MOROGAN – SALOMIE

Agepsina și bătrînii

EDITURA ALBATROS

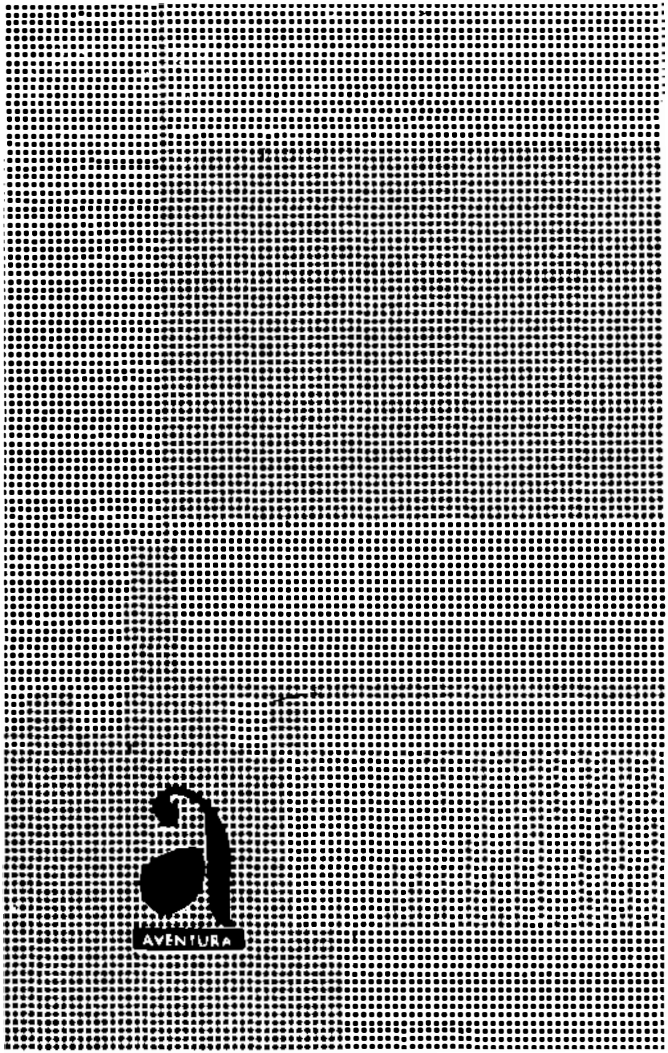
AVENTURA

Ilustrația copertei de ADRIAN BRĂIESCU

COLECȚIA AVENTURA

Morogan — Salomie

AGEPSINA ȘI BĂTRÎNII

roman

EDITURA ALBATROS
BUCUREȘTI ● 1984

„Toate genurile literare sînt bune,
în afară de cel plicticos.“

Voltaire

CAPITOLUL I

„Nu pornesc la drum lung nici ca să mă-ntorc, nici ca să ajung la capăt"

Montaigne

Un drum hîrtopit, cu praful ars de soare, străbate satul Vrejuri printre garduri strîmbe care închid case — unele vechi, albite cu var, altele la roşu —, diverse acareturi şi rare orătănii. Verdeaţa prăfuită depune mărturie despre călduri nimicitoare şi amurguri purpurii. Ultimele ore ale dimineţii se scurg într-o tăcere pe care doar vreun ţîrîit leneş o mai înviorează.

O notă neobişnuită aduc în peisajul tradiţional două clădiri lungi şi joase : una e vopsită în roz, cealaltă în turcoaz. În pragul celei roz apare eroina acestei cărţi, Agepsina Tufiş. Pare emoţionată, suspină prelung şi-şi şterge mîinile pe salopetă : despărţirea a fost patetică şi sărutările gingaşe ale celor 28 de boturi trandafirii au lăsat urme umede. Se îndreaptă spre un copac stingher de care şi-a rezemat bicicleta.

— Tovarăşa, şi cu Frusina cum rămîne ? Cred că la noapte naşte... Dac-or fi probleme, că-i cam delicată ?

— Te descurci, Dumitre. Pune-i ţuică în urluială, să-i aline durerile. Nu uita de vitamine ! Ei, rămas bun şi să fiţi cuminţi !

Un huruit puternic îi face pe cei doi să-şi întoarcă privirile. Zărind gabrioleta care se apropie vijelios, Dumitru se face nevăzut.

— Ptruu... Așa... Urcă, Agepsino ! Ei, ești gata ? Lasă-i, că se descurcă ei, i-ai dresat bine. Tu, vezi ce faci la București. Să n-aud că vii fără rezultate...

— Știu și eu, nea Chelboi...

— Las' că știi, las' că știi ! Numai vreo două discuții de la om la om, cum știi tu, și-ți dau ăia două milioane, numai să-i cruți. Toată conducerea are încredere în tine, fetico, că doar ucenicia ți-ai făcut-o pe creierii noștri !

Nea Chelboi, munte de om în floarea celor cincizeci și ceva de ani pe care-i poartă voios, trece frîul în stînga și cu dreapta îi arde un pumn zdravăn în claviculă. Agepsina, gata să se prăvale pe spate, se gîndește cîte-eforturi a depus ca să ajungă la acest pumn, suprema dovadă de afecțiune pe care tov. Chelboi, președintele C.A.P.-Vrejuri obișnuiește s-o arate celor vrednici de stima lui. Acum patru ani cînd a sosit, proaspătă absolventă a Facultății de Medicină Veterinară, nea Chelboi a privit-o cu jale, a dat lung din cap și în cele din urmă a rostit : „Ei, am văzut noi și chestii mai albastre"... Apoi i-a ars una scurtă peste mușchii fesieri și a concluzionat : „La treabă, tovarășă, că ne mănîncă lupii...". Ceea ce era, cel puțin, o exagerare : în Vrejuri și împrejurimi, imediat după stîrpirea reacțiunii, se trecuse la exterminarea lupilor, continuînd în ultimul deceniu cu cea a patrupedelor domestice. Cîinii fuseseră cruțați — înțelepciunea populară specificînd clar că satul fără cîini e ca și cum nici n-ar avea stăpîni — dar în nici unul din proverbele zonei folclorice înconjurătoare nu fuseseră găsite indicații despre rolul oilor, vacilor și porcilor în viața socială a satului. La început — cînd înțelepciunea populară era conformă cu dispozițiile de la județ — pentru C.A.P. și cooperatori fusese o perioadă roz : în ultima vreme însă, cînd cei de mai sus — „Vrejuri" fiind situat la sud față de capitala județului — constataseră că proteinele animale sînt pe cale de dispariție, situația devenise albastră. Nea Chelboi nu dispera însă ; aflase — și aici trebuie relevat cît de utile sînt mijloacele

de mass-media în viața comunelor și chiar a satelor — că mari artiști (arta fiind doar o interpretare a realității, nu ? !) trecuseră cu bine prin perioade din culorile amintite, stingîndu-se la vîrste venerabile, putrezi de bogați. Și asta — nota bene — se întîmpla într-o societate burgheză și o artă decadentă. Și atunci de ce să-și facă el probleme cînd în Vrejuri și împrejurimi atît societatea cît și arta erau altele !

— Ei, dacă ți-ai face și un rost ! Da' las', că poate găsești tu pe cineva. Vezi, la București, adu-l aici, că om îl fac. Îți dau și fond pentru casă...

— Mai bine ai da bani pentru repararea grajdului. Și zău, nea Chelboi, știi că țin la mata și mă doare inima cînd te văd așa. Mai las-o naibii de țuică pe căldura asta. Ești roșu ca racu', precis o s-o pățești ca Pricop al Sandei.

— Care Pricop ? reuși să întrebe Chelboi, al cărui ten, de culoarea căpșunilor coapte, era datorat mai mult creșterilor de tensiune arterială care însoțeau totdeauna discuțiile cu Agepsina, decît licori parfumate din care sorbea, ce-i drept, cîte o cănițâ dimineața, urmată de o alta de moare de varză, singurele leacuri care puteau să-i vină de hac pîrdalnicului de ulcer ce-l chinuia de vreo cîțiva ani.

— Nu ți-am spus : al Sandei ! Dar n-ai de unde să-l cunoști, că era consătean de-al meu. Tot așa și el, în fiecare zi...

Față de Agepsina avea sentimente împărțite : a îndrăgit-o, asta-i sigur, mai ales de acum trei ani cînd toată vara a scos singură cireada la păscut, că n-aveau cadre. Pe de altă parte, izbucnirile voluntare ale fetei și mania ei de a da sfaturi îl aduseseră în pragul a ceea ce fii-su, Cornel, care mergea pe a douăsprezecea la o școală în Buzău, numea „idiosincrazie intelectuală" ! Așa o fi, își zise Chelboi, oftînd scurt și, readucînd discuția la problemele de serviciu :

— Vezi că am lăsat la madam Aneta o canistră. Foc, 65°. Dacă nu reușești cu argumentele științifice, bagi argumentele de prună... Oameni sînt și ei !... Toată chestia e să nu te dai bătută ! Cu elan tineresc, fetico, ce naiba ! Te las la domn' Jean ?... Drum bun și să ne vedem sănătoși, îi ură dînd bice cailor.

Norii alburii o însoțiră pînă la ușa casei. Camerele, cu mobilă orășenească, păreau devastate de un proaspăt cutremur. O găină cotcodăci indignată de pe studio. Țigara care se consuma pe marginea mesei arăta totuși că stăpînul locurilor nu era departe. Îl găsi, prăvălit într-un fotoliu pe jumătate dărîmat, cu o carte într-o mînă și un țoi în cealaltă.

— Sărut mîinile, gingașă floare... L-ai citit pe Tolstoi ? Oh, „Învierea"... Miracol... Stai să-ți citesc... Bei o țuică ?

Agepsina își îngustă ochii și șuieră printre dinți :

— Dom'le Jean, dacă nu-i gata, o să vezi imediat o înviere de-o s-o ții minte și pe lumea ailaltă...

Domnul Jean, mititel, șifonat, strîmb, sorbi agale din țoi și rosti resemnat :

— Asta-i nenorocirea epocii moderne. Dreptul de vot pentru femei. Pe voi v-a dezumanizat și pe noi ne-a redus la rolul de sclavi. Nu mai aveți nici un haz... Ia-ți boarfa, e în bucătărie. Banii, sigur i-a luat nevastă-mea.

În bucătărie, lîngă fierul de călcat în care ardeau mocnit cărbunii, pe spătarul unui scaun, se afla taiorul de tergal bleu-petrol pe care Jean, printre țoiuri și lecturi, i-l confecționase după tiparul „Burda" împrumutat de la casiera CAP-ului, fată cochetă și la curent cu moda de „dincolo". Agepsina vărsă o cană cu apă peste cărbuni și plecă trîntind toate ușile, strîngîndu-și la piept taiorul căruia Jean, bineînțeles, uitase să-i coasă nasturii.

Ultima oprire o făcu la punctul farmaceutic. În odaia înaltă și întunecoasă era răcoare și mirosea plăcut a ierburi. Mișu Săftoi, înalt, slab, cu părul adus grijuliu peste chelie, o primi plin de amabilitate :

— Bonjur, domnișoară doctor. Se anunță o zi caniculară. Serviți un ceai hepatic ?

Agepsina se așează cu un suspin de ușurare, întinzîndu-și picioarele lungi.

— Mulțumesc, nu. E tare plăcut la dumneavoastră. Cum merge sănătatea ?

— Probleme cu digestia... Și inima... Am avut aseară o criză cu palpitații. Se pare că după șaizeci de ani sînt frecvente... Poate serviți o bucățică de zahăr cu picături Davila ? Mie îmi fac foarte bine... Ajută și la nervi.

— Dacă nu vreți să faceți rețeta pe care v-am dat-o ! Și totuși nasul meu îmi spune că s-a mai întîmplat și altceva...

Farmacistul își îndreptă ochelarii pe nasul propriu, oftă scurt și se rezemă cu un cot de tejghea.

— Madam Aneta. Nu știu ce să mă mai fac. Poate vorbiți și dumneavoastră cu ea. Nu vrea deloc să mă înțeleagă.

Agepsina își propti bărbia în palme, meditînd cîteva clipe :

— N-o să spuneți că...

— Exact. Domnul Mișu privi concentrat o cutie de „Carbocif". Pot să vă mărturisesc. Aseară... ei bine, iar m-a cerut în căsătorie...

Agepsina se ridică brusc și se duse spre ușă. Privi o vreme afară, unde însă nu remarcă nici o schimbare. Oftă și se întoarse gînditoare spre interlocutorul ei :

— Este o situație care ar merita o discuție serioasă cu ambele părți, văd că nu reușiți să ajungeți la nici o concluzie convenabilă. La urma urmei, de ce nu acceptați propunerea ?

— M-a amenințat că, dacă nu mă hotărăsc mai repede, o să se mute la mine... Doamne, dumnezeule, șopti cu glas gîtuit de emoție. Ce o să zică satul ? Cum o să mai dau ochii cu lumea ?... Mă compromite... Se apleacă, luă o

bucățică de zahăr, picură cîteva picături, o bagă în gură și începu să sugă cu plescăituri repezi.

— Poate vă lasă și cu un copil, chicoti Agepsina. După un scurt raționament aveți toate șansele să fiți fericiți... Intelectuali, bine, cu situație... spuse ea, enumerînd pe degete „șansele" farmacistului.

— Tocmai asta este. Aneta nu vrea să înțeleagă. Tot viitorul meu e în joc. Știți, ea nu este ceea ce s-ar numi o partidă !... Are un dosar foarte prost.

— Domn' Mișu, ce naiba, parcă sînteți copil, domnule, îl întrerupse Agepsina enervată. Chestia cu dosarul era valabilă în anii '50.

— Mai este și problema zestrei...

— Nici așa nu puneți corect problema. În timpul nostru, zestre ? De altfel, Aneta știe să se descurce... dă lecții de franceză pușlilor lui Niță Predoi, tricotează după reviste la toate doamnele bine din sat... Pe urmă, știți ce gospodină este...

— Da, da, aveți perfectă dreptate. Dar eu nu știu cît voi mai putea lucra, și doar cu pensia... E vorba de viitor, v-am mai spus... Ca femeie îmi place, desigur.

— Ei, domnule Mișu, eu cred că trebuie să urmați glasul inimii, să nu vă mai gîndiți la fleacuri.

— Fleacuri, spuneți ? Dar...

— În sfîrșit, timpul le rezolvă pe toate. Cînd mă întorc facem o analiză serioasă. Voiam să vă rog să-mi dați niște lavandă.

— Sigur, sigur, triplu rafinată. Ne-au sosit și săpunuri Roxana. Plecați la București astă seară ?

— Mîine dimineață. La revedere, domnule Mișu, și gîndiți-vă la ce v-am spus.

— Sărut mîinile și, vă rog, mai bine vorbiți cu Aneta, poate o convingeți. Sîntem intelectuali, lucizi, nu e cazul să ne lăsăm pradă instinctelor.

Agepsina rînji bine dispusă la un cîine care dormita în praf și care, uimit, își deschise amîndoi ochii cercetînd-o

cu atenție. Apoi cîinele blazat reîncepu să sforăie în vreme ce fata, strîngînd pachetele la piept urcă vitejește drumeagul ce ducea spre „castelul" Anetei, gazda sa și supiranta nefericită a farmacistului Mișu Săftoi.

Pe valea Buzăului, vale pe care se află și satul Vrejuri, în afară de celebra țuică poți găsi și o faună bogată în tipuri bizare. Cumva în afara marilor drumuri, valea adăpostește relicve ale unor vremuri uitate, cum era și gazda sa, Aneta Papazu. Venită nu se știe de unde, după o viață agitată din care mărturisea fragmente de o somptuozitate greu de crezut, se aciuase într-un fel de conac părăsit. Harnică de altfel, zidise, văruise, vopsise, dărîmase ce nu se mai putea recupera și își înjghebase o gospodărie înfloritoare. Se pare că unele relații de rudenie o legau de foștii proprietari ai casei și ai unui deal pe care cu ani de zile în urmă crescuse o vie din care ieșeau vinuri vestite. Cînd Agepsina a venit în sat, nea Chelboi a plasat-o în gazdă la Aneta. Cele două trăiau mulțumite una de alta, Aneta acceptînd micile daruri în natură pe care doctorița i le făcea, Agepsina încîntată de bucătăria savantă și de curățenia gazdei sale. De la o vreme Aneta prinsese chiar dragoste de chiriașa pe care o considera ca un fel de pupilă neajutorată în rosturile lumii cu toate aerele ei de femeie independentă de tip nou. Aneta însă avea o idee fixă : măritișul — al ei cu farmacistul și al „fetei" cu un tip bine, cu bani și maniere. Povestea cu farmacistul mergea, din păcate, destul de greu iar ursitul Agepsinei nu voia deloc să se arate în satul Vrejuri. Că „el" nu voia să apară, mai treacă meargă, dar nici Agepsina nu făcea nici un efort să-l caute, deși ceva partide interesante s-ar fi găsit chiar și prin Vrejuri și împrejurimi. Acum, vorba Anetei, „nimeni nu zice să nu-ți trăiești viața și să nu te bucuri din plin de plăcerile tinereții, dar de unde atîtea plăceri la Vrejuri ?" În lipsa idilei cu vreunul din tinerii intelectuali ai satului, Gipsy, cum o alinta Aneta, găsise o modalitate adecvată vremuri-

lor pe care le trăim pentru a-şi consuma preaplinul de energie : automobilul ; timpul care-i rămînea după ce consulta toate vacile din sat, după ce se ocupa de ferma de porci şi de soarta celor cîtorva mii de găini ale CAP-ului, îl dedica în totalitate Daciei vişinii cu care pornea nebuneşte pe drumurile destul de aproximative din preajmă. Dorinţa ei nemărturisită era o participare încununată de succes la „Raliul recoltei". În fiecare an însă, factori potrivnici — ba un prun în rod, care creştea de capul lui pe marginea drumului, ceva mai sus de casa lui Predoi, ba o confuzie regretabilă, între frînă şi acceleraţie, produsă în timp ce se apropia de un camion ce staţiona regulamentar, ba vreo nenorocită de ploaie — se opuneau cu încăpăţînare dorinţei ei.

— Gipsy, şoferia nu e pentru tine, îi repeta mereu Aneta cu mihnire, cînd soseau devizele de plată de la atelierele de reparaţii. Ai să-ţi frîngi gîtul !

— Lasă, tanti, că parcă mata în tinereţe...

Tinereţea Anetei cu mirobolantele ei aventuri era ca un serial radiofonic al lungilor seri de iarnă. Geografia sentimentală străbătea Europa, dădea o scurtă raită prin America, poposea la cîte un safari african ; o lume stranie o popula — femei de o frumuseţe exotică, gentelmeni în genul lui Arsène Lupin, milionari care-şi sfîrşeau zilele în pensiunea statului francez din Güyanna. Baluri somptuoase, amoruri nebune, escrocherii uriaşe, hold-up-uri sîngeroase se ţeseau în jurul Anetei celei de toate zilele din deceniul al treilea al veacului... Şi, bineînţeles, cursele de maşini — Le Mans, Monza, Monte Carlo — la toate Aneta participase, nu atît pentru laurii succesului, ci pentru a se menţine în formă ca orice profesionistă.

— Cum adică, tanti ? o întreba Gipsy cu ochi candizi.

— Ei, *ma petite*, doar ştii că şofam maşina lui René le Lyonais.

Din păcate, în toamna dinaintea ultimei ierni, Tina, bibliotecara, îi recomandase cu insistenţă Agepsinei ulti-

mele best-seller-uri sosite în comună : cîteva volume din „Rocambole" și două din „Fantomas". De cînd le citise, o îndoială i se cuibărise în minte și asculta poveștile Anetei cu deplină detașare. Cum, pe de o parte, amintirile Anetei își pierduseră insolitul datorită setei de cultură a Agepsinei, iar pe de altă parte Gipsy era reprezentanta unei generații prea fragede pentru a avea ce povesti, cele două doamne își petrecură ultima iarnă prinse în mrejele unei pasiuni comune : ghicitul — în bobi, vise, cafea, palmă, cărți... Din experiența lor de zi cu zi, cele două stabiliseră că pentru viitorul apropiat nimic nu e mai sfînt decît transmisiile oculte ale zațului de cafea. Viitorul doi însă, cel care aduce fericire și prosperitate pe termen lung, se găsea doar în cărți : Agepsina aștepta cu încredere pe cel sortit, care era de „roșu" și care, pentru ca bucuria să-i fie deplină, apărea cu întreaga „mașlă". Din nefericire, în ultima vreme, viitorul apropiat apărea destul de confuz și controversat. Aneta, care se consultase cu profesionistele satului și chiar și cu o persoană care avea o clientelă serioasă la Buzău, motiva că de vină ar fi „amestecul" !

— Ai venit ? mîrîi Aneta, îndreptîndu-se de șale și frecîndu-și mîinile pline de pămînt. Ce-a fost aici, manifestație... tot *high-life*-ul ți-a adus liste... Că tot te duci la București, de ce să nu le faci aprovizionarea ?

Agepsina oftă a lehamite. Relațiile cu satul erau destul de complexe : baza lor o constituia un fel de șantaj amical. Printre alte neajunsuri ale situației date era și acesta : de cîte ori pleca la București, trebuia să bată capitala după cele mai incredibile lucruri rîvnite de cei din Vreju : de la cărucioare de copii la chiloți tetra —, de se gîndea că o să apară la Televizor printre cei care „își burdușesc cămara și nu țin seama de nevoile țării"...

— Ai adus ? o cercetă Aneta la fel de sec. Aha ! Și lavandă... Dobitocul de Jean iar s-a îmbătat și a rasolit lucrul... În fine, vedem noi... Ce faci ?

— Tanti dragă, timp avem, așa că m-am gîndit că în primul rînd trebuie, bineînțeles să...

— Sigur ! Iubita de mașină... Aveai de gînd să te bagi sub ea și să nu mai ieși pînă la noapte. I-am pus eu pe puștii lui Ciripoi de-au spălat-o... Hai, să încerc să te fac prezentabilă, dacă așa ceva se mai poate.

În bucătărie era instalată o albie cam cît o lotcă pescărească, pe mașina de gătit clocoteau vreo trei oale cu apă.

— Hai, aruncă mizeria asta de pe tine și bagă-te în albie... Ți-am pus tărîțe, să-ți înmoaie pielea.

Frecînd-o cu nădejde, Aneta o cercetă printre aburii deși.

— Piele și oase... Nici o cărniță, să aibă omul pe ce pune mîna... Ehei, eu la vîrsta ta... Aveam niște gropițe, aur, nu alta. Și cînd îmi dădeam ochii peste cap, așa, cît e de bon ton, nu mai știa omul pe ce lume e...

— Așa-i modern acum.

— Da, da, manechin la Dior ești, nu alta. Alea-s pentru ochi, nu pentru mîini... Nu-i nimic, te măriți, o lași mai moale cu alergătura și se dreg lucrurile. Mai toarnă lavandă, să scoatem mireasma de cocină... Te-ai sărutat cu purcelușii ? Dar cu viței ?

Așa era tabietul : de cîte ori pleca în afara teritoriului satului, Aneta lua conducerea deplină a operațiilor și Gipsy, fată voluntară altfel, tăcea mîlc. Era bine știut, nu-i așa, că bătrîna avea o mai mare experiență în „arta de a fi cochetă" și cuvîntul ei devenea lege : Gipsy nu avea altceva de făcut decît să rabde cu inima tare diversele faze : abur, masaj, toalete... Ideea ascunsă era că doar, doar, o găsi vreun prinț cu cont serios la CEC și funcție de răspundere...

— Așa, Gipsy *chèrie*... Mai arăți și tu a femeie. Acum ne punem *la robe de chambre* și-ți ghicesc viitorul ! și, deschizînd cu un gest teatral ușa dulapului, scoase un borcan.

— Ziceai că nu se citește bine în „amestec", mormăi bosumflată Agepsina.

— E „naturală". Ciripoi mi-a adus-o. Are ăsta niște relații ! pufăi admirativ Aneta și amestecă zahărul în apa care începea să clocotească... Apropo, ții minte, alaltăieri îmi ieșea tot timpul veste. Și veste a venit, spuse arătîndu-i un plic verzui pe care adresa fusese scrisă de o mînă tremurîndă.

— Sper că e de bine ? ! se interesă amabilă Agepsina... Vezi că dă în foc !

— Ei, să fi fost eu mai tînără... Aneta oftă lung. adunînd cu linguriță caimacul... Ecouri ale tinereții mele.

— De trecut ne despărțim rîzînd !

— Sigur, și ne consolăm cu alde Mișu Săftoi. Ai văzut ? Îți spuneam eu că-mi cade necaz la drum de seară... Ce făcea *„mon petit lapin"* ?

— Cine ?

— Ei, dracu'... Mișu.

— Nu te supăra, tanti, dar mereu îi spui altfel... Părea zguduit... Și plin de prejudecăți mic burgheze, continuă ea indignată. Auzi, că n-ai zestre !... Lasă-l în plata domnului. Ai nevoie de un bărbat cu principii sănătoase, un tovarăș... Mă asculți, tanti ?

Aneta, pierdută în reverie, dădu mașinal din cap :

— Să te curteze o armată de bărbați... Mustăcioare mătăsoase, miros de Pacciuli, butoni de diamant. Ce butoni ! Cu unul cumpărai o mașină... Și șampania curgea în valuri... Îmi aduc aminte, într-o seară... Eram la Antibes. Un pianist cînta *„Chagrins d'amour"*... Ei, Gipsy *chèrie*, ce viață era...

— Ce, crezi că s-a schimbat ceva ? ! Șampanie cîtă vrei, mustăcioare pe toate drumurile, ca să nu mai pomenesc de necazuri din dragoste... Singura chestie ar fi cu butonii... Noroc că nu mai sînt la modă !

— Unde naiba or fi dispărut bărbații ăia încîntători ? se lamentă Aneta... Sau, mă rog, bărbații ? Mă uit aici în

sat, cînd se dă film, sala-i plină de femei, nici urmă de bărbat. N-o vezi pe Didina ? Îl rabdă pe stîrpitura de Jean, ba-i mai aduce și cărți de la bibliotecă... Pînă și veterinarul e tot femeie... dădu ea lehămisită din cap, privind ceașca. Țîțîi uimită din buze. Se uită neîncrezătoare la Agepsina care se ghemuise pe sofaua cu perne brodate.

— Să nu-mi spui că ăla de „roșu" îmi gîndește iarăși așternutul...

— Gipsyșor, maică, așa ceașcă mi-a ieșit mie odată cînd eram la Paris la „George V". Și ce-a mai urmat... S-a cam terminat în coadă de pește, dar ce delir a fost...

— Erai în audiență la rege ?

— „George V" e un hotel, veterinaro... Ascultă, ceașca nu minte... Intri într-o horă, fetițo, cum n-ai visat în viața ta... Unu, doi, trei, vreo șase bărbați... și o femeie. Asta-s eu... Nu, că eu îți vreau doar binele... Iese cu bine... uite, și cere de căsătorie...

Aneta rămase cu ochii țintă în ceașcă, încercînd să lămurească toate cele ce vor veni... Iar Agepsina mîncă o jumătate de castron de salată orientală, două pulpe de pui, își potrivi ceasul și se retrase în odaia ei. Se cercetă îndelung în oglinda cețoasă. Ochi verzi, obrazul bronzat și îngust... Brunele cu ochi verzi se pare că-s la mare preț pe piața internațională. În Vîrtejuri, din păcate, nu se cunoștea acest amănunt. Iar la București, singurul exemplar masculin pe care-l frecventa, Dan, bunul ei prieten din vremea studenției, făcea crize de nervi de cîte ori o vedea... „Urăsc bărbații, ei vrea numai senzații", vorba Ninei, casiera. Ei, și dacă n-o apare nici unul, pagubă-n ciuperci ! E independentă, mașina merge ceas, ferma a pus-o pe picioare...

Așternutul mirosea a fîn, pe geam intrau fluturi pufoși și luna începuse să se ridice. Și era o liniște...

Ușa scîrțîi ușor. Capul Anetei, plin de bigudiuri, apăru rotund ca luna de pe cer :

— Mă gîndeam... Pot să intru ?

Agepsina își strînse genunchii între brațe și-i făcu loc pe pat.

Netezind cu palma capotul de barchet, Aneta rămase tăcută o vreme. Apoi începu cu voce scăzută, ca într-o mărturisire :

— Scrisoarea... știi, pe care am primit-o. E de la prietenii mei. Nu i-am mai văzut de mult, credeam că m-au uitat. Și acum așa, deodată, mă cheamă. Voiam să te rog să mă iei cu tine... Dar n-are rost, sînt prea bătrînă. Mai bine aici... Am casa mea, grădina mea, poate-l conving pe Mișu să mă ia de nevastă... Aș vrea să-mi faci un serviciu.

— Cu plăcere, murmură Agepsina, emoționată de tristețea ce răzbătea din vocea celeilalte.

— Treci pe la prietena mea. Poate o să-i cunoști și pe ceilalți. Le-am scris și o scrisoare, ai adresa pe plic.

— Sigur, n-ai nici o grijă.

Aneta se ridică vioaie, parcă aruncase douăzeci din cei șaizeci și ceva de ani :

— Dacă o fi ceva, unde te găsesc ?

— La mătușă-mea...

Din prag, se mai întoarse o dată. O privi cu atenție, dădu din cap parcă muncită de o îndoială, apoi rosti repede :

— Neapărat mă ții la curent... Cum ajungi !

— Noapte bună !

În faptul zilei, cam pe la al doilea cîntat al cocoșilor, Agepsina se trezi și după ce turnă pe ea două găleți de apă proaspăt scoasă din fîntînă — neapărat trebuie să-i pună lui Chelboi problema canalizării satului, mai mare rușinea, cum stăm cu ștergerea deosebirii dintre sat și oraș ? — se simți gata să înfrunte tot Ministerul Agriculturii și pe Dan pe deasupra. Din păcate, înainte de

toate trebuia să înfrunte ceata gălăgioasă care, de vreo jumătate de oră, spre indignarea Anetei, călca în picioare straturile de gălbenele din faţa casei. Profitînd de momentul de stupoare admirativă pe care-l provocă apariţia ei (un metru şaptezeci de oase şi muşchi strînşi în tergal bleu-petrol — doar o imensă crizantemă de catifea vişinie pe reverul stîng punea o notă frivolă în ansamblul strict — escarpeni de lac care îi strîngeau amarnic degetele obişnuite cu tenişi sau cizme de cauciuc, mănuşi de aţică, pe care Aneta insistase să şi le tragă pe mîini, şi poşeta agăţată pe umăr), dădu la repezeală ultimele instrucţiuni :

— Dumitre, ai grijă de nutreţul îmbunătăţit ! Ilinco, bagă de seamă la găini, că te ia dracu ! Vasilico, te duci la tovarăşa învăţătoare să mobilizeze copiii la strîngerea ierbii pentru viţei ! Mai daţi o bidinea la fermă ! Să nu vă găsesc cu gunoiul cît casa...

Înghesui în geantă listele de cumpărături, vreo trei plicuri de pus la poştă, mulţumi celor patru copii care păzeau mîndri maşina şi, cu o bezea tuturor plus una specială Anetei care o privea melancolică şi buclată de pe pridvor, demară grăbită, uitînd bineînţeles de groapa prin care, în mod fatal, trebuia să se zdruncine înainte de a ieşi la drumul mare. Chelboi se plîngea mereu că l-a zăpăcit de cap cu gura, dar dacă n-ar fi ea... Drumul l-a scăpat din vedere şi uite în ce hal e. Mare problemă cu oamenii ! Tinerii, de cum le dădeau bine tuleiele mustăţii, plecau la oraş : după minte şi putere fiecare îşi continua studiile la seral, la o şcoală tehnică ; cei cu noroc sau cu ambiţie urma o subinginerie sau chiar „una la zi", cei cu recomandare „o fără frecvenţă" ; în sfîrşit, îşi făceau cu toţii un rost. Cei mai mulţi mai apăreau prin sat, primăvara să lucreze via, toamna s-o culeagă şi cu o zi, două înainte de Ignat să-şi ia damigenele cu vin şi să sărbătorească, după datină, într-un cadru familial, „tăiatul porcului". Femeile în putere, cea mai interesantă

categorie din punctul de vedere al mutațiilor demografice, erau cele care din diferite motive nu cunoscuseră dulcele fior al dragostei, cele la care dragostea era într-un moment de răscruce și așteptau divorțul sau iertarea stăpînului și cele care considerau că mai bine-și cresc „fructele dragostei" cu proteine animale decît cu cele vegetale, oferite cu atîta generozitate de civilizația citadină. Întrebarea era cum ajunsese în aceste condiții C.A.P. Vrejuri fruntaș pe județ ? Grație unor entuziaste brigăzi formate din bunici, bunice, unchi, mătuși a căror activitate era susținută în permanență de elevii școlii generale, iar cîteodată, mai ales cînd se schimba vremea și durerile de șale, gripele, reumatismele descompletau masiv echipele de veterani, apăreau și trupele de comando ale navetiștilor. Bineînțeles, la acțiunile de maximă importanță (treierat, culesul porumbului sau al cartofilor) solidaritatea se făcea simțită — zeci de camioane deversau zilnic grupuri de orășeni voioși veniți să dea o mînă de ajutor. ...În tot cazul, drumul va trebui să aștepte pînă-n septembrie. Se va găsi o duminecă liberă, între culesul cartofilor și cel al porumbului, pentru ca o echipă de școlari să repare și șoseaua... Uf, lungă e vacanța mare și multe sînt de făcut într-un C.A.P. fruntaș !

Cel puțin trei sferturi din drum își perindă în minte diversele puncte ale problemei, vorba lui Chelboi. De abia după Ploiești o dulce indiferență începu să-i alunge grijile. Bucuria călătoriei o cuprindea : se așeză mai bine în scaun și începu să fluiere „Pe deal pe la Cornățel". Soarele strălucea, se simțea bine în pielea ei, blestemații de escarpeni zăceau aruncați pe undeva, în talpă îi furnica plăcut trepidația mașinii. Presentimentul unei victorii rapide îi umflă pieptul : cîteva vorbe bine simțite, o expunere clară a necesității dezvoltării tineretului bovin... și fondurile vor fi în buzunar. Ei, și atunci o să vadă tov. Chelboi ce grajduri moderne, ce mulgătoare automate, ce...

Pe strada Popa Tatu la nr. 7 domnea o activitate neobișnuită. În curte erau scoase diverse mobile vechi acoperite cu ziare, saltele, ba și o mașină de cusut. Mătușa, nicăieri. O vecină care făcea de pază îi mărturisi că madam Vetuța s-a dus la ICRAL să prindă zugravii în pauza de prînz să-i aducă cu forța, de-o fi nevoie ; de două săptămîni îi aștepta cu lucrurile scoase și acum era hotărîtă la gesturi mari : ori, ori...

Dezorientată, Agepsina porni motorul, gîndindu-se unde să se ducă. Dan era la slujbă și cheia n-o avea — i-o luase la ultima ei vizită, cînd îi pripășise în apartament un cîine vagabond. La Minister nu avea ce căuta, abia a doua zi era înscrisă la audiențe. Un film, o înghețată ? Pe străzi, lume multă, copleșită de căldură. Femeile în rochii de pînză topită în toate culorile, bărbații se par că n-au renunțat încă la ginși. Iar ea, în taior de tergal... Aneta, cu ideile ei scorojite ! Ar trebui să dea o raită pe la Unirea, poate are noroc să găsească ceva refuzat la export... Dar, datoria înainte de toate ! Scoase plicurile pe care trebuia să le pună la cutie și, printre ele, apăru scrisoarea Anetei. Ce-ar fi să facă o vizită prietenei... cum naiba o cheamă... Laguna Vasilescu ! Auzi, Laguna !... Nu stă departe, pe Știrbey Vodă... O cameră răcoroasă, dulceață de caise și pahar aburit cu apă, vreo cafeluță !... Hai la Laguna !

După ce-și urcă mașina într-o rînă pe trotuar, cercetă curtea lungă, ca un culoar, plină de bălării crescute cam de un stat de om. Casa nu se vedea. La poarta de fier nu era nici o sonerie. Cum avea însă o lungă experiență a porților închise, în spatele cărora sătenii din Vrejuri făceau pe morții ori de cîte ori vreo oficialitate îi căuta, privi atentă și în cele din urmă descoperi clenciul : un ivăr mititel pe care-l ridică ajutîndu-se de pila de unghii. În curtea îngustă mirosea a boz și praf. După cîțiva pași se arătă primul suflet viu : un zăvod tărcat, încrucișare de ciobănesc cu buldog, care venea rînjind cu poftă.

Printre multele sale talente Agepsina îl avea şi pe acela de a se înţelege de la prima vedere cu orice dobitoc necuvîntător :

— Noroc, ce mai faci ? Cam cald cu blana asta...

Dulăul se apropie amuşinînd taiorul bleu-petrol, se prăvăli într-o rînă şi începu să se scarpine.

— Purici ? îl chestionă cu compasiune Agepsina. Las' că-ţi fac eu o reţetă, de n-o să mai vezi picior prin preajmă. Stăpîna e acasă ?

— Acasă, acasă, mîrîi cîinele şi, ridicîndu-se, o însoţi ceremonios.

Ascunsă de umbra merilor încărcaţi de rod se zărea casa. Ca o boieroaică ramolită se ţinea dreaptă încă, cu un portal impresionant, cu trei trepte ciobite. Pe treapta de sus stătea un tînăr, deduse ea după absenţa totală a podoabelor mamare. Avea în schimb păr bogat, cu o mulţime de inele artistic aranjate. Ochii îi erau adăpostiţi de lentile uriaşe reflectorizante iar poziţia degajată — picioare desfăcute în „V" şi mîini ancorate în buzunarele de la spate — demonstra că este de-ai casei.

— Cum naiba nu te-a hărtănit fiara ? i se adresă cu glas de tenor.

— Pe mine cîinii mă cunosc... Doamna Laguna Vasilescu locuieşte aici ?

— Aha ! Ai „puteri", rînji tînărul, ce o să se mai bucure tanti... Fără s-o piardă din ochi, se apropie de uşa bine închisă şi murmură cu jumătate de voce : „O.K. O sonată la signora"... Apoi, cu voce tare : „O iei prin spate, prima uşă."

În spatele casei acelaşi peisaj buruienos, doar că mirosul era altul — un iz puternic de ceapă prăjită şi de vinete coapte. Uşa cu vopseaua arsă de vreme se deschise greu, scîrţîind. Se afla într-o săliţă întunecată, cu ciment pe jos. Tocmai cînd ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul, îşi făcu apariţia un bătrîn, mic ca un şoricel, cu părul alb tuns „boxeur".

— Ce cauți la ora asta, neanunțată ? bombăni el, scoțîndu-și ochelarii ; suflă cu gingășie pe lentile și le șterse cu mișcări tremurînde.

— Știți, vin din provincie... Cu doamna...

— Bine, bine, dacă ai venit din provincie, noi înțelegem cazurile. Își așeză ochelarii din nou pe nas ; monturile erau groase iar lentilele măreau atît de mult, încît ochii, de un bleu-pal, semănau cu niște meduze între două ape... Ai recomandare ? Șezi, îi arătă un scaun de bucătărie pus în fața unui birou hodorogit.

În vreme ce Agepsina începu să cotrobăiască după scrisoarea Anetei, bătrînul scoase din sertarul biroului o foaie de hîrtie groasă și o pereche de mînecuțe de serj negru, pe care și le trase pînă la coate și începu să întrebe iute :

— Numele... Prenumele... Prenumele tatei... Prenumele mamei... Data nașterii cu ora exactă... Studii... Funcția actuală. Ce alte cercuri ați mai frecventat ?...

— Tufiș... Agepsina... Pe tata, Ștefan...

Mîna bătrînului începu să aștearnă pe hîrtie litere tremurînde. După cîteva clipe se opri bombănind :

— Iar mă chinuie blestemata asta de artrită. Nu vrei să scrii dumneata ?

Văzînd-o că stă aiurită cu plicul în mînă, întrebă nemulțumit :

— N-ai auzit ce te-am întrebat ? Formele trebuie făcute. N-avem timp de pierdut... De la cine ai recomandarea ? reluă, pironindu-și ochii pe plic.

Rareori își pierduse Agepsina cumpătul. De data aceasta însă se simțea complet neajutorată. Cu voce mică îngăimă :

— Aneta Papazu... comuna Vrejuri... Județul Buzău...

— Annette ? strigă bătrînul și-i smulse plicul, luînd-o la goană pe ușa pe care venise.

Agepsina se așeză cu grijă pe scaun, își deschise taiorul la nasturele de sus, se șterse de transpirație pe frunte și privi amețită în jur.

În spatele biroului se afla un clasor înalt, metalic. Pe pereți, cîteva diagrame și un fel de lozinci pe care nu reușea să distingă ce era scris. Dar nu avu timp să le vadă mai de-aproape, că bătrînul care semăna cu un șoarece bine hrănit reapăru în culmea fericirii :

— Fată dragă, iartă-ne... O așteptam pe Anette și, nu-i așa, n-aveam de unde ști. Dar haide, scumpo, toți te așteaptă...

Urmîndu-l pe un culoar și mai întunecos decît prima încăpere, Agepsina fu gata să cadă peste bătrînul care se oprise brusc. Acesta deschise larg o ușă cu două batante și rosti ceremonios, ca la un bal la primărie :

— Trimisa Anettei...

Șovăind, orbită de lumina care cotropea camera, Agepsina strînse pleoapele. Cînd le redeschise, văzu o masă enormă, rotundă, și în jurul ei, așezați pe scaune cu spătar înalt, cîțiva bătrîni care o priveau cu zîmbete fericite. Dintre ei se ridică singura femeie prezentă, înaltă, într-un capot de catifea mov care se mula pe formele generoase. Fața foarte machiată și părul negru-corb, strîns într-un coc uriaș, îi dădeau o vîrstă incertă, între 60 și 80 de ani.

— Iat-o ! rosti cu o voce neobișnuit de gravă... Anette nu ne-a părăsit... N-a putut veni dar ne-a trimis-o pe aceea pe care o consideră ca pe propriul ei copil... Fii binevenită printre noi ! Dă-mi voie să-ți prezint pe prietenii noștri dragi... Tancred Athanasiu, creierul nostru... Tancreeed !

Unul dintre bătrîni tresări, scuturâ de cîteva ori din cap și se ridică ; după ce-și aranjă garoafa ușor fanată care-i împodobea reverul costumului, își fixă monoclul cercetînd-o cu atenție : mulțumit, dădu aprobator din cap :

— Șarmantă, comentă „el" cu voce sepulcrală... atît de proaspătă... și de o eleganță... *esquise !*

Agepsina privi cu îngrijorare trupul înalt și slab care se apleacă să-i sărute mîna. Stătu nemișcată, fiindu-i teamă că orice gest brusc ar putea strica echilibrul, destul de precar, al sistemului osos al lui Tancred Athanasiu. O troznitură se auzi în încăpere : Tancred revenea la poziția verticală, iar ceilalți răsuflară ușurați.

— Angelo Ciomac, îngerul nostru păzitor...

Un bătrîn înalt, gros, gras, cu fața congestionată, se ridică gîfiind.

— Încîntat... reuși să spună și se prăvăli din nou în scaun ; cele trei rînduri de guși care-i ornau bărbia continuară să-și manifeste bucuria cîteva clipe încă.

— Pe Toto Popescu l-ai cunoscut... e posesorul unor mîini cu adevărat de aur.

Toto se ridică în vîrful picioarelor și o bătu protector pe umăr :

— O să fie bine !

— Viorel este ocupat, ți-l vom prezenta mai tîrziu. Ia-ți locul printre noi, copilă... Așa, rosti cu satisfacție în timp ce Agepsina se așeza pe scaunul incomod, strîngîndu-și geanta la piept.

Aruncă o privire în jur : Tancred își proptise bine capul în piept iar șuierături scurte îi punctau ritmic meditația ; Angelo o fixa cu impasibilitatea unui Budha în timp ce ronțăia saleuri ; Toto „mîini de aur" își masa cu înfrigurare falangele degetelor, executînd apoi mișcări care ar fi fost invidiate de orice virtuoz al pianului.

— Pe mine m-ai uitat, tanti... se auzi o voce groasă. Lîngă ușa pe care intraseră se afla cel ce părea să fie fratele geamăn al tînărului din fața casei : aceeași coafură, aceiași ginși uzați, aceleași carouri violent colorate. Îl deosebea doar timbrul vocii și absența ochelarilor.

— Și Tommy, îl prezentă cu un gest scurt femeia. Iar cu sînt signora Laguna, prietena de o viață a Anettei... Copii, bucurați-vă, cercul nostru s-a reîntregit...

— Știți, eu... își drese Agepsina vocea, oarecum impresionată de primirea atît de călduroasă... tanti Aneta mi-a spus să trec și atunci eu...

Bătrînii dădură aprobator din cap.

— Ai făcut foarte bine, o asigură cu voce sepulcrală Tancred.

— Sînteți prietenii ei... Să trec, să vă văd... Dar nu știu dacă... își continuă Agepsina bîlbîiala.

Laguna o aținti cu ochii negri ca smoala, atît de fix, încît Agepsina simți cum în craniu i se pornește un început de migrenă.

— Să ne ajuți... Anette ne roagă să te punem la încercare. Tancred luă scrisoarea, își fixă monoclul și urmări cu arătătorul rîndurile : „șofează dumnezeiește, îmi calcă pe urme"... *C'est vrai ?*

— Ei, chiar dumnezeiește ? ! reuși să-și ascundă mirarea Agepsina, aplecîndu-și capul cu modestie.

Clipele de tăcere fură rupte de gîfîitul lui Angelo :

— Noi nu mîncăm de prînz ?

— Angelo, doar vezi că sîntem în plină ședință de lucru, îl întrerupse tăios Tancred. Dacă nu te interesează și ți-e foame, du-te la bucătărie și pregătește dejunul !

Angelo acuză dojana, congestionîndu-se și mai tare la față ; gușile ca de curcan fremătară nebunește, ca și cum a doua zi ar fi fost revelionul. Pentru a le calma luă cîteva saleuri și începu să le mestece cu aplicație.

— Ești cu mașina ? se interesă Tancred.

— E în fața casei, am tras-o pe trotuar... Dacă aveți vreo cursă de făcut... se învioră Agepsina.

Bătrînii se foiră zgomotos pe scaune, se auziră cîteva oftaturi, cineva tuși scurt.

— Perfect ! aprobă Tancred. Este ora 13 și 20. Toto !

— Tanti, mai bine luați un taxi, ascultați-mă pe mine.

— Tommy, tu să taci ! se răsti Laguna. Admirabil ! Agepsina dragă, o să-l duci pe Toto. O să vezi, totul e foarte simplu.

Intr-un hîrşîit de scaune, trozniturí de oase, icneli şi gîfîituri, se ridicară cu toţi. Toto, care dispăruse de cîteva clipe, se reîntoarse cu o servietă burduhănoasă, scorojită.

— Vai, Toto ! rosti vocea gîfîită a lui Angelo. Nu mai renunţi odată la tîmpenia asta...

— Dragule, ţine-ţi gura... Ştii că fără ea nu plec niciodată.

— Mănuşile ! ordonă Tancred.

— Bineînţeles... şi, din buzunarul pantalonilor, Toto scoase o pereche de mănuşi din piele de căprioară pe care şi le trase pe mîini cu eleganţă ; degetele începură să i se mişte frenetic punctînd măsura în concertul pîrîiturilor de oase pe care-l declanşaseră.

— Ca-n *„la belle époque"*, oftă admirativ Angelo, urmărind volutele şi arabescurile descrise în aer de degetele „mîinilor de aur".

— Să le pună mai tîrziu... E prea cald afară, comentă timid signora Laguna.

— Cald, necald, fără mănuşi nu se poate, decise Tancred. Nu vreau să se repete povestea aceea nenorocită din '36, de la Lyon.

— Ba în '37, gîfîi Angelo.

— Vă înşelaţi amîndoi, era în '39 şi nu la Lyon, ci la Ploieşti, puse lucrurile la punct Toto.

Agepsina clipi de cîteva ori scurt şi-şi trecu mîna peste frunte, nefiind prea sigură dacă visează sau nu ; ba, ca să fie cu inima împăcată, reuşi să se ciupească discret de braţ : durerea o convinse că e trează. Ochii îi căutară pe cei ai tînărului, care ca şi ea urmărea în tăcere scena. Arătătorul pe care Tommy îl mişca dezinvolt la tîmplă o făcu să-i privească cu o atenţie plină de bunăvoinţă.

— Douăzeci de minute drumul...

— Mergem departe ? se interesă amabilă Agepsina.

— Pe Nuferilor.

— A, în două minute sîntem acolo, îi asigură, gîndindu-se mîhnită că sărmanii bătrîni sînt într-adevăr ramoliți dacă nu mai țin minte că strada Nuferilor e doar la o aruncătură de băț de casa lor... Știți, e foarte aproape.

— Știm, îi reteză scurt elanul Tancred. Numai că traseul va fi: Știrbey Vodă, Calea Plevnei, Ștefan Furtună, Gara de Nord, Griviția...

— De ce? reuși să întrebe, ametită de fluxul informației urbanistice.

Toți o priviră cu reproș.

— E o prudență elementară, dragă, îi comunică signora Laguna. ABC-ul meseriei...

Agepsina căută din nou privirea lui Tommy și mișcarea arătătorului pe tîmpla acestuia o făcu să declare cu zîmbetul pe buze:

— Bineînțeles! Cum de uitasem...

— Bine, reluă Tancred. Toto, ai la dispoziție treizeci de minute. La întoarcere o luați pe Calea Victoriei. Toto, tu rămîi în stație la Sala Palatului și vii cu autobuzul, iar tu... Unde o să duci mașina?

— Nu știu încă, bîigui Agepsina.

Tancred ridică exagerat din umeri:

— Toto, dacă intervine ceva, ne dai un telefon.

— N-ar fi mai bine să merg și eu? se interesă Angelo, încercînd printre gîfîituri să se scoale de pe scaun.

— Nu, am spus, totul va fi *„en douceur"*, decretă Tancred.

— Ei, oftă Angelo și începu să ciugulească din nou cîteva saleuri.

— *Bonne chanse!* le ură Tancred, punîndu-și monoclul și învăluindu-i cu o privire gravă.

Solemnitatea momentului fu întregită de tremoloul emoționat al gușilor lui Angelo, de binecuvîntarea pe care le-o dădu signora Laguna, urmată, pentru mai multă

siguranță, de un stupit în aer pentru înlăturarea deochiului și de ridicarea din umeri, cu evidentă plictiseală, a lui Tommy.

— Asta-i Johnny, mormăi Toto cînd trecură prin fața casei unde celălalt tînăr părea că a încremenit pe trepte cu picioarele la fel de larg deschise și cu mîinile spînzurate de buzunarele din spate... Nu te lăsa impresionată, numai gura e de el...

CAPITOLUL II

„Avere multă
înseamnă pierdere multă"

Lao Tse

Cele două trupuri la fel de înalte, la fel de zvelte, se opriră, brațele se încolăciră, bucle blonde în amestec cu șuvițe brune... o sărutare tip *happy-end* '38... 30 de secunde... un minut... încă 15 secunde... Agepsina îi urmări privind pe ceas acul secundarului... Din nefericire, era unica spectatoare a performanței, deoarece vrăbiile care ciuguleau leneșe nu se știe ce din colbul străzii își continuau netulburate *lunchul,* iar bassetul, care de cîteva minute își efectua solitar plimbarea de după-amiază, se oprise lîngă un pom și cu un dezinteres total față de cele lumești, contribuia, după modestele-i puteri, la înviorarea spațiilor verzi. Emoționată, apăsă din greșeală pe claxon... un tril de rîndunică de baltă hîrîi morocănos... Buzele, buclele, brațele reveniră la posesori. Tînărul își mișcă grațios mîna ; semnificația gestului, a cărui universalitate nu poate fi pusă la îndoială, o făcu pe Agepsina să roșească. Fata o privi cu lehamite și, din punga atîrnată de gît, scoase un ruj : privind în oglinda laterală a mașinii își desenă buzele într-un arc voluptuos, de culoarea cărbunelui stins.

Agepsina oftă privindu-i cum se îndepărtau. Aștepta de aproape zece minute în mașina supraîncălzită de soarele torid. Ultimele ore îi stăteau de-a curmezișul creierului

şi nu înceta să-şi blesteme pornirile samaritene care cu regularitate o aruncau în poveşti stupide şi interminabile...

Toto gîfîise preţ de o jumătate de oră, privind cînd ceasul ca o ceapă, cînd o hîrtie pe care era desenat un soi de grafic... „Aşa... acum la dreapta... pe Plevnei... tot la dreapta... vezi că vine unul ca nebunu'... bagă într-a doua.. acum ocoleşte prin faţa gării... Dă-te, domnule, la o parte... ba pe-a mă-tii... Ce oameni, domnule ? !... ia-o pe Griviţa... pardon, n-am observat că era sens interzis... ia uite-o şi pe asta, cum traversează... mişcă-ţi fundul, *madame*... ţine-o pe linia tramvaiului... Aşa-i la Bucureşti, circulaţie... fă-te că nu-l auzi, e un *goujat*... Bravo, *ma petite*... Nu, nu pe acolo..." Şi iar privea ceapa şi iar ofta şi iar îi cădea servieta şi în timpul acesta sudoarea şiroia pe amîndoi de parcă erau la saună la hotel „Parc", unde o dusese odată nebunul de Dan de-şi blestemase ceasul în care s-a născut. Într-un final, opriseră în faţa unui scuar ars de soare în care se încingeau vreo opt maşini. Toto făcuse preţ de un minut un şir de pase rapide cu mîinile îmbibate de transpiraţie, scuipase scurt de trei ori a „alungă deochiul" şi-i recomandase :

— Dacă vezi o doamnă grasă cu părul mov, fluieri patru măsuri din Simfonia Destinului : ta-ra-ta-taa...

Şi plecase, lăsînd-o într-atît de buimacă, încît uitase să-i spună că e afonă.

Blocul în care a intrat, exemplar al cubismului anilor '30 — balcoane în triunghi şi calcio vecchio cenuşiu — păstra, impasibil, secretul dispariţiei lui. O vreme, Agepsina îşi încordase ochii încercînd să observe cine intră, cine iese, dar, cum calmul era desăvîrşit, îşi aprinse o ţigară şi lăsă lucrurile să curgă în voia lor.

Şerpuirile albăstrui ale şuviţei de fum îi întovărăşeau clipele de meditaţie. Dacă n-ai bătrîni, cînd îi cumperi, nu uita instrucţiunile de folosire... Cît adevăr în acest aforism modern ! Comportarea prietenilor Anetei era cel puţin bizară. Bineînţeles, aflase şi ea că în vara aceea,

a exploziilor solare, vor fi la modă alergiile, infarcturile, apoplexiile, dar nimeni nu pomenea nimic de „damblaua în grup". De n-ar fi o chestie contagioasă, își spuse, căutînd o bucată de lemn. „Și Toto nu mai vine !", se impacientă ea într-o parafrază poetică. Ce naiba face de întîrzie atîta ? În fond, îi era perfect indiferent, și singura dorință care-i mai mijea în creierii moleșiți de căldură și de evenimentele ultimelor ore era să se vadă în răcoroasa cameră de baie a bunului ei amic Dan Socol care, cu siguranță, o va primi cu brațele deschise...

Un ciocănit în portieră o smulse din brațele lui Dan.

— Bună ziua ! Sînt plutonierul major Apostol, se recomandă o voce molatecă. Vă rog să prezentați actele la control !

— Dar ce-am făcut ? reuși ea să îngaime.

— Actele ! se mulțumi să repete vocea.

Deschise portiera și ieși afară, căutînd cu mîna tremurîndă în poșetă.

— Dar ce-am făcut ? repetă ea pe un ton de demnitate ultragiată, întinzîndu-i actele.

— Nu-l vedeți, sau nu-l cunoașteți ? întrebă milițianul arătîndu-i un semn de circulație. „Staționarea interzisă", așa se cheamă ăsta.

— De abia am venit, se apără ea. Plec imediat.

Plutonierul major Apostol o privi lung, dînd mustrător din cap.

— Aveți dreptate, am greșit, trecu Agepsina în registrul sentimentalo-autocritic. E prima oară, n-o să se mai întîmple.

— Desigur, desigur, o liniști milițianul, scriind de zor într-un carnețel cu chitanțe... patruzeci de lei și carnetul suspendat pe două luni.

— Dar, tovarășe.. vă rog... înțelegeți... e prima... am venit cu unchiul, e bătrîn și bolnav, se deplasează foarte greu.

Lamentările fură întrerupte de apariția lui Toto; gîfîind, în pas alergător, cu servieta sub un braț și o sacoșă de pînză în cealaltă mînă, Toto Popescu nu semăna cu unchiul din portretul ce începuse să-l creioneze cu măiestrie Agepsina. Iluzia vitalității nu dură însă decît cîteva secunde pentru că, poate din cauza căldurii toride sau poate impresionat de efectul grupului statuar pe care-l avea în față — tînără conversînd cu milițian — Toto Popescu se albi la față, sprijini zidul blocului cu spatele și, încetișor, începu să alunece spre caldarîm.

— Unchiul ! răcni Agepsina.

Ajutată de reprezentantul ordinei publice reuși să-l readucă pe Toto la poziția verticală.

— Viorel e de vină ! El m-a pus ! rosti cu ochi înlăcrimați Toto.

— Lasă, tataie, că nu e nimic grav, îl liniști blajin milițianul. Căldură mare, domle, la toți ne dă în cap... Dă sacoșa încoace.

— Cum ați aflat? întrebă fără nici o noimă Toto, începînd din nou să se prelingă pe perete.

— Da' grea e, dom'le, comentă plutonierul major Apostol așezînd sacoșa pe bancheta din spate a mașinii. Se poate, tovărășico, să-l lași pe omul ăsta la vîrsta lui să se care cu asemenea greutate... mormăi, întinzîndu-i Agepsinei carnetul de conducere.

— Mulțumesc, mulțumesc din suflet !

— Să trăiești, îl blagoslovi cu glas stins Toto.

Destinele lor, atît de apropiate pentru cîteva minute, se despărțiră : pașii plutonierului major Apostol se îndepărtară fermi spre miazăzi iar mașina demară lin într-o direcție, dacă nu opusă, cel puțin necunoscută.

— Of, ce sperietură am tras, răsuflă ușurată Agepsina.

— Dar eu ! oftă din rărunchi Toto ; își smulse de pe mîini mănușile cleioase și le aruncă pe bancheta din spate. Am făcut-o și pe asta, declară și începu să-și maseze degetele cu mișcări delicate.

Agepsina îl urmărea cu coada ochiului, mirată că nu apăruse încă hîrtia cu graficul traseului. Cum reveria bătrînului o apropia de intersecția cu Calea Griviței, loc crucial pentru alegerea viitorului traseu, tuși de cîteva ori scurt.

— Știi drumul spre Băneasa ?... Aeroportul ? o întrebă Toto.

— Da, dar eu acum...

— Fă ce-ți zic, i-o reteză scurt.

Agepsina dădu din umeri și-l privi. Bătrînul nu mai semăna cu un șoarece bine hrănit, ci mai curînd cu un sobol înroșit de repetate băi de soare. Fața îi era congestionată, ochii injectați, buzele tremurau ușor... „O plimbare la Băneasa, ce idee ! Ce-o fi în mintea lui ?... În fine, o oră în plus, o oră în minus..."

În timp ce mașina hurducăia pe pavajul inegal, Toto scoase din buzunarul de la piept o havană și, după ce se chinui o vreme s-o aprindă, începu să tragă din ea cu poftă. În fumul puturos care se încolăcea verzui începu dintr-o dată să rîdă subțire.

— Ehei ! Ce ziceai că face scumpa de Anette ? Era o fată fină... Tot așa pempantă e ? Ei, drăguță duduiță, o să zici că mă laud, dar ce nebunii a făcut femeia asta pentru mine ! Drept să-ți spun, mi s-a făcut dor de ea... Am cunoscut-o prin '33... să fi fost, ori '34... eram într-un Cazino... ea, în rochie de organdi cu poauri și florentină, un pui nevinovat. N-ai fi zis că... și dau eu la tăiat, Anette ia cartea de deasupra și o bagă sub pachet. Măi, zic eu. Iar îmi vine rîndul, iar taie ea și tot așa, bagă o carte dedesubt. O privesc lung, avea niște ochi, ca Sixtina... *Bien sur,* m-am lămurit. A doua zi mă prezint la hotel — stătea la „Miramar", eram la Constanța, în vilegiatură cum s-ar zice... și-i spun „Onorată domnișoară, cîștigul pe din două..."

— Și tanti a zis : „Totul pe o carte." Și ați făcut o mînă de *chemin-de-fer.* Dumneata ai pierdut, dar, ca un

adevărat gentleman, i-ai sărutat galant mîna și i-ai trimis un buchet de trandafiri albi și un inel cu briliante. Și așa a început iubirea voastră. Agepsina își rostise replicile dintr-o suflare, pe tonul premiantului care luptă pentru media generală zece. Dar era în '35, pe Riviera, ținu ea să precizeze ultimele amănunte.

— Nu se poate, se arătă derutat Toto. În '35 am beneficiat, pentru o scurtă perioadă de altfel, de ospitalitatea oferită de statul elvețian, într-una din casele de odihnă... Și, de altfel, nici nu s-a întîmplat așa... La propunerea mea, ea a început să plîngă, era prima oară cînd făcea așa ceva, avea nevoie de bani pentru operația tatălui ei... Normal, i-am lăsat banii și ea s-a arătat recunoscătoare... chicoti el subțire.

Agepsina îl privi cu coada ochiului. Îi revenise în minte varianta Anetei. Oare cordul bătrînului ar rezista dacă ar afla că Aneta, cu francheța ei cinică, considera seara aceea ca cea mai bine plătită din întreaga ei existență erotico-sentimentală ?

Netulburat, Toto scutură scrumul care i se răspîndise pe haine, consultă ceasul și continuă nostalgic :

— Ce temperament... Vulcan... Prin ce-am trecut împreună... Ei, n-am fost eu prea cavaler, mai ales la urmă...

Agepsina întoarse capul spre bătrînul care tăcuse brusc. Îl mai privi o dată. Speriată, trase mașina lîngă trotuar și opri. Toto Popescu, cu gura crispată și vînătă, încerca zgomotos să tragă aer în piept. Trabucul îi fumega pe genunchi, în timp ce cu o mînă se chinuia să-și smulgă nasturii de la cămașă. Agepsina sări din mașină, se repezi la cealaltă portieră și o deschise, încercînd să-l tragă afară.

— Umărul... inima... horcăi el.

Fata îl privi lung : un cerc vinețiu în jurul gurii, ridurile adînci de pe frunte...

— Asta-mi lipsea... Infarct... Fir-aș eu a dracului !...

Doi, trei trecători se şi opriseră, privind curioşi scena.
— Spitalul ?... O luaţi pe prima la dreapta...

Agepsina se aruncă în maşină şi porni încercînd să-şi stăpînească tremurul mîinilor.

După o jumătate de oră de tratative cu cadrele medii şi superioare ale spitalului, în care fuseseră alternativ auzite rugăminţi, apeluri la umanitarism, ameninţări cu scrisori la „Flacăra" şi circumscripţii sanitare, „du-l tovărăşico, unde ştii", „aşa ceva nu se poate", „ba uite că se poate", „ce mai vrei la şaptezeci de ani", „unde vă e sufletul, tovarăşi", „aici nu e chestia de suflet, ci de „Spitalul de Urgenţă"... Agepsina reuşise !

Toto Popescu se îndepărtă pe o targă, nu înainte de a solicita nedespărţita-i servietă.

Înainte de a porni motorul îşi aprinse o ţigară, sperînd să-şi regăsească stăpînirea de sine după emoţiile succesive din ultimele ore... De la anodinul rol de mesager se trezise, purtată de vîrtejul evenimentelor, cu un muribund în maşină. Mulţumi în gînd divinităţii ori mai curînd şansei pentru indulgenţa arătată faţă de inima bătrînului. Dacă ar fi murit în maşină ?... Miliţie, anchetă, procuratură... Dumnezeule, din ce scăpase... Repede, la Dan... Un duş bun, o cafea fierbinte, niţică bîrfă şi seara la restaurant sau nu, mai bine la un film, o comedie neapărat, fie şi românească. Înviorată de perspectivele pe care le vedea în roz, demară în trombă. Gîndurile sumbre se risipiră încet, încet, aducîndu-i împăcarea cu sine şi cu mediul înconjurător ; ba chiar, după ce prinse verdele la stopul de la Buzeşti, se felicită în gînd pentru umanitarismul de care dăduse dovadă. Ce s-ar fi făcut bietul bătrîn dacă avea infarctul undeva, pe stradă ori la vreo coadă ? Aşa, erau cel puţin cinzeci la sută şanse să-şi reia locul printre colegii de generaţie din casa Lagunei... Laguna ! Sfîntă Paraschiva, protectoare a dobitoacelor necuvîntătoare şi a fetelor nemăritate ! Trebuia să anunţe bătrînilor accidentul amicului lor !

Oscilînd între regrete și panseuri, nu observă decît în ultimul moment că masivul camion care venea din dreapta își continua netulburat drumul, șoferul confundînd probabil una din elementarele reguli de politețe : numai la restaurant treci înaintea unei doamne... Frînă brusc și zulufii bruni luară contact cu parbrizul rece.

— Fir-ai a dracului cu-ăl de ți-a pus carnetul în mînă ! îi ură cu amabilitate șoferul de pe camion, dînd să coboare din cabină. Vrei să mă bagi în pușcărie, chioaro ? N-ai văzut semnul ?

Prudentă, știind că discuțiile de acest gen nu prevestesc nimic bun, Agepsina reuși un *„marche-arrière"* demn de orice examen de conducere ; bracă volanul spre dreapta, bagă direct în a doua și trecu în viteză pe lîngă șoferul care-i făcea semne prietenoase cu pumnul.

„Bine că nu era un milițian pe acolo !", răsuflă ușurată. Și să nu crezi în semne ! Ceașca de cafea în care îi ghicise Aneta cu o seară înainte o avertizase doar, la fel și ochiul stîng care i se bătea de vreo două zile, nemaipunînd la socoteală că era marți, zi de predilecție pentru necazurile rele. Privi în oglindă, speriată ca nu cumva intențiile belicoase ale camionagiului să dea naștere la o urmărire demnă de serialele americane. Liniștită, — singurul urmăritor era un biciclist care încerca s-o depășească — Agepsina găsi resursele moral-volitive de a continua rolul de samariteană pe care i-l impuseseră evenimentele : atît rista veste a infarctului lui Toto cît și sacoșa trebuiau să parvină cît mai repede Lagunei și prietenilor ei... Sacoșa... Ce naiba o fi în ea ? Agepsina aruncă o privire în oglindă, far pe bancheta din spate nu se zărea nimic. Intrigată căută un loc de parcare și opri. Sacoșa nu dispăruse. Cînd o ridică însă de sub bancheță, un zornăit rău prevestitor îi reaminti de frîna care o salvase de la *rendez-vous*-ul cu camionul. Cu precauție bagă mîna înăuntru și pipăi ceva rotund și rece, ca un craniu. Neliniștită, extrase obiectul. Era bustul unui tip chel, cu două smocuri de păr deasupra

urechilor... „Wagner"... silabisi. Mai bagă o dată mîna de data asta ieşi la lumină un tip cu păr des şi cu privire visătoare... „Mozart"... sigur, asta era ! Erau muzicieni amîndoi, chiar duminica trecută auzise la televizor pe tipul acela chel care le ştie pe toate şi vorbeşte cu un pic de accent străin, zicea ceva de un fluier fermecat, nu ascultase, că era obosită şi apoi vocea era atît de liniştitor-adormitoare... A treia oară scoase doar un pumn de cioburi. Al treilea bust nu rezistase la izbitură. Părea să fi aparţinut unui individ cu coama bogată... „Be..." citi pe un ciob. Şi mai cum ? Mister... Ce naiba era de făcut ? Îşi aprinse o ţigară şi în vreme ce culegea de pe limbă firişoarele de tutun încercă să ia o hotărîre. Prin urmare, Toto o purtase prin jumătate de Bucureşti pentru cele trei busturi. Şi pe urmă făcuse infarct. Iar busturile rămăseseră doar două. Ei, ce să-i faci, dispar ei oamenii, dar compozitorii... şi mai ales în bust. Le duce bătrînilor, le spune că Be... nu ştiu cum s-a spart, şi gata... Dar dacă erau vreo amintire, naiba ştie, păreau să ţină neapărat la ele. Şi bietul Toto la spital, şi statuia spartă... Semn rău !

Ce-i de făcut, drăguţo ? Ia gîndeşte mata, poate găseşti o soluţie, ceva, să-ţi faci cu cinste datoria şi să nu-i necăjeşti pe bieţii oameni. Parcă mai văzuse undeva o statuie asemănătoare ! Sigur, la popa Briciu, care avea o fată la Pedagogic, la Buzău... Pe pian, că avea popa de toate în casă... Nu se poate ca tocmai în capitala ţării, unde găseşti toate minunăţiile ce nici prin vis nu cutezi să le gîndeşti — sardele portugheze, votcă rusească sau ţigări chinezeşti — să nu poţi cumpăra nişte amărîte de busturi... Unde naiba s-or vinde ?

Hotărîtă, Agepsina aruncă mucul pe trotuar şi decise să găsească neapărat un bust, de-ar fi să întoarcă Bucureştiul pe dos. Şansa o favorizează, măcar acum, în al doisprezecelea ceas. După cîteva sute de metri, zări între un magazin de sutiene şi altul de solduri o firmă : „Decoraţiuni interioare". Strîngîndu-l pe Mozart la piept, pătrunse în-

tr-o încăpere în care se înghesuiau jaluzele și lămpi cu picior.

— Nu ținem decît clasici români, mormăi o tînără care-și pilea atent unghiile.

— E vreunul cu „Be" ? se interesă, plină de speranțe, Agepsina.

Fata rămase cu pila suspendată deasupra inelarului privind-o cu mirare.

— Cu „Be", nu, dar avem ceva pe aproape : Caragiale, Creangă...

— Nu, nu, compozitori...

— Un „Enescu", din bronz, 25 pe 13.

— Nu, mulțumesc, își ascunse dezamăgirea Agepsina sub un zîmbet de circumstanță. Nu știți unde aș mai putea încerca ?... Vă rog, sînt din provincie.

— Poate la pensionari.

— Păi, vedeți, tocmai pentru niște pensionari voiam să cumpăr. Știți, o atenție...

— Bazarul pensionarilor, duduie, pe Popa Tatu.

— Aha ! Și mersi !

Marele ei noroc era că totul se învîrtea într-un perimetru relativ redus. „Bazarul pensionarilor", asta, da, prăvălie ! O zi întreagă ai fi putut să-ți pierzi printre tot felul de minunății. Tablouri pe lemn cu mori de vînt, altele în ulei reprezentînd căsuțe pe malul apei sub lumina lunii sau cerbi adăpîndu-se la izvoare albastre ca sineala de rufe, crucifixe din ghinzi, scrumiere din scoici, milieuri cum nici Aneta nu putea face, berze din conuri de brad, cuiere din coarne de bou și altele și altele... O chenzină puteai să lași ca nimic ! Numai busturi nu erau.

Vînzătorul, — ciudat, nu părea pensionar, poate era de boală, deși își purta cele douăzeci și ceva de primăveri și bicepșii ce se întrezăreau prin maieul decoltat cu o satisfacție voioasă — o compătimi sincer.

— Ce ghinion, tovarășa... Tocmai s-a terminat articolul...

— Era vreunul cu „Be“ ? întrebă în virtutea obișnuinței Agepsina.

— Nu știu, că nu prea dau atenție la nume... Șovăi cîteva clipe, apoi aplecîndu-se peste tejghea îi șopti conspirativ : Ar fi ceva cu „Be“... extra... pentru dumneavoastră, că vă văd persoană de gust.

Licărul speranței, care se aprinsese în ochii Agepsinei, dispăru cînd vînzătorul îi întinse două rame argintii care încadrau fiecare cîte o fotografie într-o cromatică violentă.

— Bee Gees sau Beatles, treizeci de lei bucata, susură conspirativ vocea... O adevărată pleașcă.

Agepsina declină oferta, clătinînd din cap și închise ochii ; migrena își făcea din nou apariția. Cînd îi redeschise, ramele argintii dispăruseră, rămînînd doar zîmbetul dezamăgit al vînzătorului.

— Totuși, poate a mai rămas vreun bust ! se rugă ea și începu să clipească insistent din ochiul stîng în speranța că tînărul va înțelege mesajul atît de cunoscut lucrătorilor din comerț. Obosită, renunțase la obsedantul „Be“ și s-ar fi declarat mulțumită cu oricare altul din corifeii muzicii.

— Îmi pare rău... Veniți săptămîna viitoare, că aduce maestrul fro douzeci, acu le creează.

— E tîrziu... Ce să fac ? Am neapărată nevoie...

— Știu eu ?...

Într-adevăr, știa : pentru că, după ce înșfăcă bancnota de zece lei pe care i-o întinse Agepsina, începu să turuie :

— Vă dau adresa maestrului... Da-i spuneți că v-a trimis Liviu, ca să știe.

— E departe ? întrebă Agepsina în vreme ce băiatul scria chinuit pe o margine de ziar.

— No... în Berceni, lîngă Big. Numa' aveți grijă să nu încurcați litera blocului. Săru' mîna și mai poftiți, tot ce avem e artă veritabilă, la noi expune numa' artiști...

O cafeluță cu caimac — pentru limpezirea ideilor și acumularea unei noi porții de curaj necesar pentru efectuarea unei promenade cu mașina în celălalt capăt al Bucu-

ceștiului — ar fi fost indicată. Era doar la cîțiva pași de casa mătușii și, în fond, nici nu schimba ambianța artistică : trecea doar dintr-un bazar într-altul. O atmosferă tihnită o întîmpină : specialiștii ICRAL-ului — pe care, cu toate rugăminții le și amenințările, mătușa nu reușise să-i convingă să vină pînă nu folosise cîteva hîrtii foșnitoare de o sută — stăteau pe bancă, la umbra piersicului în rod și se omeneau cu vin selecționat. Din cînd în cînd unul dintre ei se apuca să urle spre ferestrele deschise :

— Vezi să nu înfunzi vermorelul, cucoană... Dacă ai terminat în dormitor, treci și dă prima mînă în sufragerie...

— Tanti ! începu să țipe și Agepsina, după ce la întrebarea ei unul dintre băutorii de vin, golindu-și liniștit paharul, îi arătă plictisit spre casă.

În pragul ușii își făcu apariția o femeie înaltă, uscățivă, care cu o mînă își masa șoldul iar cu cealaltă încerca să uniformizeze petele de var de pe față.

— Agepsina, fata mamii ! Ce bine-mi pare că ai venit ! se bucură femeia. Mi-a spus Tița că ai trecut de dimineață pe aici. Hai să-mi dai o mînă de ajutor, că nu mai pot, mi-a zdrobit zugrăvitul ăsta.

— Da' de ce n-ai angajat niște oameni, tanti ? se miră Agepsina.

— Am angajat, lua-i-ar ciorile, mormăi femeia. Uite-i colo, și arătă spre bancă. Da' unul, că are spondiloză, ălălalt, că face alergie la var...

— Ce vorbești, tanti ? se înfurie Agepsina și se îndreptă cu pași hotărîți spre bancă... Măi, oameni buni... Măi, tovarăși... De ce nu vă faceți treaba ? Doar știți că în societatea noastră nu se poate fără muncă...

Cel mai tînăr dintre specialiști o privea cu gura căscată și cu paharul pe jumătate plin, uitat în mînă, celălalt își ciocăni semnificativ fruntea cu buricul degetelor.

— Vă reclam ! concluzionă Agepsina.

— Tovărășico, domnișoară dragă, începu cu blîndețe cel ce părea a fi purtătorul de cuvînt al tandemului. Se

poate să vorbești așa ? N-ai matale pic de respect pentru părul meu alb ? o întrebă cu mîhnire, arătîndu-i cîteva fire alburii la tîmplă. Și dădu apoi peste cap paharul cu vin.

— Tanti, sînt cu mașina. Mă duc la ICRAL chiar acum și am să-l scot pe șeful lor din pămînt, din iarbă verde, să vină să vadă cum lucrează tovarășii... Cum vă numiți ? se adresă celor doi.

— Stai, domnișoară, că n-o fi foc. Ne-am odihnit și noi un pic, acolo. Lasă-l pe șefu' în treburile lui ! Sîntem salon — pînă diseară e gata.

Cei doi se îndreptară spre casă bombănind. Înainte să dispară pe ușa larg deschisă, Agepsina avu prilejul să audă un ultim comentariu al evenimentului :

— A dracului, fiță !

— Unsă cu toate alifiile, nea Fane ! Ai văzut cum ne-a luat ?

— Mulțumesc, fata mamii. Că fără tine...

Agepsina rîse ușor, așezîndu-se pe bancă.

— Tu ai mîncat ceva azi, Ginuțo ? Nu ți-e foame ?

— Sărut mîna, tanti, aș bea doar o cafea.

— Se face, că și eu aveam poftă la una... și mătușa porni ca o zvîrlugă spre bucătărie.

Agepsina începu să care fel de fel de pachete din mașină, așezîndu-le cu grijă pe bancă.

— Da' tu unde o să stai, Ginuța, mamă ? se interesă mătușa în timp ce sorbeau amîndouă din cafeaua fierbinte... Că la mine...

— La hotel, tanti, o liniști Agepsina, privind-o cu seninătate în ochi.

Mătușa, făcînd parte dintr-o generație în a cărei tinerețe unei domnișoare îi era permis să înnopteze la un bărbat doar după cununie, n-ar fi înțeles natura exactă a relației ce exista între ea și Dan ; neînțelegînd, i-ar fi scris fratelui ei, tatăl Agepsinei, încercînd să obțină de la acesta ceva lămuriri referitoare la evoluția moravurilor tineretu-

lui din ziua de azi ; taică-său, înainte de a stabili cum stau lucrurile, i-ar fi tras o mamă de bătaie pe cinste.

— Tanti, ți-am adus cîte ceva de-ale gurii, schimbă ea subiectul. Ouă, ceva telemea, niște carne.

Mătușa aruncă o privire plină de dubii spre pachetele stivuite cu grijă.

— Știu eu, maică ! o fi bine ? ! Că în fiecare zi la televizor zice că ouăle, carnea, brînza, laptele e cei mai mari dușmani ai omului... Vegetale, pîine, ceva paste făinoase, ăsta e secretul vieții lungi, Ginuțo mamă ! Și pe urmă, am depășit și greutatea ce-o dădură la ziar. Mătușa oftă cu lehamite... Ei, acum dacă tot le-ai adus !

— Coană mare, vino pînă-n casă, că aveam o grămadă de treabă ! o solicită o voce de la fereastră.

— Eu m-am dus, tanti. Mai trec mîine pe aici. Săru' mîna !

Și acum, BIG ! Berceni ! S-o facă și pe asta. O conștiință împăcată îți dă cel mai dulce somn ! Nici nu-i prea departe : zece, cinsprezece kilometri. Mai vezi și Bucureștiul... Și noile cartiere... Numai nenorocitele astea de troleibuze și autobuze cu ciorchini de oameni pe scară — probabil din cauza căldurii toți voiau să călătorească la aer curat — poate cade unul și dă tocmai ea peste el, asta ar mai lipsi !

Maestrul era acasă. Ba chiar erau mai mulți. Vreo șase ori șapte, greu de numărat, foind în încăperea de patru pe patru în care aveai impresia că nu mai are loc nici măcar un ac. Tinerei și tinerele toți, unii fumau, alții ciocăneau, unul suda ceva, într-o dezordine greu de imaginat. Cel puțin așa întrezări prin ușă, din holul plin cu găleți, pensule, bucăți de fier, unde o primi însuși maestrul, un bărbat solid de vreo patruzeci de ani, cu trăsături accentuate și un nas în formă de castravete crescut în neștire. Examină busturile, cercetă cioburile, dezlegă misterul lui „Be..."

— Aha, Beethoven... Titanul simfoniilor, geniul surd : Pastorala, Eroica, a Destinului, Neterminata... începu să enumere pe un ton recules.

— Da, da ! se entuziasmă Agepsina.

— N-avem.

— Cum, n-aveţi ? îngăimă în pragul disperării.

— Am lichidat toţi Beethovenii. Şaizeci am avut. I-au dus băieţii la tîrg, la Găina. Ştiţi, chestia cu fetele. S-au vîndut ca pîinea caldă. Place la tinere, domnişoară, asta e.

— Şi eu ce mă fac ?

Maestrul era sensibil. O privi, îi văzu lacrimile şi o înţelese.

— Merry, strigă peste umăr. Mai e vreun Beethoven ?

— Nu, dar avem Wagneri. Optzeci, comanda pentru litoral...

— Aţi auzit. Asta e. Luaţi un Wagner, e la modă : distins, a murit de bătrîneţe. Ştiţi, „Olandezul zburător". Se bate lumea pe el. Mai ales nemţii.

— Dar mai am un Wagner... izbucni Agepsina.

— Nu-i nimic, o să aveţi doi. Ştiţi, Beethoven e depăşit. Cine mai ascultă Beethoven ?

— Eu nu-l iau ca să-l ascult...

— Oricum, face bine în casă. Puneţi unul în sufragerie, unul pe studio.

— Bine, şopti învinsă. Şi... puneţi doi, să fie.

— Foarte bine. Merry, adă doi Wagneri ! Două sute de lei.

— Cum ? găsi Agepsina forţa să protesteze.

— Arta e scumpă, tovărăşico. În regimul nostru artiştii au dreptul la un trai liniştit, să poată crea fără grija zilei de mîine. Să vi-i împachetez ?

— Nu, lăsaţi, îi pun în sacoşă... La revedere !

— Mai poftiţi... Executăm şi tablouri după fotografii. Poate aveţi imortalizat pe hîrtie vreun eveniment fericit : nuntă, botez, agapă tovărăşească sau pe mămica şi tăticu dumneavoastră. Ia gîndiţi-vă, dimineaţa, cînd te scoli şi îi

vezi pe cei dragi zîmbindu-ți de deasupra patului, dintr-o ramă aurie... stil regență, că ăsta se asortează oricum cu mobilierul, că-i baroc...

— Nu, mulțumi Agepsina mișcînd cu grijă sacoșa cu muzicieni.

— Vă văd persoană fină și amatoare de artă ; tocmai avem ceva deosebit : scene din istoria de lupte a poporului, pe lemn... sculpturi de un extraordinar realism : Ștefan descălecînd, Mihai încălecînd...

— Poate altădată...

— Oricînd. Poftiți cu încredere. Sărut mîna și să-i stăpîniți cu plăcere.

În mașină își așeză proaspetele achiziții pe scaunul alăturat, contemplîndu-le. Gemenii Wagner o priveau îngîndurați, parcă întrebîndu-se ce caută ei acolo. Răspunsul îi era și ei neclar : îi cumpărase mînată de un fior artistic care o luase prin surprindere. Contactele ei cu arta fuseseră pînă atunci destul de sporadice. Anii de școală în loc să aducă primele acumulări de cunoștințe despre pictură, muzică, literatură, fuseseră rezervați exersărilor pe diverse teme agro-zootehnice. Timpul liber al studenției fusese dedicat sportului — oricum, o cartelă de cantină răsplată pentru postul de ridicătoare din echipa de volei aducea mai mari satisfacții trupești decît o vizită într-un muzeu sau o audiție la Ateneu. Abia la Vrejuri, sub oblăduirea Anetei, din ricoșeurile amintirilor acesteia, începuse să realizeze cam ce e arta și ce vrea ea. În fond, dacă veteranii prieteni ai Anetei — oameni ale căror amintiri se plimbau numai prin marile capitale, așa cum ale ei nu depășeau zona folclorică Ghercani-Prașca, care pomeneau de baluri somptuoase, de curse automobilistice delirante, de bijuterii fabuloase cu aceeași dezinvoltură cu care ea povestea despre serile de dans la căminul cultural, plimbările sub clar de lună pe imașul comunal cu Niță al Stanei, colierele din sticlă colorată cumpărate în zi de tîrg, la Dîrtănești — indiscutabil persoane de mare

cultură și rafinament, nu pregetaseră pentru a avea busturile să rîsțe chiar jertfa supremă a unuia dintre ei, ce mai conta dacă închinase și ea pe altarul artei o sută de lei... Arta, la fel ca îngrijirea vițeilor nou-născuți, cere sacrificii !... Și, de altfel, 27 de ani e vîrsta propice marilor pasiuni, inclusiv a celei de colecționar... azi un Wagner, mîine un... Păcat însă că maestrul îl epuizase pe sobrul și virilul „Titan" al simfoniilor iar de bucălatul și dulcele de Mozart nici nu fusese vorba... Oricare dintre ei ar fi fost mai de efect pe noptieră între deșteptătorul „Slava" și tranzistorul „Gloria"... Aruncă cioburile și așeză toate busturile în sacoșă, proptind-o, să nu se mai întîmple altă dandana...

Starea de emoție artistică dispăruse fiind înlocuită de alta la fel de intensă. Un gol cît o prăpastie în capul pieptului, plus amețeala care făcea să-i danseze în fața ochilor drumul îi prevesteau că s-ar putea ca în curînd, în stilul grațioaselor seriale englezești, să leșine, rușine pe care neam de neamul ei n-a pățit-o ! Unde mai pui că una-i leșinul în salon, pe un fotoliu îmbrăcat în catifea, cu un tînăr și frumos lord alături, nerăbdător să-și etaleze talentele în *bouche-à-bouche*" într-un prim-plan și alta-i la volan, în Berceni !

Salvatoare piața Sudului ! Printre mașini, pietoni turbați de căldură, praf, sacoșe, și cozi interminabile la nu se știe ce, mai la o parte, într-un gang, reminiscență a Vechiului în inima Noului, se ițea, modest ca înfățișare dar copleșitor ca miroazne, un grătar cu mititei. Pe scheletul de fier ruginit, deasupra cărbunilor pe care îi ghiceai aprinși, sfîrîiau insinuant mititeii, deliciul dîmbovițean, despre care se spune că o dată ce l-ai gustat te urmărește pînă la finele vieții, așa că orice fel, oricît de sofisticat, își pierde savoarea la amintirea zemoșilor și piperaților fii ai artei culinare românești.

— Șase, ba opt, fie, o duzină, se bîlbîi Agepsina, cu gura plină de salivă.

— Și pîinică ? îi zîmbi grataragioaica, rotundă reclamă a virtuților mititeilor.

Cu ochii mari, fata dădu din cap.

— Și berică ?

Agepsina aprobă din nou, convinsă că a făcut accident și se află deja în grădina tuturor desfătărilor, ca răsplată pentru sufletul ei iubitor de copii, bătrîni și cîini vagabonzi.

— Ia, mamă, și niște muștar ! o îmbie grataragioaica.

Onorat publicul consumator — format din țărani cu chimirul plin din vînzările de peste zi, gravide pofticioase, florărese în pauze de producție, domni și doamne care obișnuiau să ia dineul în oraș — se înghesuia în jurul cîtorva mese a căror colorație păstra vestigiile generațiilor de mititei din ultimii ani. Fondul sonor era dat de masticația în ritm alert, întreruptă din cînd în cînd de oftaturi de plăcere sau rîgîielile mulțumite ale celor ce-și consumaseră porțiile. Un tînăr cu privire transcendental-visătoare, sorbind cu aplicație dintr-o sticlă a cărei etichetă era ornată de doi ochi tulburători de albaștri, făcu demersurile necesare pentru ca Agepsina să obțină un colțișor de masă.

— Băi, Ceape, mișcă osul mai încolo, nu vezi că prințesa a rămas cu marfa în soare, se adresă el unui mocan care răspîndea un reconfortant miros de „telemea de 60".

— Dar n-am gătat încă, domnule dragă, și...

— Valea, frate-meu, că mă supăr și mi-e că-ți iau ochii pe palmă, îl întrerupse blajin tînărul.

Cel ce folosea deodorantul pe bază de brînză aprecie rapid șansele pe care le-ar avea într-un „corp la corp" cu tînărul cu privirea visătoare și se îndepărtă bombănind ; locul îi fu luat de Agepsina care-și aranjă cu grijă cartonașele cu provizii și halbele cu bere.

— Cin-cin, *baby !* închină tînărul, ridicînd paharul.

Agepsina, după ce holbă cîteva clipe ochii la el, începu să se dedice unei operații a cărei solemnitate necesita o concentrare absolută bazată pe relaxare integrală obținută

printr-o participare fără rezerve a eului primar și o intervenție efectivă a eului secund : mînca...

— Are măsea zdravănă, păpușa ! comentă admirativ un consumator, lucrător la „Servicii pentru populație", după funia care-i ornamenta umărul stîng.

— N-ai văzut ce dulap are ? Astea ațoase n-au probleme, dom'le... răspunse partenerul de breaslă și mititei, dînd peste cap halba cu bere caldă și sugînd spuma de pe mustăți.

După ce lichidă duzina de mici și două halbe, plus opt felii de pîine, trei ardei iuți și patru porții de muștar, Agepsina, într-o dispoziție sufletească plină de înțelegere și dragoste față de semeni, se îndreptă agale spre mașină. Își savură țigara admirînd apusul de soare în Berceni, spectacol comparabil doar cu răsăritul soarelui în Titan, nu-l văzuse pe acesta, dar auzise numai lucruri bune despre el. Alese din sacoșă pe unul dintre cei trei Wagneri și-l depuse grijulie pe bancheta din spate. Fluierînd încetișor ceva ce părea a fi principalul fir melodic din „Sîrba fetelor", porni spre casa signorei Laguna...

Curtea din Știrbey Vodă era cufundată în penumbra înserării. Totul părea părăsit ; poarta cedă de cum apăsă pe clanță. Purtînd cu grijă sacoșa cu prețioasele busturi, pași șovăitoare ; o vagă neliniște îi strîngea pieptul. Vocile trecătorilor și vîjîiala mașinilor erau parcă tot mai îndepărtate. Ierburile înalte și întunecate păreau să ascundă primejdii necunoscute.

Deodată, se cutremură toată și scoase un strigăt : din întuneric, din stînga și din dreapta potecii, două siluete se iviră brusc și o încadrară, prinzînd-o de brațe, deasupra coatelor.

— Etete, cine a venit... se minună o voce groasă.

— I-am spus eu lui tanti... țiui un glas subțire în timp ce i se smulgea sacoșa din mînă.

— Nebunilor ! M-ați speriat de era să dau în alte alea... Ce-i bezna asta ?

— Lasă întrebările și mișcă, o înghionti „Vocea groasă".

Agepsina simți cum i se urcă sîngele în cap. Puștii ăștia nu știau cu cine au de-a face ! Se trase înapoi, lăsîndu-se jos cu o mișcare bruscă. Cei doi, dezechilibrați, se buluciră înainte, gata să cadă.

— Să nu îndrăzniți să puneți labele pe mine, că vă ia dracu' pe amîndoi ! declară ea, netezindu-și taiorul și frecîndu-și brațele. Unde sînt bătrînii ?

— În casă, mormăi unul dintre tineri, regăsindu-și cu greu echilibrul. Unde-i boșorogul ?

— Nu-ți e rușine să vorbești așa despre un om în vîrstă ?... Necivilizaților, le aruncă cu superbie, bîjbîind spre casă.

Casa era în întuneric total ; unul din cei doi scoase o lanternă și, luminînd drumul, se repezi pe trepte. Deschise ușa și se adresă hăului întunecat :

— S-a întors păsărica... aprindeți lumina.

— Nu putem, mormăi printre gîfîituri o voce. E scurt circuit.

— Fir-ar a dracului de viață, se enervă Johnny care însă putea fi foarte bine și Tommy : Agepsina avea mari dubii în stabilirea identității lor... Aprindeți ceva... o lumînare, o lampă... sugeră el, făcîndu-i loc Agepsinei să intre.

Camera pe care o părăsise cu ore în urmă avea acum, la lumina lumînărilor care pîlpîiau într-un sfeșnic masiv cu șapte brațe, un aspect neliniștitor, de loc bîntuit. Fețele celor trei bătrîni, deformate de lumina șovăitoare, păreau măștile funerare ale membrilor unui trib din cine știe ce ungher pierdut al Amazonului.

Signora Laguna se sculă de pe scaun și veni în întîmpinarea ei ; cuprinzînd-o după umeri o fixă cu intensitate. Agepsina zîmbi fericită, pradă amintirilor : copleșitorul damf de trandafiri pe care-l emana întreaga făptură a doamnei Laguna o readusese pentru cîteva clipe la singura excursie pe care o făcuse în străinătate : o zi la Russe.

— Am venit, șopti gingaș.

— Unde-i Toto ? se răsti Tancred, risipind atmosfera *„eau de rose."*

Începu să le povestească, cu lux de amănunte : drumul cu mașina, așteptarea, apariția milițianului, ce a zis el, cum s-a speriat ea, Toto cu sacoșa, Toto depănînd amintiri și fumînd trabuc în mașină, infarctul lui și emoțiile ei, spitalul — ea implorînd și amenințînd, el întins pe targă.

— O să scape ! le zîmbi încurajator... Dar atenție, de acum înainte o viață ponderată — regim riguros, fără tutun, cafea, alcool și... nu e cazul la el, dar, oricum, fără solicitări... avertiză ea cu siguranța pe care i-o dădea diploma de medic.

— Unde ai întîrziat pînă acum ? o întrerupse Tancred.

— Păi, a durat destul de mult la spital, apoi m-am oprit să mănînc... timpul trece ! oftă ea resemnată.

În mașină cumpănise dacă era cazul ca Laguna și prietenii ei să afle ambele vești proaste. După o matură gîndire ajunsese la concluzia că trebuia comunicată doar cea de care se făcea vinovat destinul și vîrsta înaintată a lui Toto. Spera ca nimeni să n-aibă vreo obiecție referitoare la apariția celui de-al doilea Wagner în locul Titanului : în fond, bătrînii păreau atît de filogermani în preferințele lor muzicale, încît apariția unui neamț în locul altui neamț nu putea să-i deranjeze prea tare.

— Busturile ? se interesă Tancred.

— În sacoșă ! și Agepsina se întoarse, arătînd spre unul dintre neidentificabilii Johnny-Tommy, care sprijinea canatul ușii.

— Ce zici ? i se adresă Tancred signorei Laguna.

Aceasta urmărise în tăcere scena, fixînd-o cu intensitate pe Agepsina ; cînd se auzi interpelată, tresări ușor.

— Spune adevărul ! rosti cu voce joasă.

— Cum adică ? se indignă Agepsina. Îmi pierd o zi întreagă ca să vă servesc și puneți la îndoială cuvîntul meu ?

— Ia nu te mai da mare ! încercă Johnny s-o calmeze. Stai blînd, că-ţi primeşti partea !

— Hai să-l trezim pe Viorel ! propuse Angelo. Să terminăm mai repede cu povestea asta, să ne aşezăm şi noi la masă.

— Mai tîrziu ! reteză cu bruscheţe Tancred ; îşi potrivi cu mişcări sigure monoclul şi o fixă cîteva clipe în tăcere pe Agepsina. Sînt mulţumit de tine, îi declară schiţînd un zîmbet... Vino mîine să reglăm detaliile... hm, financiare...

— Nu e nevoie, răspunse ea cu răceală. Tot ce-am făcut a fost pentru că sînteţi prietenii Anetei.

— Bravo, bravo, se bucură Angelo, frecîndu-şi mîinile. Vedeţi ce înseamnă o educaţie sănătoasă ? ! se adresă el cuplului Johnny-Tommy... Ehei, e un lucru din ce în ce mai rar în zilele noastre.

În sfîrşit, cineva care-i recunoştea şi aprecia calităţile. Agepsina îi zîmbi cu recunoştinţă şi se ridică de pe scaun, pregătindu-se de plecare.

— Vă rog, transmiteţi domnului Toto, din partea mea, multă sănătate !... Noapte bună !

Însoţind-o pe alee, înspre poartă, în timp ce lanterna din mînă desena arabescuri prin ierburile înalte, Tommy se interesă :

— Chiar nu voiai banii ? Sau ai vrut să le iei maul ?

— N-am nevoie de nici un „mao", răspunse ea ofensată... Bună seara !

CAPITOLUL III

„Norocul este de sticlă; cînd începe să strălucească, se sparge."

Publius Syrus

— Tara-ta-tam-tam... Ah ! La-gu-na ! Ochii-ţi ard ca flacăra ! Îţi aminteşti cum am dansat pe penişa aceea ? !... Şi Sena curgea, curgea... şi şampania...

— Curgea, curgea, completă Tancred, sprijinindu-şi capul de spătarul fotoliului... *Veuve Cliquot*... sclipea în pahare... Trebuie să sărbătorim evenimentul...

— Da, da, mormăi unul dintre reprezentanţii tinerei generaţii... Un suc de lămîie cu zaharină ar fi binevenit.

— Tommy, nu fi insolent ! Cocul uriaş al signorei Laguna tremură de indignare. Iartă-l, Tancred ! Copiii din ziua de azi nu mai ştiu ce e respectul. Pe vremea mea...

— Ei, asta e, vezi, voi aţi primit o educaţie burghezo-moşierească, pe cînd noi trăim într-un timp şi o societate...

— Infecte saleurile astea, mormăi Angelo, cu gura plină. Păi, te duceai, domnule, la Angelescu...

— Care Angelescu ? izbucni Johnny.

— Pe Academiei, îl lămuri Tancred.

— Oh... saleurile lui, cataifurile, sarailiile... le înşiră Angelo într-o stare de transă... Înghiţi de cîteva ori în sec şi-şi umezi buzele cu limba... Diplomat... mareşal...

— Faceţi ce faceţi şi iar o daţi pe politică, mormăi Tommy cu o sclipire de admiraţie în ochi... Etete, domnule, plecăm de la saleuri şi poposim la mareşal...

— Am să-mi comand o duzină de taioare la nebuna aia de Coco, se lăsă pradă exuberanței signora Laguna.

— Dacă te referi la Chanel, vezi că aia e moartă de vreo cîțiva ani, o temperă Johnny. Iar dacă te gîndești la madam Vârlan, nu uita că a spus că nu-ți mai face nimic pe datorie... Așa că, hai să spargem bușturile, să vedem cum stăm.

— Nu se poate, *mon petit,* interveni cu blîndețe Angelo. Degetele roz-trandafirii părăsiră saleurile și începură să cotrobăie într-unul din buzunarele sacoului ; după cîteva clipe scoaseră la iveală un ceas. Îl duse la ureche, ciocăni de cîteva ori cadranul și în fine le comunică : 20,15... De abia a început „Actualitatea"... Și știți doar că Viorel o ascultă în fiecare seară, li se adresă cu reproș tinerilor. Pe la nouă și un sfert ne putem apuca de treabă.

Laguna apăru cu o tavă pe care trona o carafă pe jumătate plină cu un lichid a cărui culoare era un compromis între binecunoscutul *„tête de negre"* și nu mai puțin celebrul „galben mustar".

— Iar vin de smochine ! se strîmbă cu dezgust Tommy.

— E pansamentul ideal pentru stomac, preciză pe un ton neutru signora Laguna. De cîteva luni încerca, fără succes de altfel, să-i convingă pe tineri de efectul benefic asupra organismului al unui pahar de vin de smochine băut pe înserate. Și, dacă înainte de culcare ar mai fi acceptat și un ceai călduț de sunătoare sau de coada șoricelului... ce mulțumire pentru ficat și circulația periferică...

— Toată viața v-ați pansat stomacul cu fel de fel de alcooluri, vinuri și șampanii și acum vorbiți de parcă vă plătesc ăia de la „Sfatul medicului"... Tanti, adu și niște brînză de vaci, baremi să fie masa bogată !

— Brînză de vaci ! tresări Tancred dintr-una din picotelile ciclice care-i marcau ritmul existenței cotidiene.

— Glumesc și ei, dragă, îl liniști oftînd signora Laguna. Păi, unde să mai găsești în ziua de azi brînză de vaci ?

Întrebarea, deși retorică, așternu cîteva clipe de tăcere.

— Poate au dreptate băieții, gîfîi timid Angelo. Tot avem găina aia „franțuzească", o facem după o rețetă normandă... Ochii îi sclipeau de plăcere iar gușile începură să fremete a poftă... Totdeauna m-am înnebunit după normanzi. Au realizat absolutul — și mult și bun !

— Tanti, eu zic că orele fiind înaintate... Ce naiba facem, ne mai uităm mult la „îngerii cu chip de ghips" ? Hai odată, dăm cu ei de pămînt și vedem cît luați voi, cît luăm noi...

— Zece la sută ! Atît !

— Etete ! Dar galantoni mai sînteți...

— Băieți, fiți cuminți. Așa a spus Viorel, așa rămîne. Vreți să afle cum vorbiți ?

— Bine, bine, vedem noi... Dar hai să terminăm treaba odată. Nu de cîștig, că ne-am lămurit... Așa, de curiozitate...

Tonul discuției escaladase încă o octavă, căpătînd amploare și rezonanță. Tancred tresări, își umplu paharul și într-un amestec nedeslușit de zgomote — în care se împleteau trosniturile trupului cu cele ale fotoliului — se ridică :

— Doamnă, domnule, tineri colaboratori, începu solemn. Ridic acest pahar pentru prietenul nostru căzut la datorie : Toto Popescu.

— Poate scapă, șopti emoționat Angelo, ștergîndu-și o lacrimă din colțul ochilor.

Tancred lăsă pauza unui suspin, apoi continuă :

— Toto, care de tînăr, nesuportînd opresiunea unei societăți care știm noi cum era, a luptat pentru lichidarea inegalităților sociale după principiul „ia de la cei care au". Probitatea profesională, seriozitatea în muncă i-au adus stima cercurilor avizate. Strălucita lui carieră internațională a făcut ca Europa să-și îndrepte privirile spre *„milieul"* românesc. De pretutindeni pleca cu fruntea sus...

— Și buzunarele pline, continuă Angelo, printre sughițuri.

. — Stați, dom'le, că n-a murit, încercă Tommy să stăvilească ropotele de plîns ale veteranilor.

Tancred își umplu din nou paharul și-l bău dintr-o suflare. Își șterse lacrimile care-i șiroiau pe obraz și se așeză din nou pe fotoliu. O imensă tristețe i se citea pe față în timp ce-și turna din nou în pahar.

— Și cînd te gîndești că anul ăsta trebuia să-i sărbătorim șaptezeci și șase de ani de existență, mormăi printre sughițuri Angelo... Laguna, mai adu un kil... Trebuie să bem, să uităm !

— E, fir-ar a dracului de viață ! izbucni Tommy, bătînd cu pumnul în tăblia mesei. Iar vreți s-o dați pe pileală ? Tanti, mata ești femeie serioasă ! Gata cu bairamul și să trecem la interes... Eu mîine mă scol devreme, că am întîlnire cu niște pliznoți la Grozăvești, un transport de kingsaizuri ce nu suportă amînare. Johnny și el are o treabă. Așa că hai să-l aducem pe nea Viorel, spargem bibelourile și plecăm fiecare în durerea noastră.

— Nu se poate ! Așteptăm.

În cameră se lăsă tăcerea. O tăcere încordată, plină de amenințări, ca liniștea aceea înnebunitoare de dinaintea furtunii. Draperiile de plus bine trase peste ferestrele închise își amestecau mirosul de praf cu acela de ceară arsă, cu fumul de țigară și cu un vag iz de transpirație. Lumînările, pe terminate, pîlpîiau cu fum gros. Angelo își ștergea transpirația cu o batistă mare de olandă și gîfîia greoi. Laguna își făcea vînt cu un șervețel ; fețele celor doi tineri păreau și mai asemănătoare sub pelicula lucioasă de sudoare. Numai Tancred era la fel de elegant și freș ca totdeauna. Tristețea, generată de infarctul lui Toto ori de cele cîteva pahare cu vin de smochine pe care le sorbise, nu i se risipise de pe față. Din cînd în cînd privirile melancolice i se îndreptau spre colțul camerei unde zăcea abandonată sacoșa cu prețioasele busturi.

— Dacă moare, împărțim între noi partea lui, preciză el, aducîndu-și aminte că necrologul pe care i-l făcuse lui

Toto i se părea neterminat. Asta ar fi fost și dorința lui, îi informă, cu aceeași tristețe în glas, în timp ce-și turna ultimele picături din carafă în pahar.

Posibila ultimă dorință a lui Toto fu acceptată cu o vădită satisfacție, într-o atmosferă de pioasă reculegere.

— Tommy, îl rugă cu voce firavă signora Laguna, du-te și pregătește-i lui Viorel paharul cu lapte.

— M-am săturat ! izbucni gros interpelatul Tommy.

Înainte ca vreunul din cei prezenți să fi reușit să schițeze un gest, tînărul se ridică de pe scaun, înhață o scrumieră masivă de bronz și se repezi spre sacoșă. Scoase unul dintre busturi — Mozart, remarcă, atent la detalii, Angelo — și cu o mișcare scurtă îl plesni în moalele capului. Cu un trosnet, amplificat de liniștea încăperii, craniul își risipi cioburile pe arabescurile covorului.

Toți își repeziră trupurile spre mijlocul încăperii, încercînd să distingă mai bine în lumina slabă.

— Unul ! Și doi la rînd !

Al doilea bust se fărîmă, în vreme ce bătrînii, uitînd de orice reținere, cotrobăiau cu degetele printre cioburi. Apoi se retraseră, privind parcă hipnotizați mîna lui Tommy care căuta în sacoșă. Încordarea îi făcu să-și rețină răsuflarea. Doar Angelo gîfîi zgomotos și rosti cu voce neașteptat de subțire :

— Nu mai pot suporta... Faceți ceva !

— Și trei ! rosti victorios Tommy, prăvălind scrumiera peste ultimul bust scos.

Simultan cei trei bătrîni se aruncară spre el și-i prinseră mîinile. Angelo îl îndepărtă cu un brînci violent. Laguna se repezi și începu să pipăie sfărîmăturile.

— Nimic ! Nimic ! răcni ascuțit, în vreme ce o șuviță de sînge începu să-i șiroiască dintr-un deget rănit în cioburi.

— Altul ! comandă Tancred ca un general pe cîmpul de luptă.

— Astea-s toate, ridică din umeri Tommy.

Se lăsă o tăcere de cavou...

— Apă, şopti stins signora Laguna... Şi pilulele : dipiridamolul, persantinul, intensainul...

— Am să iau şi eu, gîfîi subţire Angelo... Oricum, de cînd terminase saleurile nu mai pusese nimic în gură şi cu emoţiile astea...

— Meguanul şi tolbutamidul meu, ordonă ferm Tancred, singurul care părea că face faţă momentelor tulburi ce urmară spargerii busturilor. Am pierdut o bătălie, dar nu războiul, le comunică „Creierul", în timp ce-şi punea în palmă cîte trei pastile din fiecare produs solicitat.

Rulînd în întunericul moale al începutului de noapte, punctat din loc în loc de cîte un bec stinghcr, Agepsina îşi rememoră cu afecţiune anii de prietenie care o legau de Dan. Totul începuse în primul an de studenţie. O legătură bizară, dat fiind caracterul atît de diferit al celor doi. Ea, venită de undeva, dintr-un sat pierdut pe harta ţării, căministă, cu bani pe sponci, dar altfel înfiptă, băgîndu-se la iuţeală în tot felul de activităţi în Asociaţia studenţilor şi membră a echipei de volei a facultăţii — Dan, crescut în fustele diverselor mătuşi, băiat de oraş şi de familie... În curînd deveniseră nedespărţiţi spre hazul întregului an. Trebuie să fi fost într-adevăr un cuplu amuzant — el firav, totdeauna pus la „patru ace", ea înaltă, zăludă, cu fuste care nu aveau niciodată fermoarele în regulă şi pulovere fără formă, producţie proprie. În fond, o relaţie clasică : victimă — călău, deşi nu era prea clar cine era călăul şi cine oropsita victimă. La repartiţie, drumurile li s-au despărţit : ea a plecat în comuna Vreiuri iar el, zăpăcit de ciurda de mătuşi, a rămas în Bucureşti. Cu acest lucru ea nu putea fi în nici un caz de acord şi i-a spus-o verde în faţă. Şi i-o spune de cîte ori are ocazia. În fond, ce poate fi mai minunat decît să alergi liber pe dealuri şi văi, să creşti cornute de rasă, să simţi căldura purceluşilor care vor mări procentul de carne pe cap de

locuitor ? ! Pot fi înlocuite oare aceste bucurii adevărate și sănătoase cu un apartament cu apă caldă-rece la dispoziție (mai mult rece, după observațiile făcute în ultimele descinderi), urcat-coborît în troleibuz (plus lupta pentru un strop de oxigen cînd ai reușit să urci și minus trei, patru nasturi cînd ai reușit să cobori), ceva „operă" (lasă că știa ea ce operă, doar a urmărit emisiunile acelea despre declinul genului)... Deșertăciuni, numai deșertăciuni... Din păcate, relațiile lor în ultima vreme cunoșteau o ușoară deteriorare. Dan susținea cui vrei și cui nu vrei că Agepsina ar face parte dintre acele calamități latente care oropsesc fiecare generație și care sînt destinate, în mod etern, să-și conducă prietenii la crime, alcoolism sau cel puțin la un ulcer stomacal. Agepsina, la rîndul ei, era alarmată de ultima manie a prietenului ei. Dan, după prescripțiile medicale ale cotidienelor și revistelor pe care le citea, scăpase succesiv, printre altele, de două trei cancere, de o tuberculoză renală și o anghină pectorală. Dispariția spontanee a fiecăreia în detrimentul celeilalte nu tulbura convingerea victimei în autenticitatea celei care-i chinuia trupul în momentul respectiv. La mustruluielile rutiniere ale Agepsinei, care de cele mai multe ori aveau un efect nefast asupra bolii momentului și invariabil îi declanșau migrene și nevralgii, Dan găsea alinarea în alifiile și licorile chino-vietnameze, atît de pervers mirositoare. Cîteva picături ici, cîteva colo, un ușor strat de unguent întins cu gingășie pe tîmplă și totul reintra în normal.

Fluierînd voioasă, parcă mașina, încuie cu grijă ușile și porni pe alcea întunecată. Dan avea un apartament de două camere (tot mătușile, bată-le vina !) la primul etaj al unui bloc de pe Magistrală. Pe o bancă în fața intrării stăteau la aer un grup de doamne și domni în vîrstă, bunici, după cum lăsa să se ghicească ciurda de copii care umpleau văzduhul cu chiotele lor. Pe banca de vizavi, doi tineri în transă amoroasă își vedeau de ale lor cu o inconștiență demnă de invidiat.

Străbătînd holul cu miros de pisici, se avîntă pe scară, plină de bucuria apropiatei revederi... Un duș, un pahar cu ceva tare cu multă gheață și era gata să asculte ultimele episoade din agitata istorie amoroasă a drăguțului de Dan...

După ce degetul care apăsa soneria începu să-i amorțească, Agepsina avu senzația bizară că cineva îi fixează ceafa... Nu era decît vizorul apartamentului vecin... Dădu din umeri și începu să bată cu pumnii în ușă. Într-una din pauze avu aceeași senzație neplăcută că cineva îi stă în spate și, mai mult, e pe punctul de a trece la fapte. Întorcîndu-se, își spuse că nu e minciună chestia cu cel de-al șaselea simț : în ușa apartamentului apăruse o femeie în vîrstă cu fizic angulos, imagine vie a tuturor fetelor bătrîne care duc o luptă sacră pentru o mie de cauze pe cît de obscure pe atît de pierdute dinainte. O privea cu ură și îi șuieră scurt :

— Nu-i acasă... Nu auzi ? Și trînti ușa, bombănind ceva despre fetele din ziua de azi pe care nu le mai satură nici...

Agepsina medită o vreme, căută chiar sub preșul din fața ușii, scrise pe o bucățică de hîrtie „Am venit ! A !" și o înfipse în clanță. Apoi, dîndu-și seama că ochiul din dosul vizorului e tot la pîndă, plecă.

La mătușa Vetuța, imposibil. Ea mai lipsea printre gălețile cu vor și bidinele. La hotel ? Nici o scofală. Mai ales că avea dubii în privința recepționerilor, doar în ultima lună citise vreo trei anchete privitoare la amabilitatea lor. Ce naiba, Dan trebuia să se întoarcă ! Nu era el omul care să-și piardă nopțile pe la cine știe ce femeie...

Într-o oră, două, dă de el. Dar ce să facă pînă atunci ?...

— Prin urmare, să recapitulăm, se auzi vocea fermă a lui Tancred.

Decorul era neschimbat, lumina la fel de tamisată, căldura un pic mai înăbușitoare ; cioburile wagneriene și cele mozartiene alcătuiau un mozaic de nuanțe cenușii pe covor iar pe masă apăruseră cîteva farfurii cu sandvișuri,

carafa fusese din nou umplută. Personajele, aceleași, grupate în jurul mesei, priveau cu atenție spre Tancred.

— Angelo, citește procesul verbal, ordonă acesta.

Cel interpelat netezi foaia de hîrtie pe care o avea în față, se foi de cîteva ori în scaun și începu :

— „La 20,45 Tommy, fără să primească nici o dispoziție în acest sens, s-a apucat să spargă busturile. La 20,50, în fața evidenței, a fost chemat Viorel. Ședința de lucru operativă a început la 20,51 și s-a terminat la 20,59, pentru ca Viorel să nu piardă „Buletinul de știri"... Concluziile ședinței, continuă el cu voce solemnă :

1. În busturi nu s-a găsit nimic.

2. În sacoșă s-au mai găsit cîteva cioburi care au fost identificate de expertul nostru muzical, Angelo, recte eu, ca aparținînd unui Beethoven timpuriu.

3. Viorel a spus : „fata e o escroacă, puneți mîna pe ea". Am încheiat citatul.

4. La propunerea lui Viorel a fost alcătuită o echipă operativă sub conducerea lui Tancred, care să dea de urma escroacei, adică Agepsina Tufiș.

5. La indicațiile lui Tancred, Johnny a format 091, cerînd telefonistei o convorbire-fulger cu comuna Vrejuri — Poșta.

6. Rezolvarea unor probleme diverse la ordinea de zi : Tancred și Angelo au fost însărcinați de colectiv să se ducă mîine dimineață cu buchete de flori la căpătîiul prietenului nostru bolnav.

Ședința s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, de lucru, fiind caracterizată printr-un ton sincer, deschis. S-a băut vin de smochine..."

Angelo, epuizat, lăsă hîrtia pe masă și-și trase în față o farfurie cu sandvișuri. De altfel, ultimele puncte ale concluziilor le citise în mare viteză, îngrozit de repeziciunea cu care dispăreau sandvișurile. Îi făcu un gest discret lui Johnny, arătîndu-i paharul gol, apoi mîinile-i harnice începură să care din farfurie...

— Crezi că Annete a pus-o ? întrebă şoptit Laguna.

— Nu ştiu, mormăi Tancred privind cu fixitate telefonul, aşteptînd parcă o revelaţie din carcasa de ebonită.

Tăcerea, punctată ritmic de masticaţia viguroasă a lui Angelo, fu întreruptă de ţîrîitul strident.

— Alo, 47.65.3... se auzi în receptor vocea inconfundabilă a telefonistei de serviciu 072... Aveţi legătura cu Vrejurile... Alo, „Vrejurile"... Vorbiţi !

— Alo, tovarăşa, se adresă pe un ton oficial Tommy. Vreau să vorbesc cu tovarăşa Aneta Papazu. E o problemă foarte importantă.

— Avea aviz ? se interesă vocea impersonală de la celălalt capăt al firului.

— Nu.

— Atunci, să fii sănătos, da' n-am ce face... Mai suni matale mîine dimineaţă, da' nu cu noaptea în cap, aşa pe la zece, şi îi spun eu să fie aici.

— Domniţă, primăvara vieţii mele, trecu Tommy în registrul liric. E o problemă de viaţă şi de moarte... Stau pe fir, plătesc oricît, dar e musai să vorbesc cu ea.

— Of, of, sărăcuţa de madam Aneta, se arătă impresionată telefonista de patosul tragic ce răzbătea din cuvintele lui Tommy. În cîteva minute o aduc... Of, of, să i se întîmple tocmai ei...

Urmară cîteva minute de tăcere, punctate de întrebări şi răspunsuri : „Vorbiţi ? !", „Vorbim". Un şir de gîfîituri precipitate se auziră în receptor, vestind apariţia mult aşteptatei...

— Vorbesc eu ! comunică important Tancred.

— Alo !.

— Bonsoir, Anette ! Ce mai faci ? se arătă plin de urbanitate Tancred în deschiderea ostilităţilor.

— Dormeam, veni răspunsul gîfîit... Cine e ? se interesă ea între două spasme,

— Tancred, *chèrie*... Iartă-mă că te-am deranjat la ora asta, dar e o afacere care nu suportă amînare. Avem nevoie

în scara asta de fata pe care ne-ai trimis-o, Agepsina, și nu știu cum să dăm de ea. Unde stă în București ?

— La o mătușă de a ei, Veta Tănăsache, Popa Tatu, 7...

— *Merçi*, dragă, asta e tot... Te sărutăm și te așteptăm.

— Alo, alo, Tancred, spune-mi ce se întîmplă... E o fată extrem de serioasă, demnă de toată încrederea...

— *Bien sur, chèrie. Au revoir. Je t'embrasse...* Puse receptorul în furcă, privindu-l melancolic : S-a ramolit și Anette... Auzi, demnă de toată încrederea.

Își netezi cu un deget bine manicurat tîmpla stîngă și rosti cu voce egală :

— Prin urmare, Veta Tănăsache, Popa Tatu, 7... Cred că putem declanșa acțiunea de comando...

Anii senectuții îi aduseseră lui Tancred, în afara unei binemeritate pensii, plăcerea de a împărtăși cunoscuților sau cunoștințelor întîmplătoare experiențele lui din cel de-al doilea război mondial. Ca în orice legendă, veridicitatea era asigurată de factorul timp. În cîțiva ani chiar și prietenii intimi, care știau că în anii aceia Tancred nu avusese nici un aport în desfășurarea ostilităților conflagrației mondiale, participînd doar la mici conflagrații locale — bătăi în porturile Mediteranei, scandaluri la cazinourile de pe Coasta de Azur — sfîrșiră prin a-i accepta isprăvile de pe cîmpul de luptă. Tancred, cu o superbă dezinvoltură, după ce oscilase cîțiva ani pe treptele ierarhiei militare, se hotărî să fie colonel, bineînțeles în rezervă. Și acum, ca de atîtea alte ori, trebuia să dea măsura geniului său militar : privirea înghețată mătură încăperea, vocea, în același ton polar, rosti încet :

— Voluntari !

— Eu trebuie să spăl vasele, se scuză signora Laguna lăsînd ochii în jos.

Angelo își pironi privirea pe cele cîteva sandvișuri rămase în farfurie și ridică din umeri cu resemnare.

— Tommy și Johnny ! decise ferm Tancred... Nu accept nici o scuză.

Cei doi tineri care urmăriseră peripețiile telefonice cu o detașare tipic americănească — „ciungă" mestecată cu nădejde, picioare proțăpite în unghi de patruzeci și cinci de grade pe colțurile mesei — se ridicară, netezindu-și blugii pe coapse.

— *Oui, mon colonel* ! răspunse Tommy și încercă, fără succes de altfel, o alipire în forță a călcîielor... !

— E-n regulă, bătrîne ! își dău acordul și Johnny.

— E 21,45, le comunică Tancred. Potriviți-vă ceasurile... ! La 22,15 sînteți înapoi cu misiunea îndeplinită !

— Deci, aducem fata ? întrebă Tommy, căutînd o confirmare pe fața lui Tancred.

Acesta îi privi cu îndoială, apoi rosti sec :

— Fără exagerări ! Amintiți-vă deviza regimentului „10 Roșiori de munte" : gheare de oțel în mănuși de catifea.

— Și dunga de la pantaloni nesifonată, hohoti ascuțit Johnny.

Tancred îl privi cu severitate însă se gîndi că o mică glumă nu poate decît întări moralul trupei :

— De voie ! Rupeți rîndurile !

— Hai, frate-miu, la treabă, că orele e înaintate...

Noaptea bucureșteană, caldă și pervers mirositoare, îi înghiți...

— Ce facem, bă, dacă o găsim ? se interesă Johnny, care din cauza întunericului putea fi foarte ușor confundat cu Tommy.

— N-avem noi bafta asta ! își dezvălui celălalt natura pesimistă.

— Baftă, nebaftă, ce facem dacă fufa e acolo ?

— Bă, tu ești tîmpit sau te faci ?... Păi, dacă o găsim, îi dăm un toc de bătaie, să țină minte pînă-n a șaptea spiță că în societatea noastră hoția nu-i rentabilă ; apoi luăm bustul sau ce o mai fi rămas din el și pe aici ți-e drumul.

— Adică, le dăm pas boșorogilor ? încercă celălalt să aibă o confirmare.

— *Of course* ! răspunse frate-său în cel mai pur *„britishenglish"*.

Comuniunea de idei şi sentimente îi făcu să grăbească paşii...

Pe Popa Tatu, la numărul 7 era lumină. Casa-vagon, cu toate uşile şi ferestrele deschise, era împrejmuită de un zid de apărare format din valize, dulapuri, mese şi alte ustensile casnice.

— Ne-am ars ! Ne-au luat-o alţii înainte, şopti Johnny.

— Taci şi sapă, îl linişti celălalt. Alo !... Cîine aveţi ? bubui el gros din pragul porţii.

Femeia uscăţivă care apăru în zona luminată părea victima unor evenimente pline de violenţă. Capodul îi era plin de vopsea şi moloz, pe cap avea un fel de cască bizară făcută din ziar şi, ca ţinută fizică, arăta destul de comoţionată.

— Ce vreţi ? Bani ? Nu mai am bani. I-au luat pe toţi bestiile alea.

— Cine erau ? se interesă atent Tommy.

— Oamenii voştri.... Că aşa au spus cînd au plecat : coană mare, noi ne ducem... Da' n-aveţi grijă, că-ţi trimitem doi băieţi să-ţi termine treaba... ! N-am nevoie... Fac eu. Fac tot. Fac şi faţada. Pun şi tabla pe acoperiş. Da' picior de icralist să nu mai prind, că-i dau foc !

— Uşurel, tanti, că noi nu sîntem icralişti. Noi avem treabă cu nepoţica matale...

— Aaaa... se lumină femeia... Mînca-v-ar mama ! Biata Ginuţa, ce suflet are ! Aur, optşpe carate... „F'ecioara de 18 carate", cum îi zicea la cartea aia de o citi coana Tiţa. Hai, maică, bogdaproste lui Dumnezeu şi sfintei zile de azi care vă aduse... Hai, puneţi mîna... Hai, luaţi dulapul ! Încetişor, să nu se spargă vasele... Hai, puiu' mamii... Aşa, aici, pe colţul ăsta. Acu Framul...

Cei doi, reduşi la starea de automate, purtară şi Framul pînă în sufragerie.

— Stai, cucoană, că nu ne-am înțeles ! izbucni Johnny, ștergîndu-și sudoarea cu dosul palmei.

— Ne înțelegem, ne înțelegem, dragii mamii... Bem și o țuică, vă fac și niște jumări că mi-a adus Ginuța...

— Nepoata dumitale... Agepsina....

— Da, maică, Tufiș... E doctoriță, dar ce om ! Luați și Solca... Dracu' m-a pus să iau șifonier cu trei uși... e ca un cavou...

— Cînd vine ? reuși să îngaime Johnny, după ce tîrîră la locul cuvenit cele trei corpuri negre plus trei corpuri supraetajate ale dulapului tip Solca.

— Vine, maică, vine... Hai, că mai aveți patul, noptierele și masa din sufragerie... Eu mă duc să fac ouăle... Pun și slănină ? strigă ea, în timp ce un miros atițător de untură încinsă se ridică în aerul răcoros al nopții.

— Pune... rosti înăbușit unul din cei doi, opintindu-se sub o noptieră făcută din scîndură groasă, marfă solidă dinainte de război.

— Hai, c-am pus masa afară ! Noroc, maică, și să vă ajute dumnezeu și maica domnului, că nu știu ce mă făceam !

— Cînd vine nepoata ? rosti Johnny, rîcîind cu o coajă de pîine fundul farfuriei.

— Zilele astea, maică, nu mă lasă ea, că știe în ce baiamuc sînt... Hai noroc, băieți !

Cei doi rămaseră cu bucătura în gură, privind-o fix.

— Coană mare, dacă te ții de poante !... amenință unul dintre frați.

— Stai blînd ! îl linști celălalt. Tanti e salon... Agepsina n-a trecut pe la matale în seara asta ?

— De la prînz n-a dat pe aici... Să vă mai pun o țuică ?...

— Pune, pune, acceptă mărinimos Tommy. Da' nu știi pe unde o fi ?

— Nu știu, maică... La vreun hotel, că aici n-are unde dormi... ...Eu vă mulțumesc pentru tot, să fie de sufletul morților.

— Morții cu morții, vii cu vii, filozofă Johnny. Ieși cu două foi, că fratele-meu e discopatic, să aibă și el un ban de medicamente...

Tommy luă banii, Johnny sticla cu țuică de pe masă și, după ce aruncară o ultimă privire melancolică spre camerele în care căraseră mobilele, se îndreptară spre poartă, însoțiți de binecuvîntările mătușii.

Se opriră la primul colț de stradă, rezervîndu-și cîteva momente de meditație și de golire a sticlei de țuică.

— Bun, se înfioră Tommy, ștergîndu-și buzele cu dosul palmei... Etete, se făcu zece și jumătate.

— Să vezi ce halima o să facă boșondrea, că nu ne-am întors în timpul cuvenit, rîse celălalt... și fără fată, hohoti, cuprins de o evidentă bună dispoziție.

Tommy îl privi lung și scuipă cu obidă.

La „Ambianța" nu aveau bere. Nici la „Budapesta". Un chelner îi șopti că sigur la „Vaporul"... lîngă parcul Libertății. Nu aveau nici acolo. Resemnată, Agepsina bău cu sete apa călduță de la țîșnitoare, mai dădu un telefon la Dan, ascultă țîrîitul melancolic și, atrasă de răcoarea care părea să domnească sub frunzișul întunecat, intră în parc. Pe alei, forfotă mare. Grupuri familiale — bărbați și femei supraponderale strigînd la copii firavi, perechi de pensionari îmbrăcați îngrijit, cete gălăgioase de tineri uni-sex ; băncile erau ocupate de fericiții aleși care susțineau satisfăcuți privirile jinduitoare ale celor ce treceau... Norocul îi surîdea : de pe o bancă se ridică una din perechi și porniră, fără să reușească să-și desprindă buzele care păreau unite dacă nu pînă la judecata de apoi, cel puțin pînă la ieșirea din parc. Sprintă scurt și, reușind să depășească pe turnantă doi bătrînei care o priviră indignați, se așeză suspinînd cu satisfacție.

Își scoase discret pantofii și o stare de beatitudine o cuprinse dinspre tălpi ca un văl moale și călduț pe însoritul litoral... În noaptea albăstruie se auzeau acorduri de

chitară, frînturi de melodii, hohote de rîs și, acoperindu-le pe toate, o voce dramatică ce implora disperat ceva într-o limbă sudică... „Ce film o fi ?“ se întrebă în vreme ce pufăia alene din țigara care sclipea ca un ochișor rubiniu.

— Aveți un foc ? se interesă politicoasă o voce baritonală aparținînd unei umbre spătoase, staționate în fața ei.

Amabilă, scăpără bricheta spre țigara celuilalt.

— Sigur ! Ne cunoaștem ! decretă vocea, așezîndu-se alături.

Agepsina se trase mai într-o parte și tăcu.

— Frecventați serile dansante de la Casa sectorului IV ?... Nu !... Atunci, sînteți seralistă ?... A, iertați-mă, îmi permiteți, Mișu Crețoi, atașamentist... Frumoasă seară !

Îl privi cu coada ochiului ; atașamentistul Mișu, în afara staturii care o impresionase agreabil din primul moment, mai poseda, atît cît putu ea să observe prin pîlpîirile intermitente ale țigării, un păr negru ușor ondulat, mustață asortată la culoare și cămașă în carouri... Ar putea fi o conversație plăcută, instructivă chiar : s-ar interesa de meseria lui, i-ar povesti despre a ei. Poate și-ar descoperi gusturi și plăceri asemănătoare, idealurile trebuiau să fie oricum comune, făceau parte doar din aceeași generație... Începutul unei frumoase prietenii, se lasă ea pradă visării...

— Nu vreți să vorbiți ? Vă faceți că nu mă băgați în seamă !... De ce ?

— Nu e frumos cum procedați, îl mustră ea cu blîndețe... Indiscutabil, o conversație ar fi fost agreabilă, dar tînărul trebuia lămurit că a face cunoștință cu o fată este un eveniment plin de semnificații în viața lui. Că asta nu se poate întîmpla oriunde și oricum — și cu atît mai puțin noaptea pe o bancă în parc — că pentru astfel de situații sînt prevăzute seri culturale, acțiuni organizate pe linie sindicală.... La voi la întreprindere nu e nimeni care să se ocupe de problemele de etică și educație ? își arătă ea mirarea.

Brunul și ataşamentistul Mişu se înecă în fumul ţigării ; bătu de cîteva ori cu pumnul în piept şi continuă :

— Hai, lasă gargara ! Aştepţi pe cineva ?... Ţi-a dat plasă ?... Nu fi tristă. Soarta m-a adus pe mine, o singură el şi cămaşa în carouri se apropie de taiorul bleu-pal.

— Lasă-mă, domnule, în pace ! izbucni Agepsina, trăgîndu-se din nou spre marginea băncii.

— Fetiţa, nu te enerva, că-ţi strici tenul ! Vocea baritonală era plină de tandreţe... Şi, vorba marelui nostru poet naţional, „Somnoroase păsărele pe la cuiburi se adună"... Ce zici ? Mergem la cuibuşor ?

— Chem miliţia ! ţipă Agepsina, descoperind că e pe punctul de a cădea de pe bancă.

— Ia nu te mai da grande ! încercă o punere la punct Mişu. Singurică, noaptea şi faci pe intelectuala care ia aer.. Las' că vă ştiu eu... Ce te tragi, crezi că am rîie ?...

Agepsina se ridică şi porni şchiopătînd spre cercul de lumină al unui lampadar stingher. Aruncă o privire în spate : Mişu îşi însuşise probabil şi el — aşa cum li se întîmplă tuturor reprezentanţilor genului masculin, mai devreme sau mai tîrziu — morala vorbei din bătrîni „după tramvaie şi femei să nu alergi niciodată, că vin altele..." şi-şi fuma tacticos ţigara pe bancă : răsuflă uşurată... Se opri să-şi aranjeze baretele pantofilor... Lumea se mai rărise. Sub bec, o siluetă se clătina ca un pendul.

— Donşoară... Nu ştii, s-a mutat staţia lui doişpe ? o întrebă silueta... Uf, l-am prins, rosti cu satisfacţie. Stai aşa ! ordonă el lampadarului, cuprinzîndu-l în braţe.

Agepsina îl privi cu îngăduinţă tristă. Cel din faţa ei părea în faza beţiei blajine şi melancolice, moment din care — experienţa ei şi statisticile o arătau — se recrutează cel mai mare număr de recuperabili. În Vrejuri, ca preşedintă a Comitetului de femei din comună, Agepsina iniţiase o campanie îndîrjită împotriva alcoolismului. Au fost combătute atît mentalitatea veche, rămasă de pe timpul burghezo-moşierimii, reprezentată prin bătrîni, mari

producători și amatori de țuică, dar și cea nouă, reprezentată prin amatorii de alcool rafinat sub diferite denumiri. Amenzile, prelegerile științifice despre sănătatea personală, amenințările și evidențierile celor care găsiseră tăria sufletească să zică un „nu" hotărît tentațiilor etilice erau doar cîteva dintre armele din panoplia de luptă a „armatei salvării" și a liderului ei din Vrejuri. Rezultatele însă erau destul de controversate, cu toate că statisticile care se întocmeau către județ arătau clar o scădere a numărului de litri de alcool pe cap de țăran muncitor din Vrejuri, spre deosebire de celelalte produse agro-alimentare care erau într-o invariabilă creștere pe același cap de locuitor. Bioritmul familiilor celor care abandonaseră băutura avusese de suferit : consoartele, mai ales cele cu o lungă practică conjugală, acuzau importante schimbări metabolice : se obișnuiseră de o viață ca bărbatul să le vină de trei-patru ori pe săptămînă beat acasă și să le încingă cu cîte o bătaie. Acum individul, cînd apărea seara acasă, deschidea televizorul sau răsfoia cîte o carte. Dispărînd bătaia, dispăruse respectul și înțelegerea din familie. Funcția de „stăpîn al casei", a cărei importanță covîrșitoare a fost subliniată de marii prozatori ai mediului rural, își pierdea valoarea socială. Multe dintre femei, într-o încercare sui-generis de restabilire a echilibrului familial — pentru că, se știe, familia e celula societății, se prăbușește ea... —, se apucaseră ele de băut. În Vrejuri erau vremuri tulburi. Agepsina însă își continua netulburată apostolatul, avînd convingerea că eforturile ei, chiar dacă nu erau apreciate de generația actuală din Vrejuri, vor fi înțelese de cea viitoare... Într-o astfel de dispoziție sufletească privi cu îngăduință tristă spre bărbatul care cuprinsese cu gingășie lampadarul în brațe, cîntîndu-i :

— Magdalena, spune-mi drept, cine te-a mușcat de pept ?...

Uită de cei doi bărbați care-i jalonau seara — Mișu, abandonat pe bancă, Dan așteptînd-o în apartament — și

se îndreptă, cu sufletul plin de elan tovărășesc, spre cel de-al treilea :

— Hai, omule, îl sprijini ea cu blîndețe. Hai, că te conduc eu la stație.

— Sărut mîna, donșoară... Am băut și eu un pic... De supărare.

— Da' ce necaz ai ?

— Sănătatea...

— Și atunci, de ce mai bei, măi, omule ? Băutura e moarte curată, decretă ea doctoral... Ai copii ?

— Copilașii mei.. Cine o să-i grijească... Două flori, stai să-ți arăt poza...

— Ei, vezi, gîndește-te la viitorul lor. Crezi că lor le place cînd vii acasă beat ? !... Și soția dumitale... ea ce zice ?

— Iar te-ai îmbătat, boule... Că și de asta sînt supărat, că pe mine mă cheamă Ilie.

Își lăsă capul pe umărul Agepsinei, hohotind cu suspine. Mergeau încet, pe o triectorie extrem de sinuoasă. Suspinele se întretăiau cu sughițuri viguroase. Agepsina înainta cu stoicism — o Florence Nightingale, sprijinind răniții pe cîmpul de luptă — întrebuințîndu-și din plin resursele fizice și cele morale.

— Hai, copăcel. în față e stația... Traversăm și...

— Mergem la Brotăcel...

Bețivul se opri în mijlocul pieții, se uită buimac împrejur și începu să plîngă zgomotos :

— Nu mai e Brotocelul... S-a zis cu Brotocelul... L-au demolat. Auzi, donșoară, au demolat Brotăcelul... Unde o să mai bem noi ?... Sînt trist, donșoară... Două flori, să-ți arăt poza...

— Bună seara. Actele dumneavoastră, vă rog...

— *„Corna, corna"*, șuieră signora Laguna împungînd aerul cu degetul mic și arătătorul, în vreme ce mijlociul și inelarul se țineau strînse în podul palmei... Începu să amestece cărțile de joc într-un acompaniament de murmure confuze... Tancred, taie-le !... Da' vezi, cu stînga !

Cu mîinile la spate, cu pași egali, interpelatul străbătea încăperea în lung și-n lat. Îi aruncă o privire iritată și-și continuă drumul pînă în fața mesei. O totală concentrare i se citea pe figură în timp ce se apleca asupra hărții ce se afla pe masă : un plan al Bucureștiului. Cîteva cercuri și dreptunghiuri roșii și albastre apăreau de o parte și de alta a unei linii șerpuitoare, străpunsă din loc în loc de timide săgeți roșii. În dreapta, jos, cu litere tremurînde apărea cuvîntul „Legendă", iar dedesubt „— un cerculeț roșu — „noi" și „un dreptunghi albastru" — ei". Își consultă ceasul, întări una din săgețile roșii și, arborînd aceeași mască impenetrabilă, se îndreptă spre fereastră.

— Dă, că le tai eu ! se oferi Angelo. Așezat în fotoliu privea gînditor maldărul de șosete care i se odihnea în poale.

— Uite ce blestemăție... Precis vipera de Anette a pus-o.

— Nu se poate ! exclamă Angelo, întinzînd un ciorap pe ciuperca de lemn.

— Șaptele de cupă întors !... Cumpănă la prietenie. Tancred mormăi ceva și-și reîntoarse fața spre fereastră.

— Auuu ! țipă ascuțit Angelo, făcîndu-i pe cei doi să tresară... Sînge ! continuă el privind cu oroare picătura rubinie care tremura pe pernuța roz-gălbuie a arătătorului.

— Se vede că n-ai făcut războiul, mormăi disprețuitor Tancred. Acolo te obișnuiai cu chestii de astea.

— Suge un pic și trece, îl sfătui signora Laguna. Ei, ce vă spuneam ? !... Dama de pică, se opri bătînd cu unghia într-o carte... Și doar Agepsina e de verde, nu ?

Angelo ridică din umeri în timp ce-și sugea degetul cu poftă.

— Uite aici, continuă Laguna. Brună cu ochi verzi, ...și șeptari... ea le-a luat, cărțile nu mint.

— Ia să văd... Chiar, Tancred... Uite, se taie și damele...

— Dușmancă ! Ce vă spuneam ? !

Tancred privi plictisit cărțile înșirate pe masa rotundă.

— Dar dacă nu erau în ele ? Eu n-am nici o încredere în madam Prişcu.

— Hai, Tancred, că ai început să... Scuză-mă, dragă, gîfîi Angelo aplecîndu-se din nou asupra şosetei bleumarin... Ce naiba nu mai vin băieţii ? Cum o aduc, mă lăsaţi pe mine. Spune şi laptele care l-a supt de la mă-sa... Ţineţi minte, maltezul... la Toulouse...

Tancred se opri din patrulat aruncîndu-i o privire plină de dubii :

— Nu. Trebuie găsită altă metodă, tu eşti prea violent.

— Ehe, oftă Angelo reîncepînd să ţeasă cu migală... Cum naiba le găuriţi în halul ăsta ? se indignă cu jumătate de glas.

— Asta ne mai trebuia, se lamentă Laguna... Trei popi... necazuri cu oficialii... Ce-i asta ?

Rămaseră nemişcaţi în vreme ce bătăi puternice se auzeau în uşă.

— Oficialii ! Ne-am ars !

— Signora Laguna ! Signora Laguna ! răsună din curte un glas în pragul disperării... Mama mea, sfătuitoarea mea, nu mă lăsa...

— Madam Prişcu, şopti stins Laguna.

— Signora Laguna... se apropie glasul de fereastră.

— Ce facem ? întrebă Laguna, strîngînd cu mîini tremurînde cărţile de joc.

— Calm, calm.. Vezi ce vrea !

— Ce-i ? Ce se întîmplă ? se interesă ea, după ce deschise fereastra. Madam Prişcu !... Dumneata erai ? !... E singură, îi comunică în şoaptă lui Tancred care se apropiase de fereastră.

Femeia de afară lansă un nou torent de apeluri dramatice.

— Ce spui, soro ? ! ţîţîi signora Laguna. Stai că vin să-ţi deschid.

— *En douceur*, îi recomandă Tancred şi, făcîndu-i semn lui Angelo, ieşiră din cameră.

Femeia care intră părea să fi trecut printr-o împrejurare dintre cele mai critice : fața îi era brăzdată de dîre divers colorate, cîrlionții galben-movulii atîrnau jalnic, trupul plin îi tresărea neliniștit.

— Mama mea... salvarea mea... Sînt distrusă ! Printre sughițuri dădu să apuce mîna Lagunei... Îți sărut și mîna, uite... numai cheam-o pe Renatta. Doar ea mă poate salva !

— Te-a avertizat doar că te urmărește o cumpănă, îi spuse cu blîndețe signora Laguna, conducînd-o spre fotoliu.

— Da... Dar eu credeam că e vorba de Duduşor... Băiatul ăla, ajutor de gestionar... Știi, unul zdravăn, cu păru' creț... Că să nu mă prindă al meu... De unde să știu în ce am să intru ?... Te rog, te implor... Cheam-o... Mă omoară Tutu. Că m-ia zis să nu mă mai fîțîi toată ziua, că de aia mă ține doamnă acasă, să nu umblu teleleu... Cînd o veni, că-i la Focșani să achiziționeze un vagon de Fetească... Mă omoară, reîncepu ea să hohotească, și se împușcă și el, că știi doar că are permis de vînătoare... Madam Laguna, cînd ți-oi spune...

— Nu mie, ei trebuie să-i spui totul, rosti grav signora Laguna. Ei, bine, oftă ea prelung, deși e tîrziu și nu am avut timp să meditez, hai s-o fac pentru dumneata...

— Recunoscătoare... Am să fiu. Îți aduc și o damigeană de Fetească. Numai să prindem bestiile care mi-au distrus viața și bătrînețile fericite... Poate apare și mama și unchiul Vasile, că nu m-or lăsa ei în necaz.

— Bine, să încercăm, mormăi signora Laguna și se ridică de pe scaun.

— Așa, așa, se învioră madam Prișcu... Da' vezi, neapărat Renatta, că baza e în ea... ea sigur știe...

— Sttt, își lipi Laguna arătătorul de buze. Știi că numele ei nu trebuie pomenit oricum. Rămîi aici și concentrează-te. Cînd auzi gongul, intră.

Signora Laguna se retrase majestuoasă în vreme ce madam Prișcu rămase ștergîndu-și obrajii cu amîndouă palmele.

Încăperea în care aveau să se petreacă cele ce urmează se afla lîngă sufrageria cu perdele de pluș. Cînd intră madam Prișcu avu obișnuitul fior și șovăi, speriată de întuneric. O lumină pală, verzuie, pîlpîia absorbită parcă de pereții întunecați. Pe o estradă mică se afla un scaun cu spătar înalt. Pe scaun, cu spatele spre ușă, nemișcată, sta signora Laguna cu palmele proptite într-un gest hieratic pe genunchi, cu privirea pierdută în gol. Madam Prișcu bîjbîi după un scăunel și se așeză :

— Gata, murmură ea, reținîndu-și un sughiț de plîns.

Signora Laguna întinse mîna spre măsuța din față și o lumină albicioasă inundă ecranul unui aparat. Un bîzîit confuz, pocănituri și un șuierat sincopat se auzi, asurzitor.

— Renatta... Renatta, șopti gros Laguna, din gît, aproape fără să-și miște buzele... *Renatta, cara, sei qui ?*

Șuieratul se transformă în țiuituri neîntrerupte.

— Iar bruiază pe 44, comunică signora Laguna întinzînd mîna spre aparat. Stai că o prindem pe 10... Renatta... *noi siamo qui...* Laguna, *tua amica,* e madam Prișcu.... *Renatta, ti prego...*

Pe „10" aceeași bolboroseală confuză din care răzbătea din cînd în cînd *„ahabibi", „Ia ne magu"... „I remember sweet september..."* O voce voioasă izbucni dintr-odată :

— *Cari amici, atenzione...*

— Ea e, rosti Laguna.

— Spune-i, signora Laguna, ce nenorocire a dat peste mine... Toată agoniseala noastră...

— *Renatta, sei gentille...* madam Prișcu vrea *parlare con te...*

Bolboroseala continuă, neînțeleasă...

— *Oggi... cari amici, noi vediamo...*

— E aici, ai auzit-o ?

— Da, da ! O, salvatoarea mea ! Spune-i...

— *Oggi... minaccia... concentrare... ambizione...*

— Spune că azi o amenințare s-a lăsat asupra casei dumitale...

— Ce amenințare, nenorocire curată... Ne-am nenorocit...

— Stt... auzi, „concentrare", adică trebuie să mă concentrez. E vorba de „ambizione". Adică de ambiție.

— Sigur !... dumnezeule, le știe pe toate ! Toată ambiția lui Tuțu ! O viață întreagă de muncă cinstită de zi și noapte... Întreab-o ce să fac ?

— *Estero... un grave infortunio...*

— Adică cineva din afară, comentă Laguna vocea care uneori răsuna printre pîrîituri dese. O mare nenorocire.

— Da, da... E nemaipomenit cum știe totul. Întreab-o cine le-a luat.

— *Quando... vorrei...*

— Te întreabă cîte erau.

— Nu cîte, cînd... că atîta știu și eu...

— Madam Prișcu, nu mă pot concentra.

Vocea începu să turuie grăbit :

— *Cinquanta nove, ventitre, nove virgola cinque...*

— Ce spune, ce spune ?

— Niște cifre... Nu văd legătura.

— Ba eu o văd... Nu știu cît era, că Țuțu nu-mi spunea... Dar era mult, tare mult, arde-l-ar focul pe ăla care... Întreabă, signora, cine e vinovatul.

— Lasă-mă să mă concentrez... Cara Renatta, poți *dicere* a madam Prișcu *qui e vinovato* ?

— *Un abito Marzotto, e sopratutto un modo di vivere. Potrete scegliere tipo clasico, sportivo, giovane... fantasia e qualita... un taglio impecabile...*

— Un bărbat tînăr, sportiv, un om de calitate, cu talia impecabilă, traduse plină de bunăvoință signora Laguna.

— Dudu... Mizerabilul ! El el !... și eu, care m-am sacrificat... începu să plîngă nestăpînit madam Prișcu... Îl așteptam în garsoneia lui din Turturele. Și el...

— Viața, oftă signora Laguna.

— *Un dono prezioso. Un dono che non splende per un giorno, ma per sempre...*

— Este și o femeie, o lămuri signora Laguna... Splendidă... O legătură veche, „per sempre"...

— Vai, vai... să mă ducă el pe mine... Nu pot crede. Că s-a jurat că altele nu e... Mai întreab-o, signora... Poate că...

Pîrîiturile crescură în intensitate, apoi vocea se auzi din nou :

— *Seiko Quartz Duo Display, il meglio degli orologi digitali...*

— E o problemă pe care o rezolvă timpul... Trebuie să aștepți.

— Cît să aștept, signora Laguna ! izbucni nefericita madam Prișcu... Că mîine vine Tutu...

— *A domani sera, cari amici,* le promise Renatta și vocea dispăru în vălmășeala de bolboroseli.

După o tăcere, vocea Lagunei, revenită la timbrul normal, spuse :

— Ți-a dat răspuns la toate întrebările... *Cara* Renatta... sper să nu se supere că am deranjat-o la ora asta... Acum, du-te, madam Prișcu, și lasă trei sute de lei pe masa din sufragerie. Eu rămîn să mă relaxez... Știi cît de istovitor e să fii mediu....

Ușa blocului era încuiată. La geamurile lui Dan era întuneric. Doar ușa de la balcon era deschisă. Deci, venise... Un telefon... Se scotoci febril prin geantă, dar nu găsi nici o fisă. Picioarele o ardeau, foamea o rodea, gura îi era uscată de sete. O undă de deznădejde aproape îi aduse lacrimi în ochi. Și totul era pustiu. Mai pustiu decît în munții cei pustii. Nici un suflet de om. Ei, asta-i bună. Se poate ? Asta-i culmea, să stea să plîngă sub ferestrele lui Dan. Iar el, mizerabilul, doarme, cu burta plină, visînd cine știe ce tîmpenie, că doar știe ea nivelul intelectual al viselor amicului...

— Dan... strigă ușurel... Daneee !... Dan ! strigă scurt. Nimic. Ce naiba, n-o fi acasă ? Căută pe bîjbîite cîteva pietricele și începu să arunce în geam. Degeaba. Încă una. Fir-ar a dracului ! A nimerit în geamul vecin. La fereastră se aprinse lumina, Agepsina se trase prudent în umbră și așteptă. După o vreme, lumina se stinse din nou... Ei, drace, e la etajul întîi ! Ce-ar fi să încerce... ...Cîțiva metri, acolo... Acum doi ani, cînd a fost viitura și cînd baba lui Costache Cîrjă s-a refugiat cu vaca în pod, nu le-a salvat ea pe amîndouă ? Plus cloșca și douăzeci de pui, de s-a crucit tot satul... Agepsina porni hotărîtă în recunoaștere. În spatele blocului se aflau cutiile de gunoi, din metal, înălțuțe și destul de solide. Făcu un calcul scurt în gînd și decise. Cu gesturi prudente, de spărgător încercat, răsturnă gunoiul în miorlăitul aprobativ scos de vreo șapte pisici care se și puseră pe treabă. Profitînd de concertul lor, tîrî cutia pînă sub balconul lui Dan. Își scoase pantofii — blestemații de escarpeni, ei i-au purtat ghinion ! — îi înghesui în buzunarele taiorului și, sprijinindu-se de iedera pe care un suflet bun o sădise, se cățără pe cutie. Calculul era aproape exact, doar vreo zece centimetri mai erau pînă la barele balconului. Se întinse din răsputeri căutînd cu degetele în aer. O adiere răcoroasă în buricele degetelor... și o senzație bizară de gol sub picioare... balans disperat... un zbor prelung, care părea să nu se mai sfîrșească, rememorarea rapidă a evenimentelor mai importante de la clasele primare încoace, și...

Bubuitul asurzitor fu acoperit de miorlăiturile haitei întărîtate. Durerea cumplită din genunchi îi fulgeră în creier ca o lumină mare, mare...

— Hoțiii, strigă o voce isterică... Miliția, săriți, miliția !

— Sînt aici, tovarășă ! rosti cineva lîngă ea.

N-avea ce face, trebuia să deschidă ochii. Prima imagine fu aceea a unui uriaș cîine lup care o privea cu demnitate mustrătoare.

— Cuțu, cuțu, reuși să articuleze, ridicînd privirea în sus, pe pantofii bine lustruiți, uniforma albastră și chipul sever al vigilentului apărător al ordinei.

— Iar dumneata ? se minună acesta...

...La ieșirea din parc perechea insolită — Agepsina și bețivul — atrăsese atenția unui reprezentat al legii. Fuseseră legitimați și probabil fiecare ar fi plecat „în durerea lui" (cum se exprimase companionul ei), dacă Agepsina n-ar fi crezut de cuviință să explice „de ce-ul" întîmplării. Deși înfierase beția ca manifestare socială, făcu cîteva speculații filozofice subtile, așa încît milițianul îl sui pe bețiv într-un tramvai iar pe ea o conduse în cea mai mare grabă la cea mai apropiată secție de miliție. Bineînțeles, acolo lucrurile se lămuriseră, dovedindu-se că Agepsina, cu toate neclaritățile ei ideologice, e o tovarășă de nădejde, cu serioase referințe în Vrejuri. Iar după ce începu să le povestească despre abnegația cu care muncesc țăranii cooperatori din Vrejuri, plutonierul major, care o privea cu aceiași ochi uimiți ca și acum, acuzînd o bruscă indispoziție, o rugă să plece, nu înainte de a-i smulge promisiunea că pe viitor va alege alt sector al Bucureștiului pentru escapadele nocturne...

— Cuțu, cuțu, auzi ! Hoața ! Ați văzut, tovarășu' milițian, v-am telefonat eu... De aseară dă tîrcoale pe aici... Vrea să dea o spargere la tovarășu doctor... Tovarășu Socol ! Scoală, dom'le, că au venit hoții la matale !

Tot blocul era luminat. La ferestre capete multe, înghesuite ; vociferări, exclamații. Și ea, jos, ținînd în brațe cutia de gunoi. Se ridică icnind de durere.

— Dane ! strigă cu toată puterea disperării.

De pe balcon, Dan o privi încremenit preț de cîteva secunde, rosti scurt „Nu se poate !" apoi se întoarse și intră, închizînd ușa.

— Tovarășe milițian, e o neînțelege ! Tov. Dănuț dormea, și eu... Să vă spună el...

Milițianul avea ani mulți de serviciu și văzuse și mai multe. O împinse spre ușa blocului și urcară tăcuți.

Vecina vigilentă era la ușă, cu bigudiuri și soț în pijama. Milițianul sună la ușa lui Dan și așteptară într-o liniște mormîntală. Din spatele ușii se auzi vocea lui Dan :

— Pleacă !

— Dănuț, nu se poate ! Ai uitat totul...

— M-am săturat. Pleacă !

— ...Adu-ți aminte de examenul de fiziologie comparată a taurinelor...

— Hai, tovarășe, deschide ușa, să lămurim lucrurile.

Dan apăru în cadrul ușii, în halat de mătase vișinie, cu barba zbîrlită de furie.

— O cunoști pe tovarășa...

— E pacostea vieții mele.

— N-am unde să dorm, Dănuț, imploră Agepsina.

— Păi, spuneai că stai la o mătușă, interveni milițianul, scoțînd o batistă și ștergîndu-și fruntea transpirată.

— Se ține de capul lui. Nu e vinovat tovarășul doctor. Dînsul e bărbat. Ele se aruncă în capul oamenilor.

— Hai, dom'le, fii om de omenie. Te iubește biata fată, interveni soțul în pijama.

— Tu să taci, Costele ! Așa vă sucesc astea capul...

— Te rog, Dănuț...

— Hai, tovarășe, îi zîmbi larg milițianul... Barem pînă la șase, cînd ies din tură... să fie liniște în cartier.

— Bine, acceptă Dan învins.

Agepsina îl sărută pe amîndoi obrajii și o zbughi în apartament.

— Mare crai ești, domn' Dan, îi zîmbi conspirativ Costel.

— Ți-o părea rău că nu ești în locul lui ! Ei, lasă că-i iese pe nas cînd o afla logodnica... Hai înăuntru că răcești și pe urmă eu îți pun ventuze.

— Păi, de unde să afle ? ! se întrebă Costel în timp ce dispărea pe ușa apartamentului, împins de vajnica soție cu bigudiuri.

— De la mine... și ușa se închise cu un pocnet sec.

— Ei, făcurăm o treabă bună, spuse miliţianul şi, după ce-şi mai şterse o dată fruntea transpirată, împături cu grijă batista şi o puse în buzunar. Noapte bună şi... să fie pace !

Rămas singur, Dan privi îndurerat uşa întredeschisă şi, oftînd, intră.

— Agespina Tufiş, eşti nebună. La început au fost doar unele semne prevestitoare. Cu vremea s-au agravat. Iar acuma eşti nebună de legat.

Stăteau în holul strîmt de la intrare şi Dan părea decis să n-o lase nici un pas mai departe.

— Dănuţ, să-ţi explic. A fost un concurs nefericit de împrejurări

— Nu se poate. Tăieşti într-o lume paralelă. Toţi sîntem normali, mergem normal pe stradă, mîncăm, muncim, dormim, ...normali, înţelegi ? ! Tu eşti a-nor-ma-lă. Pricepi ?

— Bineînţeles, că nu sînt proastă.

— Nu eşti proastă, eşti nebună.

— Te repeţi. Lasă-mă să-ţi explic şi o să vezi...

— C-a fost un concurs nefericit de întîmplări. De ce numai ţie ţi se întîmplă lucruri nefericite care concură spre... La dracu ! M-am săturat. Mărită-te, fă zece copii, cinci grajduri, şi lasă-mă în pace !

— Dan, dar prietenia noastră...

— M-ai înnebunit cu prietenia asta... De cîte ori sînt mai liniştit, totul e în ordine şi poc ! apari tu...

— Dan, uită-te la mine în ce hal sînt ! Am venit cu atîta dragoste, ţi-am adus...

— Iar... Acum îmi ataci coarda sensibilă. Bine, intră. Sînt un dobitoc, dar asta e soarta mea.

După vreo jumătate de oră, cu genunchii ornamentaţi cu plasturi, într-un halat al lui Dan (tot de mătase, dar bleumarin), cu o ceaşcă de ceai în mînă, Agepsina îi povesti cît îl aşteptase şi ce i se întîmplase în ultimele ore. Din cauza lui, bineînţeles...

— Apropó, ţi-am adus un dar.

Dan moţăia într-un fotoliu, ascultînd-o plictisit.

— Sper că nu un purceluş...

— Dane ! Cum poţi fi atît de... Uite, ţi-am adus un cadou intelectual... Să-l ţii pe studio...

Dan privi stupefiat bustul lui Wagner, apoi, într-un tîrziu, rosti cu voce albă :

— De asta ai venit ? ! Cine ţi-a spus ?

CAPITOLUL IV

„Pentru a dispreţui banii,
trebuie să-i ai ; şi chiar mulţi"

Cesare Pavese.

O rază de soare deosebit de curioasă se strecură printre perdelele trase ; şovăi o clipă nehotărîtă apoi, făcîndu-şi curaj, începu să cutreiere prin încăpere. Se dădu peste cap, mai făcu un salt şi, ghemuindu-se, ateriză pe nasul care se ivea dintre cearşafuri.

— Hapciu ! Noroc ! îşi ură singură Agepsina, întinzîndu-se cu voluptate. Urmară, în ordine, o bubuitură puternică şi mai multe gemete. Unde naiba sînt ? se întrebă fata, strîngînd din dinţi de durere. Era în fotoliul-pat pe care Dan, lipsit de orice urmă de cavalerism, i-l pusese la dispoziţie. Oricum, era răzbunată. Scîndura dinspre picioare zăcea pe jos aruncată de trezirea-i prea viguroasă. Trase cu urechea. În apartament era linişte. Cinci şi un sfert ! Cu siguranţă Dan mai dormea încă. Cîtă lene ! Cîtă comoditate ! La ora asta, la Vrejuri, oamenii efectuaseră cel puţin 15% din sarcinile de plan şi se pregăteau cu entuziasm şi voie bună pentru celelalte procente rămase... Ce-i drept, o baie ca asta la Vrejuri nu găseşti ! Apă fierbinte, prosoape pufoase, oglinda enormă (cel puţin 40 pe 60 cm), tot felul de flacoane plăcut mirositoare. Agepsina îşi privi plină de compasiune genunchii zdreliţi şi celelalte urme ale aventurilor din seara trecută. Oftînd a milă, intră în cadă. Turnă la nimereală din flacoane lichide, spume şi unsori. O leneveală dulce o cuprinse în-

cetişor. Indignată, se smuci şi deschise din plin jetul de gheaţă al duşului. Ce ţi-e cu fleacurile astea ! Uite, ea, femeie în toată firea, cu funcţie de răspundere în sectorul agro-zootehnic, ştiind precis ce e important în viaţă, cu un ţel major şi muşchi de oţel şi ajunge un pic de parfum şi apă caldă ca să se lase pradă moleşelii mic-burgheze ! Frecîndu-se viguros, privi furioasă colecţia de sticle şi borcănaşe de pe rafturi. After shave, spray, Men's Club, parcă ar fi frizerie, nu casă de tînăr veterinar cu obligaţii civice complexe... Caron... Femme... Ce naiba ? ! Astea-s de cucoană. Ce caută în baia lui Dănuţ ? Nu cumva... Gînditoare, rămase pe marginea căzii, reflectînd la discuţia pe care o avusese în seara trecută cu Dan. Remarca pe care vecina cu bigudiuri o lansase referitor la posibila logodnică a prietenului ei îi umpluse sufletul de mîhnire. Era oare adevărat ? se întrebase, încercînd să găsească răspunsul în ochii albaştri care o priveau cu inocenţa obişnuită. Cum să fie adevărat, îşi răspunse, liniştindu-se, doar Dan îi povestea totdeauna pînă şi insipidele schimburi de replici pe care le avea cu cîte o necunoscută în tramvai sau cu vînzătoarea de la alimentară ! Şi atunci cum, hodoronc-tronc, să apară o logodnică fără să ştie ea ? ! Nu se poate ! Păi, pe faţă, dacă ar fi existat, ar fi trebuit în primul rînd s-o cunoască ea, să-i explice ce om minunat e Dan, ce calităţi are, ori, dacă se lămurea că treaba este serioasă, ce defecte avea, cît de sensibil e, că îi plac sufleurile, că adoră florile, că bea cafeaua fără zahăr, şi cîte şi mai cîte. Să se convingă că este vorba de un sentiment serios, reciproc şi că juna nu e una din alea care umblă după apartament pe Magistrală şi titlu de doctor, chit că e veterinar. Că, slavă domnului, mai fuseseră şi altele, dar noroc că intervenise ea totdeauna la timp.

Seara trecută, după ce aşteptase vreme de trei ceaiuri cu lămîie şi o oră de discuţie mărturisirile lui Dan, atacase ea cu diplomaţie subiectul :

— Aia a pomenit ceva de o logodnică ? !

— Prostii, răspunsese el, căutînd atent felia de lămîie din ceaşcă.

— Ce oameni ! comentase ea. Ce plăcere le-o face să se amestece în viaţa altora ?

— Păi, sigur, s-a înviorat Dan. Sînt infame bîrfele astea...

— Da, a confirmat ea şi sorbise din ceaşcă. Deci, nici o logodnică ?

— Nu ţi-aş fi spus eu ţie ? ! se indignase Dan, privind-o cu ochi trişti.

Şi ea îl crezuse. Iar acum... Femme... Caron...

— Dan, Dan, ştiu tot...

— Ce e ? Cine ?...

Dan se ridică zăpăcit în capul oaselor, în vreme ce Agepsina, strîngînd cu o mînă la piept prosopul imens în care se înfăşurase, îl împungea cu un deget acuzator în piept.

— Nu se poate... gemu el, acoperindu-şi ochii cu palmele... E adevărat... Speram că e un coşmar... Eşti aici ?

— Unde ai vrea să fiu ? Nu schimba vorba ! Cine e ?

— Mă doare înfiorător capul, gemu Dan. Toată noaptea te-am visat. Sînt foarte obosit. Fugeam şi tu, după mine. De abia spre dimineaţă scăpasem de tine... Vise de noapte, n-am eu norocul ăsta...

— Lasă prostiile. Spune-mi doar atît : cine e, cum o cheamă, ce profesie are, de cînd o cunoşti...

— Cine, nebuno ?

— Tipa care se dă cu Caron şi Femme. Sigur, o sclifosită. Ce, „Turistul" nu-i bun ? Măturile ştiu ? Pe mine de ce nu m-ai anunţat ? Şi aseară...

— Dacă tot eşti reală şi nu coşmar, nu vrei să te faci puţin utilă ? Du-te în bucătărie, pune ibricul... Cafeaua e în cutia verde. Şi pune cu milă, că abia am procurat-o...

— Daneee !

— Cafeaua şi apoi discutăm.

Lăsîndu-l în plata zeilor — doar pentru un moment, desigur — Agepsina se îmbrăcă la iuteală, își răsuci părul într-un coc strîns, se privi în oglindă și, satisfăcută de imaginea pe care o recepționă, porni spre bucătărie.

Turnă vreo șase cești de apă într-o oală mai mărișoară, încinse unt în tigaie. Ca de obicei, emoțiile acționau direct asupra sucului gastric. Și parcă în dimineața asta îi era mai foame ca niciodată, că nu e de ici de colo să afli că în viața celui pe care-l cunoști de atîta amar de vreme apare tam-nesam o „una" de care tu habar n-ai avut pînă acum... Patru ouă, șase ouă ? Șase, că, în fond, și la sfatul medicului spune că dimineața omul trebuie să mănînce bine.

— Ce naiba arzi acolo ? apăru după o vreme Dan, proaspăt, în costum bej, cu barba strălucind în soare. Ascultă, fato, nu am invitați la micul dejun !

— Vrei și tu ? mormăi Agepsina cu gura plină.

— Puțină cafea. Și ia-o mai ușor, să nu ți se aplece.

— Hai, spune, îl somă ea între două înghițituri.

— Draga mea, începu Dan foarte calm, de data asta n-o să-ți vîri nasul unde nu trebuie... Mai sînt și femei adevărate pe lume... Sensibile, delicate, feminine... Bucuria bărbatului e să ocrotească, nu să fie terorizat.

Dacă s-ar fi mulțumit să invoce motive de ordinul cel mai general, ca scrupule religioase sau îndoieli metafizice, Agepsina poate s-ar fi găsit redusă la o tăcere respectuoasă ; ea nu putea susține mult timp o discuție în care era vorba de îndoieli metafizice, asta era una din calitățile ei ; dar așa, într-un timp record, fură amintite amorurile lui fericite cît și celelalte, sacrificiile ei, nerecunoștința lui...

Dan o asculta sorbindu-și cafeaua în tăcere, privind-o cu indulgența pe care sîntem obligați s-o acordăm sexului frumos dacă vrem să murim de altceva decît de o boală nervoasă.

— Cît ai de gînd să stai la București ?

— Nu știu. Depinde de cei de la Minister. Cred că rezolv într-o zi, două...

— Cum facem cu cheia ?

— Nu mi-ai răspuns cine e aleasa.

— Extraordinar ce nedreaptă e soarta. Eu, dacă mănînc numai iaurt, și tot iau proporții. Iar tu, bagi în tine ca-n scorbură și...

— Viață activă. Nu vezi în ce formă sînt ?

— Apropó de formă, ce-ar fi să treci pe la un magazin, să-ți cumperi o rochiță, ceva ? Arăți ca un cioclu la ședința de analiză a muncii din cooperativa „Avîntul groparilor".

Agepsina îl privi veninos și tăcu, punînd încă o lingură de miere peste chifla unsă din belșug cu unt.

— Fiecare cu bucuriile lui... Ascultă, Dănuț, își îndulci glasul — probabil și mierea ajuta — de ce ești rău ? Știi că-ți sînt cea mai bună prietenă... Nu-ți vreau decît fericirea... Cînd mi-o prezinți ?

— Sigur... rînji Dan, ridicîndu-se... Trei partide am pierdut din cauza ta ! Îți las cheia, eu am una la dispensar. Pusi !

— Nerecunoscătorule ! După ce te-am scos din ghearele unor pațachine, care nu voiau decît o situație...

— Să fie clar : nu-ți bagi nasul ! Ca să te liniștesc, pot să-ți spun că e superbă, cultă, de familie bună, se îmbracă divin, știe trei limbi străine și... În sfîrșit, nu poți înțelege. Altă lume ! Uite cheia. La prînz sînt invitat. Vin pe la patru. Adio !

Rămasă singură, Agepsina profită de ocazie să facă o scurtă investigație prin apartament. Ordinea, care la Dănuț bătea clar spre manie, își ușură cercetările. Același vraf de cutiuțe cu unsori mirosind în toate nuanțele de mentă și brad ; în bucătărie, sortimentul de tigăi și cîrpe de praf se îmbunătățise simțitor... Altceva, nimic deosebit... Doar un teanc de invitații la concerte, audiții, conferințe pe teme muzicale... „Ia stai", își spuse, aprinzîndu-și ultima țigară din pachetul mototolit, „de unde pînă unde pasiunea asta pentru muzică ?" Doar Dănuț, știut era, niciodată nu se lăsase tras la asemenea manifestări artistice... Nici măcar

pe vremea studenției cînd ea însăși, membră a corului, îl invitase la finala pe țară a formațiilor studențești... Bizar, foarte bizar...

Dar acum nu era vreme de așa ceva. O cumplită înfruntare o aștepta ! Trebuia mobilizat tot farmecul, toată forța de convingere pentru hotărîta întîlnire cu zeii tutelari ai sectorului zootehnic. Conștiința clară a datoriei, zîmbetul deschis și hotărît, ținuta fermă, siguranța decisă plus acel dram de farmec feminin care, după spusele Anetei și ale altor clasici în materie, face minuni, totul o îndreptățea să spere într-o victorie rapidă.

Trei ore mai tîrziu, din clădirea impresionantă care reprezenta Olimpul mult visat și temut al zootehniei ieșeă o tînără cu fața lucind de transpirație și mers șovăitor. Toate eforturile, toată perseverența se dovediseră inutile. Tov. prim era la un simpozion internațional în problema selecției taurinelor rezistente la condiții arctice ; tov. vice unu era într-o vizită de lucru la colectivele agro-zootehnice din București ; tov. vice doi își susținea examenul de stat, iar tov. vice trei, avînd de rezolvat problemele celorlalți vici, suspendase audiențele. În toate birourile celor șase etaje fusese primită cu priviri mustrătoare de oameni peste măsură de cufundați în dosare felurit colorate. După trei ore reveniseă în punctul inițial. În Secretariat unde, după o vreme, o femeie între două vîrste îi primi memoriul plus justificările plus planul pe puncte al utilizării investițiilor. O ștampilă, un bon, „veți fi anunțată" și Agepsina trebui să cedeze. Pentru moment, desigur. Căci mîine, la prima oră, va reîncepe, de data asta de la ultimul etaj în jos. Nu este ea omul care să se dea bătut, oricîte uși ar trebui să deschidă... și să închidă, desigur !

O zi lungă și neobișnuit de călduroasă i se deschidea înainte. O vizită prin magazine ? Remarca ironică a lui Dan îi stăruia în minte. Au bucureștenii o manieră de a se purta cu ceilalți locuitori ai patriei... Poate că aveau drep-

tate, că-i spusese ei Aneta că pe vremuri Bucureștiului i se mai spunea și „micul Paris". Deși Angela, soția inginerului Dincă de la fermă, femeie umblată, că avea niște frați care se răspîndiseră de bună voie prin Europa Centrală și chiar mai departe, după ce se întorcea din vizitele la rude se jura cu mîna pe inimă că dincolo lumea e mai prost îmbrăcată decît la București. Acum, ce o însemna și bine îmbrăcată, Dumnezeu mai știe ? ! Păi, dacă ea, cu taior de tergal de patru sute lei metrul, e taxată drept provincială și o alta, cu ginși fistichii, lălîi ca formă și strînși pe glezne ca niște itari și bluzică de bumbăcel e socotită șic, ce să mai crezi despre ierarhia valorilor în vestimentația feminină ? ! Da', vorba Anetei : „pe vremea mea doamnele lansau moda". Așa o fi fost, că atunci erau doamne puține. Cuvinte magice i se rostogoleau în creier... Cocorul, Bucur Obor, Unirea... cu tot felul de lucrușoare minunate, unele chiar refuzate la export. Locuri unde, cu puțin noroc, poți găsi tot ce e de bon ton în vestimentația moscovită sau sofiotă... Consignația... în care zac vrafuri de veșminte naufragiate aici din vest, est și celelalte puncte cardinale... Arta Modei... unde maeștrii foarfecei nu fac altceva decît să lanseze tot felul de colecții cu care s-ar putea mîndri și cele mai cunoscute case de modă din celelalte țări socialiste... Și apoi, Fondul Plastic... Acolo nu-s veșminte, ci artă... Artă în stare pură ! Probabil de aceea și costă atît : o bucată de piele îndoită — poșetă, se înțelege — 1700 lei... o rochiță de pînzică rară — 1500—2000... Cît un tablou de maestru. E drept că, ornamentată atît de artistic, trebuie să ai o senzație înălțătoare — chiar, de ce nu, ar putea organiza la Vrejuri un vernisaj cu cîteva cuvinte de introducere care să explice maniera personală a artistului, intențiile lui... Cum primele se dau însă doar la sfîrșitul anului bugetar — și în general sînt unele probleme cu îndeplinirea tuturor indicatorilor — Agepsina hotărî că e mai sănătos să facă o vizită mătușii... să vadă în ce stadiu se află ostilitățile acesteia cu ICRAL-ul.

În Popa Tatu o aştepta o uimitoare surpriză: în curtea umbroasă domnea acea atmosferă tihnită şi reculeasă pe care o gustase doar în sătucul natal, în unele dimineţi de duminică: două găini scurmau paşnice, o pisică se lingea cu meticulozitate de la coadă spre cap. Iar peste toate adia o boare parfumată de dulceaţă făcută în tingire de aramă.

— Ginuţo, trăi-te-ar Dumnezeu! Intră, maică, şi răcoreşte-te cu un pic de spumică şi un pahar de apă rece.

Degustînd spuma roz cu miros de vişine, Agepsina o privi lung pe mătuşa Vetuţa, care, cu tulpan alb şi şorţ aşijderea, învîrtea în cratiţa cu dulceaţă.

— Sper că e cu zaharină, tanti... Ştii ce efecte dăunătoare are zahărul...

— Cu zăhărel, maică... Da' mai ia, că e naturală...

— Cum reuşişi, tanti, să te descurci cu ăia de ieri? Că eu ziceam...

— Tu, puişorule, m-ai izbăvit. Băieţii pe care îi trimiseşi făcură tot greul...

— Care băieţi, tanti?

— Aia cu pantaloni peticiţi şi părul nespălat. Că m-am şi speriat cînd i-am văzut... Da', băieţi buni... Să-i lauzi... Nu-i vorbă, i-am omenit şi eu, le-am dat şi două sute. Da' face.

— Tanti, n-am trimis pe nimeni.

— Ia uite, minunea lui Dumnezeu! Hoţi n-au fost, că n-au luat nimic. Mare comedie! se ţiţii mătuşa, făcîndu-şi cruce. Tot mă iscodeau de tine... Ce ai tu de împărţit cu băieţii ăia peticiţi?! Că eu credeam că ei veniră pe linie de serviciu...

— Hai s-o luăm de la cap, tanti. Pe la ce oră au venit?

— Să tot fi fost trecut de zece... Şi au stat pînă pe la unspe, că de abia terminară şi a dat telefon baba aia nebună.

— Care babă?

— Aia, Anica, cum îi zice, de stai la ea.

— Aneta ?

— Nu știu, că n-am întrebat-o. Zicea că unde ești. Tot unde ești mă întrebară și ceilalți.

— Care ?

— Aia peticiții. Ginuțo, tu ești fată cu carte, mamă, nu te încurca cu derbedeii. Că de află taică-tău, ne ologește pe amîndouă... Că așa a zis și Anica aia a ta, să stai liniștită și s-o aștepți. Mai mult nu pricepui, că era zgomot pe fir.

— Tanti, nu înțeleg nimic. Pot să dau un telefon la Vrejuri ?

— Dă, maică, dă. Da' dacă-i interurban, să lași o sută acolo, că ăștia îl taxează de te arde la ficați.

În așteptarea convorbirii cu Vrejurile, un pic de odihnă nu i-ar strica. Îndreptîndu-se spre pat, se opri mirată în fața oglinzii : parcă nu era ea. O Agepsină mai plină, mai lată în șolduri, cu un pîntece țuguiat o privea buimacă din oglindă. „Sticlă de calitate proastă, deformează", se liniști, uitînd cele trei farfurii de ciorbă de lobodă, cele două piepturi de pui, salata din opt roșii și cartofiorii prăjiți pe care îi servise în timp ce depăna cu mătușă-sa amintiri din satul natal. Starea deplorabilă a coafurii nu avea însă nici o explicație. Eșafodajul cocului avea ceva din înclinarea progresivă a turnului din Pisa ; șuvițe rebele își manifestau setea de independență țîșnind din loc în loc. Oftînd, se așeză pe scaun în fața oglinzii, încercînd să-și imagineze cum i-ar sta cu părul scurt... Icni de durere cînd pieptănul încercă să răsfire șuvițele încîlcite. Nu, așa nu mai merge, va trebui să se ducă la coafor. În fond, e modern și de bon ton să mergi cel puțin o dată pe lună la coafor, toate femeile civilizate o fac. ...Ce, parcă ei nu i-ar sta bine ceva à la Sue Ellen, mai ales că ea are și experiență, știe doar să conducă o fermă... Țîrîitul telefonului îi opri alunecarea gîndurilor spre cine știe ce abis cosmopolit.

— Alo, să trăiți, tovarășa doctor ! Aici e Niță a lui Tunsu, ăla mic... da... ăilalți sînt la cîmp, că acu picai și

eu... Dumitru a lăsat notă, dacă telefonați, că Frusina a născut un viței cu pete și ce să facă cu furajele că a uitat...

— Notează... Amestec de furaje suculente, grosiere... gro-si-e-re, da, și fibroase... de la fibră... fibră mă, nu secărică... Dă fuga la coana Aneta și cheam-o... Te-ai dus ?... Ce spui ? Unde e ? La care tîrg ? Cum la București, eu sînt la București !... Ce spui, vorbește mai clar, băiete, că parcă ai prune în gură...

— A plecat la zece cu autostopu'. Zicea că dacă sunați, s-o așteptați pe seară în gară, că vine. I-a spus și lui tanti Tica de la telefoane să vă zică...

— Ce s-a întîmplat ?

— Asta nu pot ca să știu. Dădură unii telefon de la București azi-noapte după ea. Da' ce vorbiră nu știu.

— Cine a căutat-o ?

— Nu vă spusei că nu știu ! Tica zicea că mai mult pe nemțește discutară. Ce o fi ? De bine, de rău, că toți ne întrebăm... Da' eu zic că-i de bine, că părea veselă cînd plecă. Că altfel nici nu mai suna domnul azi dimineață.

— Care domn ?

— Al de aseară. Că discută o grămadă cu tanti Tica. Ba de una, ba de alta... Adică se interesă și de coana Aneta și de dumneavoastră.

— Și n-a spus cum îl cheamă ?

— Nu, că s-a întrerupt. Da' e de bine, nu vă faceți griji, că vorbi și cu Nina lui Filipache și cu alte persoane oficiale. Toți cred că...

— Gata, Niță, lasă comentariile, că telefonul costă bani. Îi spui lui tov. Chelboi că mai întîrzii, dar vin cu treaba rezolvată. Vezi, nu uita, grosiere și fibroase... Noroc...

— Iar cu iarba dracului în gură... Face cancer și îi păcat de tinerețea ta... Auzi, fată, acu că terminai cu văruitul, să vii să stai aici. Ce să tot dai bani la hotel ?

— Bine, bine, lasă că văd eu. Tanti, ce ți-a spus exact Aneta ?

— Că unde ești, ce-i cu tine și să stai liniștită. Atîta am înțeles.

— Dar băieții ăia doi, poți să-i descrii ?

— De scris, n-aș putea scrie. Dar cum îți spusei, erau tineri, semănau tare, doar că unul vorbea gros și altul subțire. Și tare cumsecade.

Agepsina își izbi o palmă în frunte, sărută mătușa, vîrî picioarele în escarpeni și se aruncă în mașină.

Noaptea, contrar celor afirmate de amatorii de panseuri, nu le fusese un sfetnic bun. De altfel, nici nu avea la ce. Ca într-un duș scoțian, după plecarea înlăcrămatei doamne Prișcu — care le confirmase că dispariția busturilor afecta într-un mod definitiv nivelul de viață al familiei —, apăruseră tinerii. Singuri și răspîndind un inconfundabil damf de țuică... Explicații, justificări, amenințări. Signora Laguna plîngînd : „M-am sacrificat pentru voi, nerecunoscătorilor" — se referea la tandemul tînăr ; Angelo filozofînd á la Scarlet O'Hara : *„c'est la vie...* Și mîine e o zi. Mîncăm ceva și dimineață, cu mintea clară, vedem ce e de făcut" ; Tancred vociferînd : „Pe front, Curtea Marțială v-ar fi mîncat pentru o ispravă ca asta !" ; Johnny și Tommy printre sughițuri :" Pă bune că pipița nu era acolo. Că am tras și noi o țuică și gata, ne luați gîtul ca la pui ? !" și, peste toate, vocea lui Viorel din camera alăturată, gravă și catifelată ca de obicei : „Liniște ! Nu mai înțeleg nimic !"

— Unde o fi ? întrebase Tancred, pironindu-și ochii pe planul cu cerculețe și dreptunghiuri de pe masă în speranța că în micro-labirintul liniilor desenate o va descoperi pe Agepsina.

— *Sorry, I don't know,* se scuză Johnny, întărindu-și afirmația cu cîteva sughițuri cu totul nepotrivite cu limba gentlemenilor I...

— ...las-o baltă ! îl potoli fratele mai mare... S-a topit păsărica. Cine știe prin ce colț minunat al patriei e acum ? !

— De ce a mai adus busturile ? întrebă Angelo, pe care foamea îl făcea logic.

— Fentoasă, nene, îi răspunse Tommy cu siguranță... Școală înaltă !

— Ce facem ? întrebă Tancred, reluîndu-și plimbarea între masă și fereastră.

— Ne culcăm, propuse cu vocea obosită signora Laguna. În timp ce bărbații discutau, ea își dăduse în cărți încercînd s-o depisteze pe „aia de verde". Degeaba. În schimb, se tot încăpățîna să apară un cavaler de roșu, ceea ce, bineînțeles, nu făcea decît să complice lucrurile. Căscă prelung și îl privi rugătoare pe Tancred.

— Nu m-am retras niciodată din fața dușmanului, sosi răspunsul. Cîteva pîrîituri și trozniturі și Tancred reuși o poză marțială : pieptul înainte, umerii înapoi, privirea pierdută în depărtare, sfredelind felia de lubeniță, aflată în centrul naturii moarte de pe peretele din față.

— Ce retragere, *mon cher ? !* gîfîi Angelo... E un armistițiu, nu e nimic dezonorant, se practică și în cele mai civilizate lupte.

— Johnnișor, mamă, te scoli tu mai devreme mîine, să ții rînd la lapte ?

Johnnișor adormise cu capul pe masă.

— E obosit și el, îl scuză Tommy.

Și, unul cîte unul, în tăcere, părăsiră cîmpul de luptă, ignorînd privirea glacial-ironică a lui Tancred. Rămase singur și gînditor, dar nu pentru multă vreme. Scoase din buzunarul interior al hainei un carnețel cu scoarțe vișinii și începu să-i răsfoiască cu febrilitate paginile — pline cu notații enigmatice : „11,50 — cartofi, 68 — întreținere, 3,00 — telefoane, 3,85 — savarină, 5,00 — „Lupta de clasă" — pînă găsi una imaculată. Se așeză și începu să scrie : „marți... august, seara, 23,40 — a fost o zi grea. Am făcut totul pentru victorie. Moralul trupei..." rămase cîteva clipe cu creionul suspendat în aer... „satisfăcător.

Pierderi : busturile, Toto (căzut la datorie). Realizări : 300 (m. Priș). Lupta continuă". Reciti cele scrise și adăugă „Remember" pe care îl și sublinie : „de pus flecuri la pantofii maron."

Dintr-una din camere parveneau în surdină vocile solistelor unui binecunoscut grup, confirmînd parcă ceasurile rele ale acestei marți : *„The winner takes it all..."*

Dimineața următoare se asemăna cu multe alte din acea vară fierbinte. Soarele strălucea, păsărelele ciripeau, verdețurile din curte unduiau sub o adiere răcoroasă atunci cînd ei se treziră. Angelo, bombănind, înhață două sacoșe și grăbi pașii spre zonele, atît de pline de incertitudine, ale magazinelor alimentare ; Laguna, într-o dispoziție asemănătoare, se dedică trup și suflet preparării unei musacale de vinete de regim ; Tancred, în timp ce sorbea ceaiul de cătină — un fel de apă vie a basmelor actuale — se cufundase în lectura paginii a patra din „România liberă" ; Viorel, cu radioul dat la maximum, asculta aceeași emisiune ca în seara precedentă, iar tinerii, luîndu-și pachețelele cu mîncare, plecară voioși la muncă. După ce aproape un deceniu Johnny și Tommy colindaseră prin diferitele centre universitare din țară în speranța unei reușite, avusese loc un furtunos consiliu de familie. Ce se va întîmpla cu băieții ? era întrebarea al cărei răspuns se lăsa așteptat. De muncit, nici nu putea fi vorba, ei n-aveau nici o practică în domeniu iar ca s-o iei de la început, la vîrsta lor, părea riscant... Soluția găsită era de un umanism înălțător : ajutorarea oamenilor necăjiți. Dacă aveai nevoie de un cartuș de Kent, o colonie franțuzească, ginși de toate felurile, casetofoane așijderea și whisky-uri garantate, Tommy și Johnny făceau și imposibilul să te scoată din necaz. Ca orice activitate de misionari, și a lor se desfășura în condiții vitrege. Tinerii găseau însă resurse să le înfrunte cu bărbăție, deși tot mai des visele nopții se transformau în coșmare populate de zeci de caschete și uniforme al-

bastre. În dimineaţa aceea, în afara obişnuitelor sarcini de serviciu — o vizită de lucru la un cămin de studenţi străini, tratative cu parteneri vestici la hotel „Nord“ şi perfectarea unor contracte interne pe strada Covaci —, Tancred îi mobilizase pentru îndeplinirea unor misiuni importante : Tommy urma să supravegheze spitalul în care se afla Toto iar Johnny, casa de pe Popa Tatu, în speranţa că Destinul sau Dumnezeu i-ar călăuzi paşii Agepsinei prin unul din acele locuri...

...Soarele se înălţase binişor, strălucind prăfuit pe acelaşi decor din noaptea trecută. Tancred, de paloarea unui perete văruit de demult, pîndea cu ochi încremeniţi telefonul. Se auzi o bufnitură, paşi grei scîrţîiră pe duşumeaua veche. Ridică privirile aţintindu-le spre silueta greoaie care se profila în cadrul întunecat al uşii. Angelo, cu faţa vişinie, brobonată de sudoare, se clătină spre un fotoliu care icni din rărunchi primindu-i trupul plin, învesmîntat într-un costum de fresco, îngălbenit de vreme.

— Nu mai pot, reuşi să rostească, după ce îşi şterse îndelung chelia şi grumazul de culoarea unei renglote veştede. Nu-i uman ce se întîmplă...

Hotărîtor, în probleme de aprovizionare, este horoscopul personal pe ziua în curs. Dacă este nefavorabil, te întorci cu mîinile goale... Ceea ce se întîmplă şi cu Angelo în acea dimineaţă de miercuri.

— Nici o veste de la băieţi ?

— Nimic, oftă Tancred... De altfel, cred că totul e inutil. Eu, să fi fost în locul ei, dispăream imediat.

— Da, dar tu eşti profesionist. Cine poate şti ce e în mintea amatorilor ăştia.

— Amator, pufni Tancred... Ţi-o reaminteşti pe Flo ? Celălalt îşi îngustă ochii. scormonind prin amintiri :

— Siameza cu ochi verzi pe care a călcat-o maşina 37 ? întrebă după o pauză.

— Nu, arnaqueza din Dijon... Toată noaptea m-am gîndit de ce mi se părea cunoscută Agepsina.

— Și ?

— Trăsăturile fizice și profilul moral ale lui Flo... Ei, ce zici ?

— Adică, crezi că e fata lui Flo ? întrebă Angelo derutat.

Tancred răsuflă adînc de cîteva ori înainte de a-i răspunde :

— Fată, pe dracu !... Cunoști doar teoria lombrosiană... Ascultă-mă pe mine, Agepsina asta are vocație de mare escroacă... O să aibă destinul lui Flo.

— Ce vorbești ? se minună Angelo... Și Flo a sfîrșit-o bine, spuse cu o evidentă nuanță de regret în glas... Nevastă de magnat al petrolului.

— Alte vremuri... Unde mai găsești în ziua de azi petrol ?

Angelo răsuflă ușurat și-și șterse unda de transpirație de pe frunte.

— Viorel ce zice ?

— Ce să zică : „Prinde orbul, scoate-i ochii".

Zbîrnîitul telefonului sfîșie aerul. Cu un gest calculat, în vreme ce devenea și mai palid, Tancred ridică receptorul.

— Alo ? !... Legătura cu Vrejuri ? În fine, duduie... Da. Vorbesc. Alo !... Fiți amabilă, vreau să vorbesc cu doamna Papazu, Aneta Papazu... V-aș rămîne îndatorat de-a pururi dacă ați avea gentilețea s-o chemați.

— Da' cine o caută ?

— Un prieten.

— Da' ce treabă aveți cu ea ?

— Doamnă, tovarășă, răspunse Tancred strîngînd din dinți, vă rog foarte mult s-o chemați.

— Nu pot.

— Vă rog, insistă Tancred și mîna i se încleștă pe receptor gata parcă să-l zdrobească. Aseară am vorbit cu dînsa... a fost posibil să fie chemată.

— Aseară, da, că era aici. Da' plecă...

— Cine ? şuieră Tancred.

— Păi nu vă spusei, coana Aneta.

— Unde ?

— La dumneavoastră. Ce să-i spui ?

— Cui ? murmură Tancred aşezîndu-se moale pe scaun.

— Cum, cui ? Coanei Aneta, cînd s-o întoarce.

Tancred clătină de cîteva ori din cap şi-şi masă febril fruntea.

— Cum, la mine ? întrebă el, încercînd să-şi pună ordine în idei.

— Păi, nu ştiu dacă la matale, dar la Bucureşti, precis.

— Dar domnişoara Tufiş, Agepsina, s-a întors ?

— Nu, că se neliniştì şi coana Aneta după ce o căută la telefon.

— Care telefon ? izbucni Tancred.

— Al de aseară, că vorbi coana Aneta cu mătuşa lu' domnişoara doctor.

— Care doctor ? şopti Tancred rezemîndu-şi fruntea în palmă.

— Ei, se enervă vocea de la celălalt capăt al firului. Vă arde de glume ?... Domnişoara Agepsina... Ce dacă-i medic veterinar, nu tot doctor se zice că e ? !

— Nu ştii unde aş putea s-o găsesc ?

— Păi, la minister, că s-a dus după bani. Nea Chelboi zice că e vorba de două milioane.

— Două milioane, îngînă în şoaptă Tancred.

— Pă puţin... Că anul trecut a venit cu cinci... E descurcăreaţă foc... Ce să-i spui ?

Tancred puse receptorul în furcă, privindu-l ca în transă :

— Cinci milioane... cinci milioane...

Signora Laguna încremenise în pragul uşii iar o accelerare evidentă dereglase ritmicitatea obişnuită a gîfîitului lui Angelo.

— Joacă tare, spuse Tancred şi, conform obiceiului, îşi însoţi meditaţia cu plimbări pe traseul masă-fereastră...

E o echipă puternică... Agepsina, Anette, telefonista, începu el să le înșire pe degete. Și, sigur și alții... Șeful e unul Chelboi... Chelboi, Chelboi... nu-mi spune nimic numele ăsta.

— O fi din generația tînără, remarcă Angelo.

— Tînăr și dă lovituri de cinci milioane, mormăi neîncrezător Tancred.

— *La valeur n'attend pas le nombre des années,* își frază signora Laguna cu dicție elanul cultural.

— Și apoi, nu uita, îi reaminti Angelo, ăștia învață totul din cărți. Au la dispoziție o literatură de informare în domeniu de o valoare excepțională, pe cînd noi munceam și învățam din greșeli.

— Se poate, murmură Tancred, oprindu-se în fața ferestrei. Privirea îi deveni nostalgică, pierzîndu-se printre ramurile merilor încărcați de rod... Dacă acum dă lovituri de cinci milioane, ce o să facă la bătrînețe ?

— Pușcărie, rosti sec signora Laguna și se așeză maiestuoasă în fotoliu.

— Ce mă scîrbește cel mai mult în povestea asta, e Anette. Gușile lui Angelo fremătară de enervare. Atîta lipsă de *fair-play* față de vechii ei tovarăși ? !... Era o meserie de elită, oftă el... de seniori... Unde o să ajungem dacă acum o practică și țăranii din Vrejuri ? !

Răspunsul pe care Tancred îl aruncă stîrni țîțîiturile mustrătoare ale signorei Laguna.

— Mai încet, dragă, dacă te aude cineva... Nu v-am spus eu, și bătu cu degetul în pachetul de cărți de joc... Șaptele de cupă întors... cumpănă la prieteni... Viperă... Începu să împartă cărțile : Vorba e, ce facem ?

— Nu știu, țipă Tancred, pierzîndu-și calmul. Mă duc să discut cu Viorel.

Angelo se îndreptă spre bufet și scoase o cutie cu grisine. Începu să le rontăie, adunînd cu grijă fărîmiturile.

— E gata mîncarea ? se interesă el prudent.

— Mda, mormăi Laguna nedeslipindu-și ochii de pe cărțile de joc.

Tancred reveni în încăpere : calm, privirea fermă, pe figură, obișnuita-i impasibilitate.

— Lupta continuă, le comunică sec. Angelo, telefonează la fiecare hotel din București să te interesezi de Anette și Agepsina. Laguna, un pahar cu lapte lui Viorel ! stabili el misiunile trupei.

— Eu aș zice să mîncăm întîi, protestă timid Angelo.

— Executarea !

Oftînd, Angelo deschise cartea de telefon și începu să formeze numerele. Tancred scoase carnețelul cu scoarțe vișinii și notă în ordine apelurile lui Angelo. Laguna, îndeplinindu-și misiunea — de altfel destul de ușoară — continua netulburată datul în cărți.

— Alo ! Hotel Marna... Recepția ?... Fiți amabil, caut două doamne care stau la dumneavoastră... Aneta Papazu... Nu e ?... Dar Agepsina Țufiș...

— A murit, șopti cu glas lugubru signora Laguna.

— Cine ? tresări Tancred.

— Fata, Agepsina, îl lămuri Laguna... Vezi ? îi arătă ea cărțile. Dama de verde la curmeziș cu riga de tobă și cu ăl de roșu.

— Prostii, se enervă Tancred. Angelo, hai, încearcă la următorul.

— Degeaba, mormăi descurajat Angelo. Orice profesionist serios ar fi lichidat-o. Era singurul fir prin care puteam da de ei.

— Tancred, ascultă-mă, îl imploră signora Laguna... Fata e moartă... Uite... doi ași pe șeptarul de ghindă... moarte și pagubă de bani.

Hămăituri vesele se auziră din curte. Angelo se apropie de fereastră.

— Cine e ? îl întrebă Tancred.

Urmă o tăcere de gheață. Apoi, Angelo rosti cu glas stins :

— Moarta !

Se priviră stupefiați.

— Ea !

— Ce facem ?

Bătăi ritmice răsunară în ușa din spatele casei.

— Aș interoga-o eu, se codi Angelo... Știți, povestea cu maltezul... Dar... dacă ar fi aici băieții !

Bătăile deveneau din ce în ce mai insistente. Laguna se îndreptă de spinare, își ordonă faldurile capotului și rosti cu o undă tragică în glas :

— Mă ocup eu. Voi întrebați-l pe Viorel ce facem. Și fiți pregătiți pentru orice eventualitate.

Cu mers șovăielnic se îndreptă către intrare și deschise larg ușa.

— Doamnă Laguna... Bună dimineața... În sfîrșit, bună ziua... Ce s-a întîmplat ?

Laguna o privea buimacă. Pe chipul îngust și arămiu se citea doar o sinceră îngrijorare.

— Copila mea... rosti după o vreme. Intră...

Ajunseră în sufrageria pustie, o așeză pe un scaun cu fața spre geam în vreme ce ea rămase în picioare, contra luminii.

— Am auzit că m-au căutat nepoții dumneavoastră la tanti... S-a întîmplat ceva ?

Laguna se sprijini de masă aruncînd o privire neajutorată spre cărțile de joc care-i înșelaseră încrederea.

— Domnul Toto... A murit ? își coborî Agepsina vocea.

— Doamne ferește, șopti Laguna.

— Atunci... ? izbucni Agepsina.

Laguna lăsă o pauză lungă, privind-o cu grija unei pisici care urmărește o vrabie grasă. Respiră adînc de cîteva ori și o întrebă :

— Unde ai dormit azi-noapte ?

— A, la Dănuț... prietenul meu.

— Unde stă ?

— Pe Magistrală, se repezi Agepsina. Apoi, revenindu-și, se încruntă : Dar ce vă interesează pe dumneavoastră ?

Sub privirea sfredelitoare, Agepsina încercă un zîmbet care se transformă în grimasă.

— Copila mea... murmură Laguna într-o şoaptă înfiorată. Am avut un vis...

— Eu am dormit buştean, chicoti Agepsina. Spera că, trecînd în domeniul micilor confidenţe, atmosfera se va destinde.

— Erai într-o primejdie, continuă cealaltă. Glasul grav vibra ca cel al unei tragediene.

— Eu ? se miră fata, rotunjindu-şi ochii de uimire.

— Tuuu, întări Laguna, lungind vocala cu atîta dramatism, încît Agepsina, îngrijorată, încercă să-şi reamintească momentele de cumpănă ale serii trecute :

— În parc... beţivul... la miliţie...

— Miliţie ? !

— Da, la secţia de pe Magistrală. Am stat mai bine de o oră...

Laguna semăna cu un boxeur care beneficiase de prea multe lovituri la plex. Frîntă de mijloc, începuse să oscileze periculos.

— Scuză-mă o clipă, şopti.

— ...pînă să lămurim că e o neînţelegere, continuă fata, dar Laguna, cu mersul împleticit, dispăruse deja. În camera în care pătrunse se aflau Angelo şi Tancred.

— Aţi auzit ? îi întrebă... Miliţia... un extraveral !

— E tare, murmură Tancred şi Angelo îl aprobă din cap.

— Schimbăm foaia ? întrebă, plin de speranţă.

— Schimbaţi-o, aprobă Laguna. Mie mi-e de ajuns.

— Nu încă, decise Tancred. Să-i descoperim jocul. Deocamdată ea are aşii, dar cartea se întoarce... Du-te, o bătu cu blîndeţe pe Laguna pe umăr.

— Vi-e mai bine ? o întîmpină Agepsina vădit îngrijorată.

— Da, şopti Laguna. Se concentră cîteva clipe şi reîncepu pe tonul baritonal-dramatic : Erai într-o mare primejdie...

Agepsina ridică din umeri :

— De la miliţie m-am dus la Dan... apoi miliţianul...

— Iar ? tresări Laguna sprijinindu-şi fruntea în palmă.

— Un fleac, o neînţelegere !

Laguna o fixă cu privirea tulbure. Clătină de cîteva ori din cap :

— Te urmăreşte o primejdie îngrozitoare... Am vrut să te pun în gardă.

Agepsina se foi pe scaun, neştiind ce să spună. Începuse s-o agaseze insistenţa bătrînei doamne.

— Copila mea... Anette ţi-a spus cu ce mă ocup ?

— Nu, dar...

— Sînt medium... Un medium extraordinar...

Agepsina o privi neîncrezătoare.

— E o meserie interesantă, spuse, văzînd că tăcerea signorei Laguna se prelungeşte. Şi chiar reuşiţi să vorbiţi cu... şi înălţă un deget în aer.

— Desigur. Comunic cu spiritele prin intermediul celor mai moderne mijloace mass-media.

— A, tot cu masa, îşi arătă Agepsina dezamăgirea. Am mai auzit...

— Nu mă crezi. Spiritele pot citi în cugetul nostru ca într-o carte deschisă.

— Foarte interesant... dădu Agepsina să se ridice.

— Eşti în cercul circumscris triunghiului malefic : Astaroth, Belzebuth, Lucifer...

— Se poate, că am avut un şoricar negru, Lucifer... Da îi ziceam Luci... Ei, la revedere...

— Scuză-mă o clipă ! şi Laguna dispăru cu paşi şovăitori...

— ...e genială, mormăi Tancred.

— E tîmpită, ripostă Angelo.

— Nu mai pot, gemu Laguna. Fata asta are nervi de oţel. Nu crede în nimic.

— Mai încearcă, o rugă Tancred. Dacă nu reuşeşti, o să intervenim noi.

— Mai dă-i un extraveral.

Laguna respiră puternic de cîteva ori, își șterse fruntea transpirată și cu pași fermi reintră în camera în care o aștepta Agepsina.

— Dacă vă doare stomacul, cel mai bun leac tot zeama de orez rămîne, îi comunică aceasta cu un zîmbet jenat.

Laguna își strînse tîmplele în palme. Tăcerea se prelungi cîteva clipe pînă cînd vocea gravă reatacă în registrul dramatic :

— Ești într-o mare...

— Da, știu, știu... primejdia... O să am grijă... La revedere...

— Te vei întîlni cu Anette după-amiază.

— De unde știți ? tresări Agepsina.

— Chelboi vrea banii, continuă vocea ca-n transă.

Agepsina se lăsă moale în fotoliu privind-o cu ochi uimiți.

— Două milioane !

— De unde știți ? repetă în șoaptă Agepsina.

— Renatta nu-mi dă de veste fără temei. Trebuie să aflăm mai multe despre primejdia care te urmărește.

Ochii uimiți ai Agepsinei se declarară de acord.

— Dar cine e Renatta ?

— Vei afla. Să nu-ți fie frică. Renatta știe totul. Puțin cîte puțin vocea Lagunei devenea mai dură, cuprindea o amenințare din ce în ce mai clară... Să nu îi ascunzi ceva cînd îi vei vorbi !

Agepsina privi în jur. Laguna se ridicase și acoperea ieșirea cu silueta ei impunătoare. Cu degetul întins indica o ușiță, din aceea așa-zis „invizibile", care abia se distingea în tapetul afumat al încăperii. Curiozitatea și neîncrederea se amestecau în mintea Agepsinei în părți egale. Un strop de agasare, destul de multă frică și o doză masivă de dorință de a-și lua picioarele la spinare completau rețeta. În cele din urmă, curiozitatea învinse, și încercînd să pară degajată, se îndreptă spre ușa misterioasă.

— Durează mult ?

— Nu știu, depinde de Renatta. Și de puterea dumitale de concentrare. Intră și încearcă să te relaxezi. Vin și eu imediat.

Laguna închise ușa după fată și oftă ca după un efort cumplit. Cealaltă ușă se deschise și se auzi gîfîitul lui Angelo :

— Perfect ! Ai nevoie de ceva ?

— Dați drumul la magnetofon și imediat ce termin cu ea, duceți banda lui Viorel... *A la guerre comme à la guerre...* Ce crezi ? întrebă, îndreptîndu-se spre camera unde o aștepta Agepsina.

— Timpită și nevinovată, sosi răspunsul laconic.

— Bine ar fi să fie așa, se încurajă Laguna.

Se opri, își umplu pieptul cu aer, făcînd să vibreze faldurile capodului, și intră.

— Fiți atentă să nu vă loviți ! Eu mi-am făcut o vînătaie de toată frumusețea cu bezna asta, o avertiză Agepsina. Intrase în camera răcoroasă și întunecoasă cu teamă, parcă așteptîndu-se să se întîlnească față în față cu misterioasa Renatta. Inspectase toate ungherele și se liniștise. O cuprinsese chiar o ușoară somnolență. Își aprinsese o țigară și aștepta.

— Începem. Din acest moment nu te mai gîndești decît la întrebările Renattei.

— Abia aștept s-o cunosc. Sper să n-o deranjeze fumul...

— Tăcere !

În beznă se aprinse o lumină verzuie și începură să se audă păcănituri și șuierături puternice.

— Ce-i asta ?... Un aparat de radio... Vedeți că nu-i bine prins postul.

— Renatta ! Renatta ! *vieni, cara ! Vieni ! Noi siamo qui, vieni !*

Agepsina o privi uimită.

— Renatte, *cuore mio, io con picolla Agepsina*, vrem să te întrebăm ceva ! *E molto importante...*

Bîzîitul începu să fie întrerupt de cuvinte nedesluşite.

— E aici ! a venit, scumpa de ea ! Spune-i ceva !

— Cui ?

— Renattei... Repede, să nu plece...

— În ce limbă ? Habar n-am de italiană... În sfîrşit... *Bongiorno,* Renatta...

Hîrîitul se făcu insuportabil.

— Ai auzit ? Se bucură, mititica... Renatta, *in quelo* primejdia este amica *nostra* ? *E molto* grave ?

Laguna asculta, Agepsina asculta, dar afară de hîrîituri nu se auzea nimic.

Deodată minunea se înfăptui. O voce catifelată răzbi prin zgomotele infernale.

— *The boy is...* şi dispăru din nou.

— Chelboi... retransmise Laguna mesajul Renattei. Cine e Chelboi, Agepsina ?

— Preşedintele, murmură fata.

...boys are... interveni din nou vocea.

— Chelboi le are ? ţipă Laguna speriată. (Dacă într-adevăr Renatta are dreptate şi bustul a ajuns la Chelboi ?)

— Nu... Ce ?... Nu înţeleg... se bîlbîi Agepsina. Se zăpăcise complet : cum era posibil ca un prost străin, indiferent că e supranatural, să-i pomenească numele lui tov. Chelboi... Oare e în legătură tov. Chelboi cu... ?

— *Ti prego,* Renatta, ce primejdie ! imploră Laguna.

— *...ive in Boston !* le comunică • voce de copil.

— Busturile ! Busturile ! izbucni Laguna. Ştiam eu, *Grazie, Renatta tante grazie...* Şi iartă-ne că te-am deranjat.

La fel de neaşteptat cum începuse, ţîrîitul se stinse. Doar lumina verzuie, din ce în ce mai slabă, pîlpîia.

— Da, ştiam... Despre busturi e vorba. De aici vine primejdia care te pîndeşte.

— Care busturi, cucoană ! îşi pierdu Agepsina stăpînirea de sine.

— Copila mea, este o poveste lungă. Totdeauna am avut puteri vizionare ieșite din comun...

La un moment dat am avut semne că se pregătește ceva. Simțeam că se va întîmpla ceva minunat. Și, într-o seară, ascultînd radioul, s-a auzit o voce. Mi se adresa și am recunoscut-o. Era vocea Renattei, cea mai bună prietenă a mea, care a pierit tragic la douăzeci și cinci de ani în valurile mării Marmara...

...Într-adevăr, în urmă cu cîțiva ani, cîteva voci îi hotărîseră signorei Laguna calea ce o avea de urmat... Erau cele ale prietenilor cu care-și împărțea amintirile și odăile imobilului de pe Știrbey Vodă. Pînă atunci, signora Laguna considerase că între existența unei „doamne" și o muncă cinstită e o relație incompatibilă, dar criza financiară prelungită prin care trecea o făcu să accepte un compromis : o meserie. Ținînd seama de posibilitățile intelectuale, de experiența și de vîrsta ei destul de înaintată, se hotărî să-și încerce norocul în prezicerea trecutului, prezentului și, mai puțin, a viitorului... De la început „bobii" și „ghiocul" nu intraseră în discuție. Pentru cineva care-și petrecuse atîția ani în lumea bună a metropolelor occidentale era jignitor să-i ceri să practice o meserie în formele ei vulgare. „Cafeaua" și „cărțile" fură înlăturate și ele după o matură chibzuință : signora Laguna dovedea certe aptitudini pentru aceste forme, dar, oricum, era doar o amatoare iar Bucureștiul e plin de profesioniste talentate și lupta e atît de acerbă... „Spiritismul" avusese aceeași soartă : masa din sufragerie era din stejar masiv, greu de urnit. Erau într-un impas, cînd aflară, într-una din emisiunile culturale pe care le ascultau în fiecare seară, noutatea care făcea senzație în *jet-set*-ul occidental : dialogul cu spiritele. Echipamentul tehnic folosit era foarte simplu : un banal aparat de radio. Îți alegeai o lungime de undă — se recomandau „scurtele" — și într-o stare de transă deplină ascultai vălmășagul vocilor. Dacă erai un „mediu" cu calități remarcabile, deslușeai

vocea spiritului dorit în cîteva minute, altfel operația putea dura cîteva ore, în funcție de timpul liber al fiecăruia, de nervii și plictiseala lui. Din păcate, circulînd într-o lume cu prejudecăți sociale, spiritele deveneau snoabe : acceptau conversația doar în limbile de mare circulație. Era un aspect pe care signora Laguna îl apreciase de la început la justa lui valoare, alegînd dintre pămîntenii dornici de conversație cu „lumea de dincolo" pe cei care se descurcau doar într-o românească neaoșă... La cerere, amatorii puteau discuta cu oricare din dragii dispăruți, dar de obicei era preferată Renatta (căreia Laguna îi romanțase o biografie tulburătoare), pentru marile ei disponibilități sufletești care-i permiteau să rezolve cele mai diverse probleme ale interlocutorilor...

În camera întunecoasă Laguna își depăna istorisirea *ad-hoc* în fața unei Agepsine cu ochi rotunzi și gură căscată.

— ...Acum cîtva timp mi-a comunicat că trebuie să aduc în casă cîteva statui. Printre altele se afla una care-i aparținuse... În ea se afla... Mă înțelegi, nu pot să-ți spun ce, dar dacă aș fi avut-o, puterile mele vizionare ar fi crescut extraordinar... Înțelegi ? Avea funcția de catalizator.

— Și ați găsit-o ? șopti Agepsina cu vocea unui copil care ascultă un basm minunat.

— Renatta a fost extraordinară. Mi-a dat adresa unde se află. Toto a intrat în tratative cu posesorul și le-a cumpărat. Numai că... Laguna oftă sfîșietor : Forțe malefice s-au amestecat. Toto a făcut infarct.

Agepsina țîțîi plină de compasiune.

— Fetițo, destinul te-a amestecat în acest joc supranatural. Printre busturile pe care le-ai adus nu se afla cel pe care-l indicase Renatta.

— A, rostî Agepsina ușurată. O fi fost cel care s-a spart...

— S-a spart ? Cum ? Ce ai făcut cu el ?

— L-am aruncat, ca să nu vă supăr...

După un moment de șovăire, Agepsina reluă :

— Uitați cum stă povestea...

...Urmă o liniște lungă. În cele din urmă se auzi glasul Lagunei :

— Fata mea, poate nu crezi în lucrurile astea... Dar greșești. Sînt forțe necunoscute nouă. Mi-e frică... Ar fi păcat de tinerețea ta...

— Dar v-am spus... Am pus bustul la loc. Pe celălalt l-am dat cadou lui Dan.

— Pe care „celălalt" ? tună Laguna.

— Nu v-am spus ? Am luat două, le-am pus în sacoșă și, cînd am venit la dumneavoastră, pe unul l-am scos și l-am pus deoparte. Seara l-am dat prietenului meu. Doar dacă... Ia stați ! Formidabil ! Să știți că i-am dat lui Dan unul din cele din sacoșă ! Asta e !

— Fetițo, repede, trebuie neapărat să-l luăm ! Ți-am spus, are puteri malefice ! Poate să se întîmple o nenorocire ! Rămîi aici. Mă întorc imediat. Să nu ieși. Forțele răului se pot manifesta...

Rămasă în întuneric, Agepsina se foi neliniștită : era prima oară cînd intra în contact cu lumea spiritelor. Evident, nu prea erau de crezut toate chestiile astea, deși... prea îi merg toate anapoda. Și în „Magazinul" citise un articol despre oameni care văd prin ziduri și tot soiul de chestii. Mai știi ? Forțe naturale, bineînțeles, dar pe care știința nu le-a explicat încă... De altfel și la Vrejuri, împreună cu alte tinere intelectuale, cînd se întîlneau seară la un păhărel de vișinată, după ce erau bîrfite amicele absente și după ce se epuizau informațiile referitoare la modă și se schimbau rețete de prăjituri, încercau să lămurească ce e parapsihologia și ce vrea ea. Din păcate, fără succes. Ce-o să se mai minuneze fetele cînd le-o povesti... deși nu chiar tot, chestia cu nea Chelboi o va trece sub tăcere... lumea e rea, gurile slobode, anonimele ușor de scris și odată se pomenește omul că-i dăunează la dosar...

— Ei, ce zice Viorel ? se interesă Laguna, privindu-i satisfăcută.

— Tanti, ascultă-l pe băiatu, că are fler, interveni nepotul Johnny cu o undă de îngrijorare în glas. Asta are școala lui Dinamo...

— Prostii, ripostă Angelo.

— Ce facem, Tancred ?

Tancred părea nespus de ostenit. Bărbia în formă de galoș și mîinile îi tremurau ușor :

— Să-i acordăm o șansă. Se duce Angelo cu ea și recuperează bustul.

Angelo își trecu de cîteva ori limba peste buze înainte de a-i răspunde :

— Dacă intru într-un *guet-appens* ?... Să vină și Johnny !

— Bine, dar rămîne afară de pază.

— Mai bine m-ar păzi pe mine, mormăi Angelo, ridicîndu-se.

Probabil că forțele benefice, ori malefice, ori naiba mai știe care acționau în acea oră a după-amiezii în care — de-ar fi să-i crezi pe bucureșteni — fluxul circulației depășește metropole cu veche faimă în istoria poluării ; toate stopurile erau pe verde, mașinile se scurgeau ordonat, iar șoferii zîmbeau voioși. În interiorul mașinii însă atmosfera părea să se încarce treptat cu electricitate. Angelo avea o culoare nesănătoasă care reamintea de pasagerul din ziua trecută iar Johnny sîsîia insistent ca o cobră enervată ; de cîteva ori Agepsina îi surprinsese privirea în oglinda retrovizoare și singurul lucru pe care-l putea afirma era că nu-i spunea nimic bun. Părerile asupra ultimelor evenimente nu reușea deloc să și le clarifice ; doar chipurile senine ale milițienilor îi mai mențineau moralul și certitudinea că ea și mașina ei evoluau în climatul de un raționalism sănătos, specific secolului XX.

Frînă cu putere şi-şi anunţă pasagerii c-au ajuns. Angelo o prinse cu neaşteptată solicitudine de braţ iar Johnny se postă lîngă o tufă de trandafiri, aruncîndu-i o ultimă privire piezişă.

Aceeaşi penumbră, acelaşi miros de pisici, acelaşi ochi vigilent în spatele vizorului. Totu-i în ordine ! răsuflă Agepsina uşurată, începînd să caute după cheie. Ba nu ! îşi spuse după vreun minut, scotocind din ce în ce mai agasată prin geanta încăpătoare.

— Ce faci ? mormăi Angelo, accentuîndu-şi strînsoarea mîinii.

— Caut... Ce naiba am făcut cu cheia ? Am pierdut-o...

— Fată dragă, lasă gluma... Sînt om bătrîn... Nici vocea nici cleştele care-i încercuia braţul nu se acordau cu începutul şi sfîrşitul comunicării.

— Am pierdut-o... Asta e... Mă omoară Dan !

— Te-am prevenit... Abuzezi... vocea bătrînului se cocoţă spre un „do diez" şi acolo se sugrumă într-un gîfîit violent...

În spatele uşii vecine se auzi o tuse indignată. Agepsina dădu un pumn fioros în clanţă şi uşa începu să se deschidă scîrţîind uşor. Două perechi şi jumătate de ochi o urmăriră cu sentimente variate. Apoi, cei doi intrară, sub patronajul atent al ochiului rămas de pază la vizor. Totul părea în ordine. În apartament domnea liniştea şi un iz uşor de ţigară.

— Ce s-o fi întîmplat cu uşa ? Îşi exprimă fata neîncrederea. Apoi, lăsînd rezolvarea problemei pentru mai tîrziu, rosti :

— Un moment... Dan a pus bustul dincolo, în vitrină. Luaţi loc, vi-l aduc imediat.

Angelo se lăsă cu grijă într-unul din fotoliile firave care încadrau măsuţa joasă. Îşi aruncă ochii în jur, preţăluind recamierul, vitrina-bar încărcată cu tot felul de pahare, tablourile... Deodată, Agepsina apăru pe uşă, congestionată. Se opri şi-şi întinse palmele goale înainte, într-un gest de neputinţă.

— Nu-i...

— Cine ? tresări Angelo.

— Bustul...

— Cum, nu e ? întrebă Angelo, încercînd să se ridice de pe fotoliu.

— A dispărut...

— Lasă gluma. Laguna ţi-a vorbit despre importanţa lui. De enervare, glasul lui Angelo îşi reluă evoluţia în registrul acut... Hai, fata mea, caută-l, reuşi el să se calmeze şi să se ridice.

Agepsina se repezi şi începu să trîntească la rînd sertarele.

— A intrat cineva... Hoţii ! Au intrat hoţii, avu ea revelaţia în momentul în care cotrobăia printre pijamalele lui Dan... Vai, vai, numai ghininoane pe capul meu...

Se repezi la telefon şi încercă să formeze un număr. O mînă grea şi umedă îi apucă încheitura şi o sili să aşeze receptorul în furcă.

— Lasă-te de prostii !

— Poftim ? Agepsina încercă să-şi elibereze mîna din încleştare. Cu o tresărire de dezgust recepţionă broboanele de sudoare ce se scurgeau de pe braţul gros pe palma ei.

— Nu-ţi place ? hîrîi bătrînul, privind-o cu ochi răi. Cu o mişcare scurtă o propulsă spre canapea.

— Au, gemu slab Agepsina, printre scrîşnetele zgomotoase ale arcurilor. La aterizare îşi muşcase limba şi mărgele de lacrimi îi umeziră ochii.

— Ţi-e frică, constată satisfăcut Angelo. Şi asta nu e nimic... Ai auzit de gradul III ?

Drept răspuns fata scoase limba printre buze şi începu să sufle pentru a-şi alina durerea.

— Îţi baţi joc de mine ? se înfurie Angelo. Cu paşi grei se îndreptă spre fereastră, dădu perdeaua la o parte, privi atent, apoi flutură de cîteva ori din mînă... Bustul ! urlă, apropiindu-se din nou de canapea.

— L-a fulat osii, gîngăvi fata.

— Intră, Johnny ! răspunse Angelo bătăilor discrete în ușă... Asta a venit cu altă chestie acum : cică au furat hoții bustul.

— Dar v-am spus, se justifică Agepsina, începînd să-și șteargă lacrimile. L-am dat lui Dan. Era dincolo, în vitrină, mi-aduc perfect aminte că l-am văzut aseară cînd îl punea. Au intrat hoții și l-au furat... Și ce or mai fi furat ? ! Eu sînt năcăjită și dumneavoastră... Lăsați, o să merg la miliție și cînd îl vor găsi...

Johnny fluieră prelung și-și plesni palmele de coapse :

— Ce strîmbe bagă ? ! Hai, că-i mare...

— Ai grijă de ea. Să nu miște, ordonă Angelo. Am să percheziționez prin celelalte camere.

— Ei, *darling*, ciripește... pînă nu-i *too late*...

Agepsina încetă să-și tatoneze limba și-l privi încremenită pe tînăr. Acesta se apropie cu pași legănați, împinse cu piciorul măsuța care-i stătea în drum și întinzînd mîna dădu s-o apuce. Toate poveștele mamei, istoriile auzite în seri de iarnă, anchetele sociale, șoaptele îngrozite pe care fetele le schimbă după ce au trecut pragul inconștienței și al celor treizeci de ani i se bulucîră în creier... Viol ! Viol !... Asta e ! Fir-ar a naibii de viață, de ce să i se întîmple tocmai ei ? !... Și atunci, cu toată energia disperării și a pudoarei jignite, își repezi pumnul în plexul care se lăfăia în față...

Scena care urmă avea incredibilul și lentoarea unei secvențe *au ralenti* dintr-un film cu cow-boys. Johnny icni, fața îi încremeni într-o uimire totală, se împiedică de masă, se prăbuși pe un fotoliu, acesta, luat pe neașteptate, se lăsă pe spate, răsturnîndu-se încetișor. Prelingerea grațioasă a trupului nu putu fi oprită de bar, ci doar de perete. În ultimul moment, cînd toate păreau să se fi liniștit, cîteva tablouri, din fericire doar banale reproduceri, își luară zborul, plutiră prelung și se opriră pe trupul celui căzut, spărgîndu-se în cioburi mari.

Cum tunetul urmează fulgerului, tot astfel, abia cînd toate se opriră, realiză Agepsina simfonia confuză de zornăituri, trosnete şi bubuituri. Mai avu timp să sesizeze mireasma de ţuică de Vrejuri ce se infiltra insidios în încăpere şi să observe pîrîiaşul alburiu ce-şi croia drum pe sub uşa barului, cînd Angelo se năpusti în încăpere.

— Ce faceţi ?... Ce faci acolo ? răcni spre Johnny care reuşise să treacă din poziţia culcat în cea într-o rînă.

— Trăieşte ? se miră cu o voce mică Agepsina.

Tocmai acest moment îl găsi Dan pentru a-şi face apariţia. Se opri în pragul uşii şi rămase acolo, supervizînd cîmpul de bătălie cu o privire neîncrezătoare.

— Cine ?... Cum ?... articulă neutru, în vreme ce faţa schimba cu o iuţeală de necrezut nuanţe în gama culorilor calde.

— Dănuţ, totul e în ordine... A intrat un hoţ...

— Şi tu l-ai prins ? se interesă cu aceeaşi indiferenţă suspect de blîndă.

— A, ăsta nu-i hoţ, e un dobitoc... A vrut să... şi rămase, gîndindu-se ce a vrut el de fapt.

Angelo îşi regăsi primul cumpătul şi interveni în discuţie cu blîndeţe şi discernămînt :

— Iartă-l, copila mea, şopti duhovniceşte. I-a luat dumnezeu minţile...

Dan clătină viguros din cap, căutînd parcă să se trezească din vis :

— Dînsul cine e ?

— Mă recomand, Angelo Ciomac, rentier... Este o neînţelegere...

Dan aprobă mecanic şi privi în jur cu aceeaşi privire pierdută :

— De abia făcusem curat, şopti el. Pardon, i se adresă lui Johnny şi, culegînd unul din tablourile de pe jos, îl aşeză grijuliu în cui.

— Domnule, continuă onctuos Angelo, e vorba de bust...

— N-am decît naturi moarte, răspunse civilizat Dan, continuînd să agaţe tablourile cu aceleaşi mişcări gingaşe.

— Bust şi iar bust, se enervă Agepsina. Nu v-am spus, l-au furat hoţii !

— Care hoţi ? tresări Dan ca într-un moment de luciditate. Ce au furat ?... Începu să caute mecanic prin cameră... N-a dispărut nimic.

— Atunci, bustul ? întrebară într-un glas Agepsina şi Angelo.

— Care bust ? se interesă Dan. Se opri, privi din nou în jur şi păru să realizeze în fine că se află în stare de trezie. Îşi muşcă buzele, ridică ochii spre cer şi în cele din urmă dădu un pumn zdravăn în perete. Apoi, suflînd peste degete şi strîmbîndu-şi faţa de durere, începu să urle :

— Afară...

— Dănuţ, nu te enerva, se apropie mămoasă Agepsina. Ştii doar că ai tensiunea oscilantă... Mai bine dă-l, că are puteri malefice, îi şopti confidenţial.

— Şi e o amintire de familie, supralicită Angelo.

— Afară... Chem miliţia, răcni Dan, îndreptîndu-se spre telefon.

— E aici ! Am chemat-o eu ! afirmă cu modestia omului care şi-a îndeplinit datoria vecina în capod, apărută ca prin minune, privind cu lăcomie toate amănuntele scenei.

Din pragul uşii, vechea cunoştinţă a Agepsinei, plutonierul major, îi privea mustrător :

— Ce se întîmplă aici ?

— Nu ştiu, suspină Dan şi se lăsă moale pe canapea.

— Să vedeţi, murmură Agepsina, lăsînd jenată ochii în jos... E o neînţelegere...

— Iar dumneata ? oftă apărătorul legii.

— Am venit cu ei, continuă Agepsina, arătînd spre Angelo şi Johnny, să luăm bustul.

— Eu mă duc, șopti Angelo, încercînd să se strecoare spre ușă. Mi-a părut bine...

— De la ușă se certau... Cine-mi ești... țiți indignată vecina. De la început mi-am dat seama. Cînd o afla domnișoara Marie Jeanne...

— Dumneata să-ți vezi de treaba dumitale, sări Dan ca ars. N-am eu destule necazuri...

— Fiți amabilă, părăsiți apartamentul. Am declarația dumneavoastră...

— Dan nu era acasă, dar nici bustul. Ușa era deschisă, am bănuit că... Daneee, cine e domnișoara Marie...?

— Cheile tale sînt pe birou, murmură Dan. Din nou ai uitat să închizi... oftă el a jale.

— Domnul Angelo a început să-l caute, iar Johnny...

— Ei, la revedere, urlă Angelo, încercînd să-i acopere cuvintele.

— Și l-am lovit, continuă Agepsina, dar e vina lui. Se apropie de tînărul care-și mai căuta încă respirația : Îmi pare rău...

— N-o lăsați să mă atingă, tresări violent Johnny.

— A făcut un șoc, îl scuză Agepsina.

— Tablourile pe jos, scaunul rupt, murmură Dan.

— Intelectuali și vă îmbătați mai rău ca... rosti cu dispreț reprezentantul legii, amușinînd damful de țuică ce cotropise încăperea... Buletinul, i se adresă lui Johnny care, ieșind din starea de prostrație, se ridicase și încerca să se îndrepte neobservat spre ușă.

— Dar n-am băut, protestă Agepsina...

— Dacă află la facultate, nu-mi dă bursă, se lamentă Johnny.

— Bine, bine, notez și gata. Numai așa, să am datele, că dacă te mai prind... Și al dumitale, îl somă pe Angelo.

— Domnul Angelo era în camera cealaltă, căuta bustul, interveni Agepsina.

— Dumneata să taci, îi reteză elanul plutonierul major.

— E o nenecînțelege regretabibilă, se bîlbîi Angelo, recuperînd cu mîna tremurîndă buletinul.

— Stați, tovarășe plutonier, trebuie să lămurim, se încăpățînă Agepsina.

— Să trăiți, răcni Angelo și, înșfăcîndu-l pe Johnny de braț, dispărură pe ușă.

— E lămurit totul... Tovarășe doctor, dacă nu v-aș cunoaște de atîția ani, că doar stați vizavi de circă, aș zice că... Nu vă mai țineți, frate, de prostii... Cinci sute de lei amendă pentru tulburarea liniștii publice. Dacă plătiți pe loc, două sute cincizeci...

Dan icni de cîteva ori și începu să se lovească cu pumnul în frunte.

— Plătesc eu, se precipită Agepsina.

— Și ascultă-mă pe mine, frate, că-s om bătrîn, continuă milițianul, folosind tonul adecvat confidențelor între bărbați, femeia și bărbatul trebuie să fie ca două jumătăți ale aceluiași măr, nu merg ionatane cu pădurețe, oricît de ionatan ai fi mata. Luă banii și, fără s-o privească, îi întinse procesul verbal.

— Dar eu... protestă timid fata.

— Dumneata, dacă mai stai mult prin sector, nu mai apuc eu pensie de la stat, rosti cu obidă plutonierul major.

Dan privi lung în urma lui, privi lung în jur și în momentul în care Agepsina intră în cîmpul său vizual, reîncepu să urle :

— Afară !

— Dan, măcar tu trebuie să mă înțelegi... Aparențele sînt înșelătoare... Și în primul rînd, cine-i domnișoara...

— Afară !

CAPITOLUL V

„Unde intră femeia pe uşă,
iese liniştea pe fereastră."

Romain Rolland.

Cînd o femeie a zilelor noastre se află în ceea ce priveşte moralul la cota zero, îi mai rămîne un singur loc de refugiu — o, nu lăcaşul întunecos al vreunei mînăstiri departe de forfota mulţimii, ci templul aerat şi binemirositor al unei unităţi aparţinînd cooperativei „Higiena"... Ei da, acele aparent anodine încăperi anunţate de firme modeste, cu vitrine în care se coc printre muşte moarte cîteva flacoane pe care scrie "L'Oreal" ori „Fixativ Sanda", adăpostesc uneori multe suflete în restrişte, venite pentru a găsi o clipă de reculegere şi un strop de compătimire. Acolo dispar barierele intelectuale şi sociale, acolo, sub casca cromată, te simţi prietenă de o viaţă cu casca din stînga, eşti într-o deplină comuniune de idei cu cea din dreapta, acolo vii după ce ai pus fasolea la fiert, grăbindu-te să nu pierzi serialul de la televizor, acolo te refugiezi cînd te bate bărbatul sau cînd îţi vine beat acasă, cînd te înşeală amantul sau cînd cel pe care de abia l-ai cunoscut te şi invită la o audiţie de muzică de cameră. Şi atunci cînd, şovăitoare, păşeşti pragul spre lume, purtînd eşafodaje complicate cu bucle prinse ca într-un strat de gheaţă lucioasă de fixativ, duci odată cu mireasma puternică de frizerie şi un strop de optimism...

În lecţiile de viaţă pe care Aneta i le dăduse în serile lungi de iarnă, intra adesea şi această frază : „Fetiţo, cîtă

vreme arăți bine și ai părul îngrijit, nimic nu e pierdut." Iată de ce, în acest moment crucial în care o mare prietenie părea moartă și îngropată, Agepsina își îndrepta privirea șovăitoare spre limanul tihnit al unui vestit „atelier de frumusețe".

O boare parfumată, zumzăituri discrete, oglinzi lucitoare. O brună afro și o blondă platinată, îmbrăcate în halate rozalii își sorbeau în tihnă cafeaua.

— Bună ziua, li se adresă Agepsina. Aș vrea...

— Tu, al meu a segmentat-o la treizeci de mii, comunică bruna blondei, întinzîndu-i pachetul de Kent.

— Vindeți-o, tu, îi răspunse blonda, după ce-și aprinse țigara... Daciile ăstea noi sînt bune pentru mîrlani... la situația voastră...

— Aș vrea, reluă timid Agepsina.

— Sîntem ocupate, duduie, îi răspunse bruna peste umăr... Și i-am spus tu, lui soțu, dă-i naibii de bani, ce dacă s-a făcut șaptezeci, eu mor, tu, dacă n-am pachetul meu de Kent în fiecare zi...

— Pardon, murmură Agepsina în mezzo-voce, cum îi cerea rolul de figurație inteligentă, și-și îndreptă pașii spre alte halate rozalii care se aferau zîmbitoare în jurul căștilor :

— Am trei montări, după...

— Am două permanente...

— O am pe doamna la rezitin și un vopsit... i se comunică rînd pe rînd, după ce fiecare îi inspectase insistent toaleta.

— Vino la mine, donșoară, se auzi interpelată de un halat la fel de roz ca și celelalte.

O bondoacă între două vîrste, cu ten extrem de bronzat, cu ochi negri și umezi ca ai cornutelor de rasă și zîmbet deschis, întunecat puțin de lipsa unui canin, o trase grijuliu de braț și o așeză pe un scaun mai retras.

— Așa, puică, te face Jeanine un roșu venețian de o să-i bagi în mormînt pe toți.

— Cine e Jeanine ? întrebă mirată Agepsina.

— *Moi, c'est Jeanine,* răspunse modest bondoaca schițînd o plecăciune. Dă drept, pă mine mă cheamă Niculina, da' de la maestru meu am învățat că-n artă îți trebuie nume și talent... Talent aveam eu, nu te uita că am pus ceva kile pe mine, da' cînd eram tînără zbîrnîiam... Îți fac un cap ca Pamela în ultimele episoade. Nici mămica n-o să te mai recunoască. Las' pe mine, că am avut eu cazuri mai grele !

Agepsina se privi șovăitoare în oglindă. Chipul smead cu trăsături subțiri, părul negru, strîns în jurul urechilor cu cîteva șuvițe neglijente... Pînă astăzi nu-și pusese niciodată întrebări în legătură cu felul cum arată. Își vedea de treaba ei, uneori, cînd era cazul, și de-a altora, și totul mergea strună. În ultimele zile însă, toț ce făcea nu avea nici cap nici coadă și toți păreau, cu toate bunele ei intenții, porniți împotriva ei. Dădu resemnată din umeri. În fond, ce importanță avea...

— Numai să-mi dea astea coleston, că cu cromoplatin iese un fîs.

—Ei, cum o fi, murmură Agepsina.

— Astea-s niște scîrbe, îi șopti confidențial, arătînd spre celelalte halate roz care mișunau în jur. Toate se dau doamne. Parcă le-a făcut mă-sa în centru. Te-au văzut mai sărăcuț îmbrăcată și te-au pasat de la una la alta.

— Dar e tergal de patru sute, protestă cu inocență Agepsina.

— Tergalul e bun la țară, tu, nu te superi că-ți spun tu, da' mi-ai căzut cu simpatie, îi comunică și începu să-i săpunească cu vigoare părul... Să vezi clientele mele din Pieptănari, că acolo lucram, dar de trei săptămîni m-au mutat aici, o chestie, ți-o spun eu... Șic, una și una...

— Da, da, bolborosi Agepsina de sub jetul de apă.

— Bărbații, tu, oftă bondoaca în timp ce-i usca părul... La noi, în Pieptănari, la salon e și sector de bărbați...

frizerie... E unul... Gigi, nebunie, ştii cîntecul „Gigi amoroso"... Te dau cu rezitin, e vitamină curată pentru păr... Şi cînd se uită Gigi la tine o dată, simţi că ţi se topeşte ceva înăuntru, tu... E, s-a uitat o dată, s-a uitat de două ori, a treia oară n-am mai rezistat, m-am dus cu el la apartament... Da' n-a fost să fie, că ţop, apare a lui, o aia, o gălbejită... A ieşit încurcătură mare...

Agepsina ţîţii compătimitoare.

— Lasă, tu, că ne trăim viaţa, replică curajoasa Jeanine. Îţi dau un roşu închis... Pînă se usucă, faci şi manichiura. Pe urmă îţi pun bigudiuri mici... masaj... Mimi !

— Da, tanti naşa, răspunse prompt o tînără la fel de brunetă şi ochioasă ca şi Jeanina.

— O iei şi pe domnişoara la manichiură... Hai, puică, la cască, i se adresă mămoasă Agepsinei.

În zumzetul fierbinte, Agepsina încercă să-şi facă ordine în idei... Incidentul furtunos cu Angelo şi Johnny o enervase — nici pînă acum nu înţelegea prea bine cum de-şi ieşise din fire în aşa hal încît să-l lovească pe bietul băiat — dar ceea ce o afectase profund fusese reacţia, total deplasată, a lui Dan. Parcă-i luase Dumnezeu minţile, tot timpul repeta, în registre dintre cele mai acute : „afară !". Ei, pe care nici tov. vice trei de la judeţ, responsabil cu problemele agricole, n-a avut curajul s-o dea afară cînd i-a spus că „agronomia nu e totuna cu lăcătuşeria" ! În cele din urmă a trebuit să ridice şi ea tonul.

— Nu mai răcni, se potolise Dan dintr-odată. Vrei să vină iar miliţia ?

— Să vină ! bătu ea cu pumnul în masă. Să lămurim unde e bustul.

— Iar începi ? se lamentă Dan, cuprinzîndu-şi fruntea în palme. Brusc, se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă cu paşi de automat spre bar. Chibzui cîteva clipe, alese un pahar mai mărişor, şi-l umplu cu ţuică.

— Ești nebună, îi comunică între două sorbituri. Ce tot ai cu bustul ăla ? Mi l-ai dat, gata ! Na o sută de lei și ia-ți cinci la fel !

— Dar cine l-a luat ? Nu înțelegi ? ! A intrat cineva...

— N-a intrat nimeni, răspunse Dan, repetînd operațiunea de umplere a paharului... Numai tu cu ăia doi... Ce voiau ?

— Bustul... Și nu mai bea atîta, știi că-ți face rău la ficat.

— E ficatul meu, răcni Dan cuprins de o ciudată bună dispoziție. ...Bustul l-am spart, na, și l-am aruncat... Și acum, femeie, hîc, pardon, te rog să te retragi... definitiv din viața mea !

— Te-ai îmbătat, se alarmă Agepsina, încercînd să-i ia sticla de țuică. Hai să-ți fac patul, să te întinzi...

— Beau ca să uit, femeie... Am zis ! și încercă să bată cu pumnul în masă, dar răsturnă paharul... pardon, afară !

— Bine, bine, lasă că stăm noi de vorbă... spuse Agepsina pe un ton plin de rele prevestiri pe care însă Dan, îmbărbătat de gradele țuicii de Vrejuri, îl primi cu un zîmbet disprețuitor... Vreau să dau un telefon, vine Aneta și nu știu ora trenului.

— *Comme chez vous,* îi răspunse princiar și, strîngînd sticla sub braț, se îndreaptă cu pași obosiți spre cealaltă cameră.

— Dar cine e domnișoara Marie... ? îl întrebă, aducîndu-și aminte că uitase tocmai lucrul cel mai important.

— Viața mea ! răspunse Dan, se pocni cu capul de ușă și dispăru.

— Fir-ar a dracului de viață ! îi comunică Agepsina și-și notă pe un cartonaș pe care-l găsise lîngă telefon ora sosirii trenului.

...Apoi a plecat. Asta a fost tot. Chiar, la ce oră vine Aneta ? Unde o fi pus hîrtia ? Scotocind în geantă, scoase cartonul pe care notase... 19,03, linia 7... Privi lung carto-

nașul dreptunghiular, lucios : „Invitație. Clubul Femina. Audiția integrală a oratoriului „Conemista fiica regelui Dromichet. — Urmează întrebări și discuții cu compozitorul Augustin C. Potol"... Tresări. Mimi îi plasase în față o măsuță cu tot soiul de instrumente și un castronaș cu spumă.

— Puneți cartonașul aici, să nu se murdărească. A, maestrul Potol... Mare compozitor... Plin de bani... Domnișoara Marie-Jeanne tot la noi...

Agepsina se izbi cu capul de casca străvezie.

— V-ați lovit ? E prea cald ? Stați, să dau pe rece...

— Cum ați spus ?... Marie-Jeanna ?

— Da. Fata maestrului. Domnișoara Marie-Jeanne Potol. Eu îi fac manichiura.

Formidabil ! Asta era ! Vecina limbută spusese clar : „Dacă află domnișoara Marie-Jeanne..." ...Marie-Jeanne Potol... Compozitorul Potol. De aici pasiunea lui Dan pentru muzică ! Fată de familie, cultă... Și bustul. Compozitor și el... E clar ! Ce proastă fusese ! Dar ce genială era... Cum deslușise lucrurile... Totul, totul se înlănțuia. Deci, bustul e la ea. De asta n-a vrut să spună Dan ce a făcut cu el. S-o ia dracu' cu bust cu tot. Speră să-i poarte într-adevăr ghinion. Să se învețe minte...

— Hai, dragă, că te-ai uscat. Vezi ce nuanță superbă ai ? Îți pun bigudiuri mici, se poartă „afro" ; merge la față îngustă. Să te duci la masaj, să-ți pună o mască, că ai ten uscat...

— Duduie Jeanine, o cunoști pe domnișoara Marie-Jeanne Potol ?

Jeanine rămase cîteva clipe pe gînduri, pradă unei intense concentrări :

— Una înaltă, o știu, și dădu a lehamite din mînă... Femeie șnur, fără...

— Ce fel de om e ? interveni repede Agepsina.

— O fandosită. Numai aerele de ea. Niciodată nu știe ce vrea, așa spune colega, că-i clienta ei. Și la urmă dă cinci lei bacșiș. Da' ce ai cu ea ?

— Nimic... un prieten de-al meu...

— Vezi, că asta e din soiul ălora care se bagă tare. Are tupeu.

— Nu e ceea ce...

— Las', dragă, că am școala vieții. Mie îmi povestești de bărbați ?

— Dar nu e...

— Ce să nu fie ? E un fraier. Dacă ai pune pe tine niște boarfe ca lumea, îi dai cinci clase avans scîndurei ăleia... Auzi, tu ? se retrase cu un pas înapoi, scrutînd-o insistent... N-ai noroc în dragoste, decise după cîteva clipe și reîncepu s-o pieptene.

Agepsina încercă să riposteze.

— Taci și ascultă-mă, îi ceru autoritară. Ai încredere în mine ?

— Mda, mormăi Agepsina.

— Așa, puică, să ai, că una e Jeanine, inimă de aur. Sînt cunoscută pînă-n Ferentari... Păi, pă cîte n-am ajutat eu... Te fac fată de oraș, că se vede că nu ești, îi declară solemn.

Agepsina izbucni în rîs : limbajul colorat și aplombul Jeaninei, fostă Niculina, îi descrețiseră fruntea.

— Ai bani ? o întrebă Jeanine.

— Da, răspunse după o scurtă ezitare... Pot să te împrumut.

— Mimi !

— Da, tanti naşa.

— Auzi, tu ești fată de gust... Ce-ar merge la silueta domnișoarei ? Ceva șic, să vină la coafură.

— O rochiță ușoară, borangic, au la Romartizana. În jur de cinci sute. O săndăluță simplă, fără toc, că duduia e cam lunguță...

— Dă-i șapte sute și măsurile. Ai ?

— Nu înțeleg...

— Las' c-o să înțelegi. Cît ai la picior ?

— 37... Dar eu... Poftim banii...

— Mimi, roag-o pe Eugenia să-i facă o mască. Într-o jumătate de oră ești înapoi.

Sub mîinile experte ale Eugeniei care-i piguleau iute pielea feței și mirosul înviorător de ozon, Agepsina se simți cuprinsă de un chef nestăvilit de rîs. Prea era al dracului totul ! Ei, ce să-i faci, o dată trăim ! După noi, potopul !

După o jumătate de oră, potopul nu începuse încă. Mult însă nu mai era. Gipsy cercetă uimită în peretele de oglindă silueta prelungă, grațioasă în rochia de culoarea caisei, picioarele svelte și bronzate care-și mișcau degetele în sandalele albe. Ochii verzi străluceau aprins sub sprîncenele bine pensate, o umbră verzuie îi modela orbita. Părul, mii de buclișoare brun-roșcate zburdau vioi încolăcite pe gîtul prelung.

— *Die erste !* cum zicea nemțoaica aia grasă pe care am tuns-o Bubykopf. Acum poți ieși în lume.

— Parcă-i din revistă, stupi admirativ Mimi.

— Du-te buluc și ia-l de guler... De s-o opri înainte de Oficiul stării civile, e cretin. P-urmă vezi, nu-l scăpa din ochi... Să fii iubită ! Și pusi la domni !

Plecă, împărțind bacșișuri, petrecută de privirile satisfăcute ale Jeaninei și ale finei sale... Numai calele mai lipseau... Sfinți mucenici ! Ora 7 ! La și trei vine trenul Anetei !

În cartea destinului ei nu se mai afla înscris nici un proces verbal de contravenție pe ziua în curs. Numai așa se explică faptul că Dacia, după o cursă nebunească, se opri într-un scrîșnet fioros în fața Gării de Nord, fără nici un incident notabil.

Șapte și un sfert... Peronul 7 era pustiu...

. . . . . .

— *Angelo, tu as loupé cette mission !* declară cu o voce tăioasă Tancred.

Angelo și Johnny recepționară sentința în maniere diferite.

— E un cretin ! declară Angelo și arătă spre mai tînărul său companion.

Emoțiile cauzate de loviturile de teatru care punctaseră misiunea ce debutase atît de liniștit, întoarcerea spre casă — cîtă dreptate avea poetul : „Mai lung îmi pare drumul, acum la întors acasă" — mai ales că schimbaseră trei autobuze, ori e știut că relația „autobuz — București — după-amiază toridă de vară" poate fi considerată un act de eroism, la care se adăuga orgoliul rănit al profesionistului contribuiseră în părți egale și substanțiale la saltul spectaculos al tensiunii arteriale. Așa încît, cu fața de culoarea cireșelor de mai date în pîrg, cu cămașa mustind de transpirație și cu o senzație de gol în stomac din ce în ce mai chinuitoare, își reîntări declarația : „E un cretin !"

— Ramolitule ! Ai lăsat-o să dea în mine ! ripostă, la fel de flegmatic Johnny. Își scosese cămașa și, în fața oglinzii, își cerceta grijuliu plexul și zonele înconjurătoare... E dată în mă-sa ! murmură admirativ.

— Johnny, tresări Laguna. Cum vorbești cu *oncle* Angelo ? Aparițiа celor doi o surprinsese într-o pasientă mai mult decît promițătoare : așii își vedeau de treabă, decarii așijderea, dama de verde nu-și mai făcea de cap iar șeptarul de cupă se potolise, ieșind cot la cot cu tovarășii lui : toate premizele ca băieții să aducă bustul... Și cînd colo... Nici nu știa ce să mai creadă...

— Pe front, Curtea Marțială, începu sentențios Tancred.

— *Je m'en fiche royalement* de orice curte, ripostă Angelo. Mi-e foame...

— Bagă în tine, te-o fi epuizat munca... Cu mușchii încordați, Johnny părea gata să adreseze un necruțător un-doi la ficat oglinzii.

— Să te bați cu umbra ești în stare, rîse gros Angelo și-și turnă un pahar cu apă... Pe aia s-o fi plesnit...

— Calmați-vă ! Vă aude Viorel !

În încăpere se făcu liniște. Se priviră amețiți. Apoi, Angelo bău apa pînă la ultima picătură, Tancred își șterse fruntea cu batista imaculată pe care o împături atent, o puse în buzunarul halatului și începu să-și trozneasca metodic încheieturile degetelor. Johnny își masa cu aplicație stomacul iar Laguna, prăbușită în fotoliu, izbucni în suspine guturale.

„Moralul echipei e într-o evidentă degringoladă", își spuse Tancred privindu-și camarazii. O bijuterie de lovitură, lucrată și gîndită în filigran, demnă de orice manual sau *„Serie noire"* nu-și găsea sfîrșitul dorit datorită implacabilității Destinului și Agepsinei. Își întrerupse meditația acompaniată de castagnetele falangelor pentru a-și întreba trupa :

— Continuăm, sau... ?

— Ce naiba, crezi că jucăm *„Quitte ou double"* ? răspunse Angelo, mușcînd cu poftă dintr-un sandviș... *Jusqu'au bout !* și continuă numărul de prestidigitație, făcînd să dispară sandvișurile din farfurie.

Laguna răsuflă adînc, își șterse cu palma ochii înroșiți și dădu aprobator din cap iar Johnny, după ce-și încheie tacticos nasturii cămășii, își confirmă adeziunea :

— O.K. Din greșeală în greșeală, spre victoria finală ! și se așeză pe un scaun fluierînd „Să nu ne despărțim"...

— Crezi că bustul era totuși în apartament ? se interesă Tancred.

— Naiba știe, răspunse Angelo, în timp ce ciugulea ultimele firmituri din farfurie... Totuși, cred că nu...

— Nu înțeleg, se enervă Tancred și lovi cu pumnul în masă... De ce v-a dus individa în apartamentul acela ?

— Lucrătură de mare dichis, murmură Angelo, deschizînd rînd pe rînd ușile bufetului... Nu mai sînt saleuri ?...

— Adică ? se impacientă Tancred.

— *Oncle* crede că *the baby* a vrut să-l tragă în piept pe gagiu și să cadă la pace cu noi, îi răspunse Johnny.

Tancred clipi de cîteva ori mărunt din ochi și-și trecu mîna peste frunte :

— Nu înțeleg...

— E simplu, *mon cher*. Probabil că sînt disensiuni și în echipa lor. Fata a vrut să joace pe mîna noastră, îl lămuri Angelo.

— Da, da, aprobă gînditor Tancred... Individul acela, Dan... Pînă acum s-a ținut în umbră... *Mes chers*, nu se putea altfel... Era clar o inteligență masculină în spatele întregii mașinații. Această anvergură, simțul loviturilor de teatru, nu se potrivește manierei feminine... Să luăm de exemplu o mare bătălie... care vreți : Austerlitz, Leningrad...

— Țara arde și baba se piaptănă...

— Tinere, scutește-ne de înțelepciunea ta populară... Păcat, cred că tînăra avea un mare viitor în față... De ați fi văzut uimirea ei, lacrimile... Și, pe urmă, ca o leoaică dezlănțuită, dom'le... și iar uimire, indignare... Mi-aduc aminte, în '36, în tripourile din Madagascar, se ivise o anume *Choucroutte la noire*, cu o manieră foarte asemănătoare... Ori, e știut, *le style c'est l'homme*, pardon, *la femme*... Păcat, oftă el prelung.

— Păcat de ce ? se interesă Laguna cu ochii mari.

— De ea, oftă din nou Angelo... Să moară atît de tînără și atît de talentată pentru meserie.

— Cine a murit ? întrebară în cor cele trei voci.

— Agepsina !

— Cînd ? Cum ? reluă corul într-un crescendo de uimire.

— Hm, hm, rîse mefistofelic Angelo. Păi, voi credeți că după ce a încercat să-l trădeze, un tip ca Chelboi, care

dă lovituri de cinci milioane, o iartă ?... Sînteţi naivi. Precis citim mîine în „România liberă“ că a avut un atac de cord... Ce să-i faci ? şi rămase cîteva clipe cu privirea pierdută în gol... E o meserie aspră, mai ales pentru cei ce umblă după un cîştig rapid... Să-i fie ţărîna uşoară, şi după ce vărsă o picătură din paharul cu vin de smochine pe care-l avea în faţă îl sorbi dintr-o duşcă.

— Amin, întări Laguna făcîndu-şi cruce... Dar eu nu cred... Dacă m-au minţit pe mine cărţile, ce să zic de presimţirile tale ?

— Ţt, ţt, ţîţii Angelo... Nu-s presimţiri, e statistic : *la loi du milieu* e neiertătoare cînd e vorba de profesionişti serioşi.

— Ca-n „Zece negri mititei“ : unul a murit din ei şi au rămas doar...

— Johnny, izbucni Tancred. Un pic de decenţă... Deci, crezi că poziţia care ar trebui ocupată e apartamentul individului ? îl întrebă şovăitor pe Angelo.

— *Certainement !* Taniera, bîrlogul adică, e în apartamentul de pe Magistrală.

— Uiţi, unchiu, de nenea miliţianu...

— Chiar, dom'le, şi miliţianul... Nu vi se pare suspectă apariţia lui atît de promptă ? Dacă e un complice deghizat ?

— Ramolismentul în floare... Păi, bine, *oncle Ange*, crezi matale că băiatul a venit cu ultima ploaie ?... Îi simt după miros. Era tablagiu prin vocaţie...

— Tradu, îi ceru autoritar Laguna, observînd că Angelo şi Tancred îl priveau dezorientaţi.

— *Flic, ma tante...* Ştii, ăştia mai micuţi în grad şi mai răi au nişte tăbliţe pe umeri.

— Vorba e, cum pătrundem acolo ? se interesă Angelo. Cel mai sigur era un *hold-up*... dar de unde arme ? !

— Angelo ! îi aruncă Tancred o privire îngheţată... Am spus : „fără vărsare de sînge“... *En douceur !*

— *En douceur, en douceur,* dar vezi că ăia nu știu, și ne curăță pe capete... Toto... Johnny, care a scăpat ca prin urechile acului...

— Da, da, aprobă Johnny, reîncepînd să-și maseze stomacul.

— Liniște ! Lăsați-mă să gîndesc... Trebuie să mă concentrez...

Tancred scoase carnețelul, deșurubă capacul stiloului „Flaro" și se prăbuși într-o meditație adîncă. Ceilalți, muți, așteptau rezultatele.

— Evrica ! îi făcu să tresară vocea subțire a subțirelului Tancred. Deci, unu ! notă el în carnețel... Sîntem într-un impas. Singura cale care ne-a rămas e cea a tratativelor. Dan e una din piesele principale ale jocului. Nu șef, mai degrabă unul din adjuncți, oricum trebuie să facă parte din biroul executiv al echipei... Prin el putem ajunge la șef. Îi transmitem lui propunerea noastră : 60% noi, restul ei... Dacă nu, îi denunțăm miliției...

Cei prezenți, într-un elan comun, aplaudară cuvintele vorbitorului, apoi se opriră, privindu-se stînjeniți.

— Are cineva vreo întrebare ? se interesă, afabil, Tancred.

— Clar, *mon cher,* nimic de zis. Dar... cine se ocupă de tratative ?

— Păi, voi doi, tu și Johnny...

— Eu zic pas... Milițianul... Am și eu problemele mele.

— Nici eu, întări Angelo cuvintele tînărului. *Je suis brulé* și nu văd cum aș putea face față misiunii.

— Cred că va trebui să acționezi tu, Tancred, spuse timid Laguna.

— *Vous êtez des fous !* Ați uitat că de patru ani la Sfîntul Dumitru n-am mai părăsit domiciliul decît joia, pentru concertul de la Catedrală ?... Și nu uitați, eu sînt o natură eminamente intelectuală ! Că de cîte ori a fost nevoie de un creier...

— Ei, de data asta ieși, și gata ! Ce atîtea fițe...

— Chiar, Tancred... Ar fi cazul să mai treci și tu la corvoadă.

— Tancred, iubitule, toți te respectăm. Inteligența, distincția ta vor rezolva această problemă atît de delicată.

Vocea Lagunei moale, învăluitoare, liniști spiritele înflăcărate.

— *Voi tutti contra di me,* murmură abătut Tancred.

— Ce ? se interesă Johnny.

— Rigoletto, actul IV, îl lămuri Angelo... *Bonne chanse, vieux !*

Tancred medită, își mai șterse o dată fruntea cu batista imaculată, apoi se ridică, scîrțiind insistent.

— *Eh bien, les jeux sont faits...* Aveți vreo idee, vreo sugestie, asupra manierei în care trebuie să procedez ?

— Cu tact, îi sugeră zîmbind Angelo.

— Mda... Să vedem... Am nevoie de bani de taxi... Și, Johnny, ar fi bine să treci pe la mătușa din Popa Tatu, poate...

— *Sorry, oncle,* dar băiatul intră pe refacere... Știi și mata, pauzele lungi și dese, cheia marilor succese... Așa că o să fac un nani.

— Mă duc eu, se oferi Angelo. Sînt chiar curios s-o cunosc pe această doamnă... Din spusele băieților pare să fie o femeie foarte chibzuită, păstrătoare a vechilor tradiții de ospitalitate românească...

Agepsina străbătea dezamăgită peronul pustiu. Ocolind chioșcul de răcoritoare, se opri încremenită. Probabil nimerise într-unul din acele „noduri ale timpului", despre care se vorbește tot mai des în aparițiile cele mai recente din colecția „Fantastic-club". Altfel, făptura care i se înfățișa privirilor nu avea nici o explicație cît de cît logică. O ființă care îmbina date din două filme de succes, „Umbrelele din Cherbourg" și „Doamna cu cățelul" consuma tihnită un pahar cu sirop. Pălăria enormă de pai gălbui dispărea sub un morman de flori de catifea

în culori fanate, asortate la rochia *princesse* din *moir* „guşă de porumbel", cu dantele negre pe poale. Umbrela de mătase verde odihnea alături de o raniţă militară la picioruşele gingaşe prinse în pantofi de crepsatin cu tocuri de zece. De deasupra paharului, doi ochişori uimiţi o fixau printre buclele ce păreau confecţionate din smocuri de lînă uitate de o turmă de oi zăbăuce în ciulinii de pe marginea drumului. Mîna înmănuşată lăsă paharul pe tejghea, faţa şifonată se strînse în nenumărate cutişoare în jurul gurii *en coeur* şi o voce veselă rosti răguşit :

— Gipsy, *ma petite* ! Era să nu te recunosc.

— Tanti Aneta ! Dumneata ? Nici eu nu te-am recunoscut.

— He ! He ! vezi, nu puteam veni oricum. Ce zici, cum îmi vine rochiţa, parcă m-am mai îngrăşat...

— A, nu, perfect... Hai iute la maşină...

— Stai puţin. Ia spune, unde-i EL ?

— Care, „el" ?

— Americanul !

— Tanti...

— Gipsy... mie poţi să-mi spui tot... În viaţa ta a apărut Bărbatul... Şi nu oricare... Crezi că nu văd cum te-ai schimbat ?... Din crisalidă a ieşit fluturele... Şi pentru asta e nevoie de două lucruri : unu — amor !, doi — bani ! Valută forte ! Nu-i american ?... Italian, englez ? Nu face nimic, buni şi ăştia. Prezintă-mi-l...

— Tanti, zău, lasă bancurile ! Hai să mergem... Am o groază să-ţi spun.

— Sper că nu ţi-e jenă cu mine ? Eu, fetiţo, am *savoir faire*, nu te fac de rîs... Dar dacă vrei să vorbim înainte... Aş bea ceva... În tinereţea mea restaurantul gării era foarte şic !

La acea oră a amurgului, ca de altfel la oricare oră a zilei, fauna obişnuită, greoaie, morocănoasă, duhnitoare

şi gălăgioasă popula încăperea cu vagi perdele roşii şi mese îngrămădite, acoperite cu pînză pătată.

— Păpuşa, ai ieşit cu moaştele de familie la plimbare ? se interesă candid un tînăr, numai pectorali şi plete.

— Duo Comedia ! fă-te încoa, se treziră interpelate de la o masă de un grup de domni îmbrăcaţi în salopete. Un coniac pentru asta mică şi o limonadă pentru coana mare, dacă ne cîntă ceva !

— *Incroyable !*, articulă Aneta. Mitocănia e în floare, îi şopti Agepsinei, în timp ce se retrăgeau spre ieşire...

Amurgul se vlăguia în luciri sîngerii de rău augur pe cărţile de joc răsfirate pe măsuţă. Trupul prăvălit în *rocking-chair* avu o tresărire ; scaunul scîrţîi încercînd un balans chinuit. O nouă tresărire şi aerul încăperii începu să vibreze în gama unui sforăit viguros... Signora Laguna dormea... Faţa relaxată, zîmbetul senin ce mijea pe buzele-i cărnoase, uşor întredeschise, stăteau mărturie a voiajului printre zămisliri plăcute. „Focul sacru", talentul de mediu ce sălăşluia în ea aţipise şi el ; din păcate ! Altfel, cu siguranţă, un semnal de alarmă ar fi vestit-o de intenţiile belicoase ale perechii care tocmai intra în curte...

— Duduşor, fii calm, puiule, se agăţă femeia de braţul tînărului.

Duduşor, un zdrahon cu părul creţ, nas aplatizat de boxeur profesionist şi premolar de aur, se scutură plictisit.

— O halesc, declară sumbru. Păi, să-mi vie mie cu extratereştrii să-mi distrugă liniştea ? !

— Jură-mi că nu e alta în viaţa ta, imploră femeia, reagăţîndu-i-se de braţ... Că doar pe Nuţişor a ta o iubeşti ? !

Duduşor se opri privind-o cu ochi holbaţi :

— Sictir, şi-şi continuă înaintarea spre casă.

Plînsul înecat al lui Nuțișor, contrapunctat de pumnii pe care bărbatul îi împărțea cu dărnicie în ușă, o treziră pe signora Laguna.

— E cineva ? căută ea confirmarea zgomotelor de afară.

— Noi, se auzi printre sughițuri de plîns.

— Care „noi" ?

— Madam Prișcu și Dudu...

Încă ametită de somn, Laguna deschise ușa cu mișcări de automat.

— El e... începu madam Prișcu.

— Dudu... ca fotbalistul, preciză tînărul și, împingînd-o pe Laguna, se repezi în cameră... Unde e ?

— Cine ? se zăpăci Laguna.

— Aia care a zis de mine că-s hoț, răspunse Dudu, căutînd prin încăpere.

— Renata, o lămuri Nuți Prișcu, ștergîndu-și lacrimile.

Singura schimbare notabilă survenită în moralul madamei Prișcu în ultimele douăzeci și patru de ore consta în faptul că nu mai era disperată, ci „extrem de disperată", ceea ce îi și comunică Lagunei :

— Nu le-am găsit... Dudu jură că nu le-a luat el.

— Mă aia pe banii lu' bărbatu-tu', o liniști Dudu... Da' pă mine să nu mă facă nimeni hoț, că fac moarte... Am și eu superstiția mea...

— Domnule dragă, dar se poate, cum credeți că mi-aș fi permis, începu mieroasă Laguna.

— Madam tovarășă, atunci ce i-ai băgat în cap lu' asta ? și arătă spre Nuțișor.

— E o neînțelegere, protestă repede Laguna. Renatta a descris un bărbat, dar fără să dea nume... De altfel, ea nici nu poate... asta este caracteristic spiritelor reîncarnate... se lansă ea într-o explicație profesională.

— Erai tu, bucățică ruptă, puiule... Și o femeie... splendidă... Ce nevoie mai ai tu de splendoare, Dudule, puiule, cînd mă ai pe mine ? se lamentă madam Prișcu.

— Bărbatul descris prezenta doar unele asemănări cu dumneavoastră, interveni Laguna... Dînsa a dedus că...

— Așa, fă ? se miră Dudu și două palme repezi lipăiră pe obrajii, și așa destul de roșii, ai nefericitei Nuțișor, făcînd să izvorască pîrîiașe de lacrimi... Să știți, am și eu onoarea mea, i se adresă Lagunei. Nu permit să mă facă nimeni hoț. Cunoaștem legile, dom'le, doar nu-s de azi, de ieri. Pardon, madam, și scuzați deranjul... zîmbi strîmb și ieși pe unde intrase.

— Am să mor, comunică Nuți Prișcu lăsîndu-se moale pe un scaun.

— Lasă, dragă, că o să le găsiți, o îmbărbătă Laguna... Anunțați miliția...

— Vai de mine, Tuțu, bărbată-meu, face alergie numai cînd aude cuvîntul ăsta... Dar nu de asta... Dudu, reîncepu ea să hohotească... Ce mă fac dacă mă părăsește Dudu ?

— E cam violent, comentă prudent Laguna.

— Așa-i, se învioră Nuțișor și un zîmbet chinuit îi înflori pe buze... Ai văzut cum m-a plesnit ? o întrebă, în timp ce se lăsa condusă spre ieșire... clar că mă mai iubește...

— Vezi, *ma petite*, ce înseamnă să fii pusă la patru ace, comentă Aneta... Ai văzut cum ne priveau ?... Admirație și invidie... Dragoste și ură...

— Război și pace, se simți datoare Agepsina să completeze. Calvarul străbaterii peroanelor la brațul Anetei o zăpăcise în așa hal, încît acum se încăpățîna să descuie portiera unui IMS... Nu merge...

— Nici n-are cum, o liniști Aneta. Dă-mi cheile, și se îndreptă spre Dacia Agepsinei... Pe Calea Victoriei, îi ceru după ce se instalară.

— Tanti, de ce ai venit la București ?

— Neschimbată „Grivița", ignoră Aneta întrebarea... Aici era „Nestorul"... Impresionante blocuri... Da, și

„Athénée Palace"... Mai jos de Palat, pe stînga, era Dragomir Niculescu... șampaniile cele mai fine, caviar, somon afumat...

Rămase cu privirea pierdută în gol, pradă amintirilor, revenindu-și doar cînd, la masa la care se așezaseră în restaurantul Cireșica, le fură aduse două pahare cu coniac și două cești mari, cu dungă albastră, în care se zbătea o licoare fuininginoasă.

— Tanti, de ce ai venit la București ?

Aneta sorbi din pahar, se strîmbă și o privi cu ochi languroși.

— Eram îngrijorată... De tine, copila mea. Mi-a telefonat Tancred. Te căuta, iar tu nu erai nicăieri. M-am speriat. Ceașca parcă înnebunise. Ieșeau tot felul de bazaconii. Așa că mi-am zis „Aneta, e vorba de pupila ta." Și n-am mai stat pe gînduri... Dar văd că-i bine. Mă bucur...

— Tanti, las-o moartă cu bărbații, străinii, craii de tobă sau de ghindă... Nici pomeneală de așa ceva... Spune-mi, mai bine, prietenii dumitale îi cunoști de mult, nu-i așa ? !

— De-o viață, fetițo.

— Eu nu știu ce să cred... Parcă sînt nebuni. Laguna...

— E o exaltată, dragă, dar nu e fată rea.

— Are o prietenă, una, Renatta...

— N-o cunosc. Străină ?

— Tanti, mai rău, e un fel de fantomă. Dar știi ce, mai bine să-ți spun de la început. Cum am venit, m-au trimis cu domnul Toto...

— Ah ! Toto ! Cum arată ? Tot așa *charmeur* ?

— Are infarct și e la Spital. Hai s-o luăm pe rînd.

În următorul sfert de oră, Agepsina îi înfățișă, destul de confuz, întîmplările ultimelor două zile. Busturile, bătrînii, Renatta și vocile misterioase, iarăși busturile. Dan și miliția nul de care se ciocnea mereu, totul se buluci pînă la scena finală cu sfîrșitul ei dramatic... Aneta

încercă de vreo două ori s-o întrerupă, apoi luă un șervețel de hîrtie și începu să deseneze arabescuri cu creionul dermatograf. În final, Agepsina își umezi gura uscată cu licoarca dubioasă de culoarea negrului de fum și o privi cu ochi mari. Aneta o privi și ea, apoi, dregîndu-și vocea, întrebă :

— Cîte busturi erau ?

— Trei.

— Toto avea ceva la el cînd l-ai internat ?

— O servietă. Zicea că nu se desparte de ea... Ce zici, tanti, crezi că-s nebuni ?

— Nu, drăguță. Doar bătrîni și un pic ramoliți. Unde spuneai că-i ultimul bust ?

— Bănuiesc că la logodnica lui Dan.

— Crezi că poți să-l iei ? Știi, oameni bătrîni au tot felul de fandacsii. Ai fi bine să li-l dai...

— Bine, tanti, o să încerc, dar nu știu. Poate-l conving pe Dan. Dar matale, ce program ai ?

— Mici nimicuri, și scoase banii din poșetă... Te rog, ai fost invitata mea. Te sun la mătușă-ta.

Primele semne ale serii începeau să se deslușească. Cu toată zăpușeala care duhnea din asfaltul înmuiat, o boare începea să adie printre copacii osteniți. Cerul căpătase o nuanță alburie cu pete roșii spre apus, semn sigur că ziua următoare va fi la fel de călduroasă. În penumbra molcomă, mulțimea care traversa trotuarele, stînjenită parcă, își domolise glasurile.

— Fetițo, mă descurc și singură. Du-te, rezolvă ce ai de rezolvat ! și se aruncă într-un taxi care tocmai oprise.

Deși ceasul înregistrator al taxiului clinchenea în același ritm monoton, i se părea că cifrele se rotesc din ce în ce mai repede. Leii apăreau și dispăreau la fel de iute ca și frînturile de gînduri... Era, indiscutabil, o acțiune care putea fi rezolvată doar prin inteligență, finețe, subtilitate — calități pe care, din păcate, le poseda

doar el. Totuși, nu putea să-și explice inconștiența cu care acceptase acest rol de kamikadze... Privi lung măciulia bastonului... Sînt momente cînd situația cere exemplul personal al liderului... Unde naiba citise tîmpenia asta ? ! Un conducător deștept se mulțumește cu sacrificiile celorlalți... Cînd mașina opri, suma se apropiase de cota „40" iar moralul lui de „zero".

Se admiră cîteva clipe într-o vitrină : pantalonii de kamgard gri cu dungă ireproșabilă, haina, *„prince de Galles"*, la două rînduri, batista de mătase cu monogramă, ușor înfoiată în buzunar, cămașa de poplin crem și cravata gris-perle, toate se îmbinau armonios. Imaginea, de o elegantă rafinată, era desăvîrșită de mănușile *gris-cendre*, bastonul cu măciulie de fildeș, monoclul... Păcat că nu găsise și ghetrele. *A la guere comme à la guerre...*

După cîțiva pași se opri derutat. Nu-și reamintea adresa. Și doar în taxi o repetase de cîteva ori pentru a i se întipări în minte. Se îndreptă spre o cabină telefonică...

— Eu sînt, se recomandă în receptor cînd auzi un „Alo" tremurat... Am uitat adresa !... Da... Bun... Etajul doi, bombăni și puse receptorul în furcă...

Sună îndelung la ușa apartamentului... Dan dormea. Sticla în care fusese țuică, acum goală, se odihnea pe perna alăturată. În somnu-i profund, reflexele se declanșară greoi : pe la a cincea sonerie mîna măturâ noptiera, neutralizînd deșteptătorul, între a opta și a zecea se dădu lupta contra telefonului, la a unsprezecea creierul sesiză că ceva nu e în regulă, la a treisprezecea trupul se puse în mișcare, iar în finalul celei de-a cincisprezecea, exact în momentul în care vizitatorul începuse să-și maseze degetul amorțit, deschise larg ușa :

— Mi s-a părut sau ați sunat ? se interesă, răspîndind o inconfundabilă aromă de prune fermentate.

— Domnul Dan ? chestionă vizitatorul, ferindu-și fața.

— Da, și-l privi cu ochi tulburi : de ce naiba oscilează ca un „Hopa Mitică" bătrînelul ăsta bizar ? Să fie beat ?

— Poftiți cartea mea de vizită.

Literele de pe cartonaș îi dansau înnebunite în fața ochilor. Ce naiba, s-a culcat sănătos și s-a trezit miop ? Și asta nu era nimic : își simțea corpul plin de junghiuri — unele îi sfredeleau tîmplele, altele își făceau de cap în zona ficatului, ultimele luaseră în antrepriză gîtul și gura... Și bătrînelul care se bălăbănea din ce în ce mai amețitor !...

— Nu vă simțiți bine ? se auzi întrebînd.

Vizitatorul îl privi surprins :

— Acesta e răspunsul dumneavoastră ? întrebă după o pauză.

— Nu înțeleg, mormăi Dan... Eu am întrebat... Oricum, luați loc... Ce doriți ?

— Așa îmi placi, tinere domn, rîse vizitatorul. Își scoase mănușile și începu să-și maseze degetele... Artrită...

— Ce să-i faci ! ? compătimi Dan, ridicînd din umeri... Deci, ce doriți, domnule... și făcu un nou efort pentru a descifra numele de pe cartea de vizită.

— Athanasiu, cu te haș... Tancred Athanasiu... Credeam că numele vă e cunoscut ! ?

— Deloc... Simți cum înțepăturile se activau din ce în ce mai intens în tîmple... Deci, ce...

— Nu „ce", ci „cît" !

— Ce „cît"... nu... cît „ce"... nu... Ia ascultă, domnule...

— Athanasiu, v-am mai spus... cu te haș... Șaizeci la sută.

— Din ce ? izbucni Dan.

— Din suma care o obțineți la vînzare, îl lămuri binevoitor Tancred.

— Ce să vînd ? răcni Dan. Ieși afară !

— Domnule, credeam că stau de vorbă cu un profesionist, se enervă Tancred... Anunță-l pe domnul Chelboi.

— Care Chelboi ? întrebă năucit.

— Şeful... Dacă mîine dimineaţă nu primim un răspuns favorabil, anunţăm miliţia.

Imaginea bonomă a plutonierului major fulgeră în mintea încețoșată, printre aburi de alcool. Miliție... o nouă amendă... notă informativă la birou...

— Asta nu, se opuse disperat şirului de imagini neplăcute. Fără miliţie, decretă ferm.

— Perfect, rînji Tancred şi, satisfăcut, începu să-şi trozncască degetele... Deci, sînteţi de acord cu şaizeci la sută ?

Dan răsuflă de cîteva ori adînc şi-şi masă tîmplele... Cu siguranţă, bătrînul era nebun ; din fericire, într-o fază inofensivă ; fixul cu cei şaizeci la sută nu părea periculos... Trebuia luat cu binişorul, ştiut fiind că „ei" sînt extrem de susceptibili...

— Beţi ceva ? întrebă şi scoase din bar o sticlă cu coniac.

— Aştept răspunsul dumneavoastră.

— Nu ştiu ce să spun, începu prudent Dan. Sorbi o înghiţitură din pahar şi se strîmbă dezgustat.

— Da sau nu, tranşă Tancred.

— Nu vă enervaţi, îl rugă cu blîndeţe. Hai, s-o luăm de la cap !

— Nu încercaţi să cîştigaţi timp. Chiar dacă mă eliminaţi, problema are aceleaşi date : noi avem aşii ! Nu uitaţi !

— Foarte bine, foarte bine ! îl calmă Dan... Păstraţi-i !

— Nu fii insolent ! Crezi că dacă te acoperă Chelboi, poţi să-ţi permiţi orice ?

...Dumnezeule, cu ce păcătuise ? ! Casa lui ajunsese locul de pelerinaj al dementelor şi nebunilor Bucureştiului... Să cheme totuşi miliţia ? !...

— Aţi greşit că aţi lichidat-o pe tînără, îi comunică Tancred.

— Da ? ! se miră şi dădu duşcă paharul cu coniac... Deci, 60% ?

— E o ofertă rezonabilă... Pe viitor ar trebui să ne delimităm sectoarele de operație.

— Indiscutabil, și-și reumplu paharul... Nici o problemă. sînt de acord cu condițiile dumneavoastră.

— Perfect, se bucură Tancred. Eram sigur că ne vom înțelege... Bine, și acum să mergem ! își puse mănușile și se ridică de pe scaun.

— Bineînțeles, aprobă convins Dan... Adică... cum să mergem ? Unde să mergem ?

— La mine... Să stabilim în scris contractul... Probabil trebuie să iei legătura cu Chelboi, nu ? !

— Nu... da... nu... adică, la familia dumneavoastră ?

— Da, murmură Tancred... Ai găsit termenul potrivit. Noi sîntem o familie.

Era salvat ! Individul avea o casă, o familie. Îi va anunța, să vină ei să-l interneze !

— N-ar fi mai bine să telefonăm, poate vin ei ? încercă timid.

— Ne așteaptă, îl reconfortă Tancred. Să nu-i lăsăm să se impacienteze...

Se simțea cuprinsă de o tristețe, vorba poetului ei favorit, iremediabilă. Coniacul și Aneta îi declanșaseră tristețea care, după cum e bine știut, implică meditație. De la meditație nu e decît un pas pînă la ceturile metafizice ; pasul fu străbătut în timp ce depășea pe stînga un camion oprit sub un semnalizator, „staționarea interzisă". Și așa, în timp ce accelera, trecînd într-a treia, căută și răspunsul la întrebarea : „Căci, ce e viața ?" Nu-l găsi nici cînd trecu într-a patra și nici cînd se văzu nevoită să oprească la o trecere de pietoni. De abia la o „cedează trecerea", poate și datorită fazei lungi a mașinii care venea din față, puțină lumină pătrunse și în gîndurile ei... Indiscutabil, Aneta cea din înserarea bucureșteană nu mai era cea din Vrejuri : farmecul dispăruse, înghițit de ridicol, vioiciunea de spirit semăna acum cu un ramo-

lisment cert... O sărmană bătrînă care se agăța cu disperare de timpuri de mult apuse, își spuse cu duioșie. La primul semafor pe verde duioșia din gîndurile ei se revărsă și asupra prietenilor Anetei. Trei sute de metri și două semafoare mai departe, decizia era luată : le va aduce bustul înapoi, prin orice mijloace ! Chiar de-ar trebui să calce peste cadavrele Potol — tată și fiică — și chiar... nu, peste al lui Dan în nici un caz ; și așa întinsese cam mult coarda, asta nu i-ar mai ierta-o !...

Se găsea la adresa pe care, cu maximă bunăvoință, i-o comunicase o carte de telefon consultată în pripă. Unul din acele blocuri construite în perioada interbelică, subiect de campanii violente în vremea respectivă — ...monștrii cenușii, case de raport, bunkere... — și de jind și invidie în vremea noastră, în care mințile și inimile s-au mai obișnuit cu arhitectura viitorului. Plasat pe unul din bulevardele centrale, blocul avea la parter un magazin de Stat și cîteva comerțuri particulare adăpostite timid, prin colțuri.

Cercetîndu-se în oglinda în care se mai reflectau și cîteva brichete, un șir de nasturi și vreo două stilouri, Agepsina medită : fruntea bronzată se încruntă, ochii verzi sclipiră, buclișoarele dansară : să acționeze în stilul său specific sau cu diplomație ? Oftînd, se decise pentru a doua alternativă și împinse cu nădejde ușa grea. Urcînd scările de marmoră și admirînd ușile impunătoare pe care distinse din goană cîteva nume cunoscute de la radio sau televizor, ajunse la etajul III. Acolo, cercetă atentă tăblița de alamă gravată : „Augustin C. Potol, compositeur. Membre de l'Union des Compositeurs Roumaines. Laureat du Prix d'Etat." Cum solemnitatea plăcii începea să-i dea un neplăcut complex de inferioritate, sună prelung. După o vreme — destulă — ușa începu să se crape discret. O femeie planturoasă, un capot de zenană, pus în valoare de un șorțuleț alb cu volan și cu un alt volănaș alb pe cap, o interogă cu bunăvoință :

— La maestru ?

— Mda... se trezi zicînd Agepsina, amușinînd valul de miros de pește care năvălise pe crăpătura ușii și care-i amintea că ziua trecuse și ea se luase cu treburile și uitase de hrana zilnică...

— D'apoi, intrați, îi făcu loc femeia. Pentru ore ?

— Ore ? repetă, ca un ecou, pătrunzînd în holul îmbrăcat în lemn negru și agrementat cu farfurii și ștergare folclorice, plus cîteva afișe pe care se distingea, subliniat cu roșu, numele de pe tăblița de la intrare... A, nu, își reveni, știți, am venit într-o problemă... cum să vă zic...

— Atunci ni pari rău, da' domnu' îi tari ocupat, și femeia începu s-o împingă ușor, dar insistent, spre ieșire.

— Cine-i, Luxițo ? tună o voce din depărtări.

— O fetică... zici că ari o trebuliță cu matali.

— Poftește-o în cabinet, tună aceeași voce.

Părăsită în pragul încăperii vaste, Agepsina își roti ochii intimidată. Așa ceva nu mai văzuse, deși nu s-ar putea spune că era o persoană neumblată. O cameră foarte mare, cam goluță ; impresia neobișnuită i-o dădea probabil aranjamentul — dacă te uitai într-o parte, te simțeai ca în salonul familiei Ewing, dacă te uitai în alta, jurai că ești la muzeul satului, un colț era ca un bazar turcesc, iar în fund de tot se zărea un pian — ba două — impozante, lucioase și o făptură subțirică.

„Asta-i logodnica !" își spuse, și porni cu pași hotărîți într-acolo. Făptura porni și ea și, cînd Agepsina ajunse la jumătatea drumului, înjură cu năduf : peretele din spatele pianului, îmbrăcat în oglinzi, îi reflecta mutra încețoșată.

— Mă căutați, distinsă domnișoară ?

Apărut pe o ușă neobservată, un bărbat scund, grăsuliu, îmbrăcat într-un veston de mătase turcească, împrăștiind miresme savante de pește și lăcrămioare, îi zîmbea binevoitor.

— Maestre... șopti, amintindu-și într-o străfulgerare că acest cuvînt magic pare să meargă la inima creatorilor de tot felul și de ambele sexe.

— El însuși.. Dar, te rog, nu fii atît de emoționată. Știi, copila mea, dacă pot să mă exprim așa, sînt și eu un om ca toți oamenii... Așează-te, îi indică un scăunel aflat în dreapta pianului, în vreme ce el rămase în picioare, sprijinindu-se cu un cot de pian... Mă căutai ? !... Iată-mă... Ce vrei să ceri maestrului... ori poate omului... Și unul și altul, la fel de binevoitori, sînt gata să te asculte...

— Maestre, eu...

— O, lasă-mă să ghicesc... Te pasionează muzica... Voce profundă... alto... Ești cîntăreață ? ! Sigur, și statura, prestanța... Începătoare, desigur... Te-ai hotărît atunci să vii, să-mi spui sincer și cald : „Maestre, ajută-mă !"... O, cîți tineri am ajutat... Dar tinerii sînt nerecunoscători... Mare păcat, nerecunoștința... Citesc însă în ochii tăi că știi să apreciezi generozitatea, și-i mîngîie buclele, învăluind-o cu aroma de lăcrămioare și pește prăjit.

— Maestre, tresări fata.

— Ei bine, nu te teme. Vorbesc cu regizorul... în cor, s-ar putea.

— Maestre, eu nu vreau să cînt în cor.

— Ei, chiar solistă de la început... Nici măcar eu, în primii ani ai carierei, nu m-am afirmat direct în operă. Mai o odă, mai o cantată... Pe urmă, am trecut la oratorii... Știi cîte am compus ? Nici eu nu mai știu, dar erau multe. Uite, îmi amintesc cîteva... „Odă tinerei filatoare", „Cantata fruntașului"... Ce succes a fost !... „Odă zilei..."

— Maestre, m-ați înțeles greșit : nu vreau să cînt nici în cor, nici în rol !

— Nu vrei solistă !... A, zîmbi ghiduș maestrul. Presă sau radio ? Ai venit să mă surprinzi în intimitatea mea, o amenință în glumă, cu degetul. Sînt gata, poți nota... Încă din copilărie...

— Maestre, eu aș vrea...

— Nu te interesează copilăria, murmură dezamăgit... Trecem... Adolescent fiind... bine, sărim și adolescența, decise, văzînd că Agepsina se pregătea pentru o nouă intervenție... Maturitatea...

— Eu aș vrea doar...

— E, nu se poate, dragă, se enervă maestrul. Te rog, nu mă mai întrerupe. Maturitatea e definitorie pentru destinul meu artistic. Maturitatea a făcut din mine un *self-made* muzician...

— Da?! se miră Agepsina aprinzîndu-și o nouă țigară pentru a-și ascunde enervarea... Minutele treceau, maestrul părea decis să-și romanțeze biografia și ea nu aflase nimic despre bust...

— Maestre!... profită Agepsina de o pauză de respirație.

— Da, draga mea... Voi răspunde și la celelalte întrebări. Dar te-aș ruga să nu uiți să inserezi nedumerirea și totodată critica mea la adresa acelor foruri culturale care, nu înțeleg pe baza căror considerente, neglijează achiziționarea și montarea operelor mele care în mod sigur ar face săli pline și le-ar ajuta să realizeze rentabilizarea, cerință majoră a epocii în care...

— *Bye*, pappy... Oh, deranjez...

— Nu, puiule, vino să te prezint... Domnișoara este reporteră. N-am reținut numele...

— Tufiș, rosti mecanic Agepsina în vreme ce ochii, transformați în lasere, străpungeau tînăra care îi întindea o mînă îngrijită avînd toate atributele lăbuței de pisică, inclusiv ghearele, lungi și vopsite într-un roșu închis.

„Lungă și fără sare ca o zi de post, de față nu-mi dau seama de vopseluri, țoalele toate-s cu „*made in...*" pe etichetă... fir-ar el Dan, a ales și-a cules. să și-o stăpînească sănătos", reflectă în grabă, strîngînd viguros gheruțele.

— Fiica mea, Marie-Jeanne, cea mai apropiată colaboratoare, muza mea, ca să folosesc un termen, he, he, din tinerețea mea.

— Și cel mai intransigent critic, pappy, îi suflă muza la ureche.

— Da, ceva de speriat ! rîse el bonom. Conduce un cerc de operă la clubul femeilor din sector și face conservatorul la seral.

— Oh, pappy ! Mă iertați, duduie, nu mai pot rămîne, dar vi-l las pe pappy în grijă ! Să nu-l extenuați... rîse cu subtext. Bye...

— Maestre, reluă Agepsina, privind cu jale în urma Marie-Jeannei și dîndu-și seama că a ratat convorbirea „de la femeie la femeie" cu viitoarea...

— Nici nu știi ce a însemnat fetișoara asta pentru mine în ceasurile grele prin care, inevitabil, un creator este silit să treacă... Ca să revin la...

— Maestre, nu sînt reporter ! puse punct, decisă, Agepsina.

Fața lui Augustin C. Potol pierdu în clipa următoare orice expresie, căpătînd înfățișarea netedă a coalei albe de hîrtie velină. Apoi, trăsăturile i se strînseră într-un ghem, se învălmășiră și se reordonară într-o expresie de furie înveninată :

— Atunci... Ce cauți aici ?... în casa mea... Ce vrei ? A ! șuieră el amenințător. Știu... Acum pricep tot jocul ! Te-au trimis să spionezi. Vii, te dai drept reporter, mă tragi de limbă. Și eu, prostul, spun totul... Sistemul meu octafonic... Vor să-mi fure ideile !... Cobza. Asta e. Dar n-o să le meargă ! Le arăt eu ! În presă ! Am să protestez în presă ! Și, dacă o fi nevoie, merg și mai departe. Să nu creadă...

— Maestre, eu sînt... căută Agepsina disperată... Sînt o admiratoare, izbucni fericită.

— Admi...

— Da, o admiratoare... Nici nu știți cît vă admir... De multă vreme vă urmăresc. Știu totul. Am văzut toate operele... Am îndrăznit să vin, să vă văd, să vă exprim...

— Admirația... îi suflă el, dus pe gînduri. Fața îi suferi în momentele următoare o nouă transformare, inversă de data asta. Obrajii se rumeniră, ochii deveniră languroși. Se apropie de scăunel și puse mîna, părinteşte, pe umărul fetei... Sărăcuța, toarse vocea blajină. Ea mă admira și eu, răul... Îi prinse bărbia între degete și-i înălță fața... Spune-mi, ai suferit mult ?

— Maestre, sări Agepsina în picioare, făcîndu-l să se clatine. Maestre, continuă, dominîndu-l de la înălțimea celor o sută șaptezeci de centimetri și privind febril în jur. Dacă ați ști ce a însemnat pentru mine această seară... A !, strigă, parcă ar fi simțit înfigîndu-i-se pe neașteptate un ac în vreuna din părțile trupului.

Maestrul o privi speriat. Fata încremenise și se holba spre un raft lateral pe care se îngrămădeau partituri, cărți și tot felul de fleacuri.

— A ! Maestre ! reluă Agepsina pe un ton mîngîios. Seara aceasta va fi de neuitat... Dacă aș putea să vă rog...

— Da, copilă...

— O amintire...

— Un autograf ? !

— Altceva, mai special... care să-mi păstreze vie amintirea acestor clipe.

— Spune, zumzăi, ca-n transă, bătrînelul.

— Bustul !

— Poftim ? tresări maestrul, privind-o cu ochi mari și-și strînse înfrigurat halatul la piept.

— Nu al dumneavoastră, al lui Wagner.

— Desigur, și mirarea i se transformă într-o teamă respectuoasă. Desigur, Wagner, creatorul dramei muzicale... Dar de unde ?

— De acolo, și rămase cu brațul întins spre obiectul de pe raft.

— A, ăsta, răsuflă ușurat maestrul, după ce-și puse ochelarii și constată despre ce este vorba. Un fleac... Dar nu pot, e al Marie-Jeannei...

— Maestre, îl imploră cu ochi umezi Agepsina, pe care ultima replică o încredințase că în mod sigur e vorba de Wagnerul ei... M-ați face fericită...

— Cu atît de puțin ? o privi nedumerit maestrul... Dar nu pot. Și, de altfel, ăsta e Beethoven.

— Și Wagner ? țipă ea ca o pasăre rănită.

— M-ai înnebunit, se enervă maestrul... Dispăru cîteva clipe din cameră și reapăru cu un bust albit de praf... Na !... Wagner ! Ce ți-o place la zaharisitul ăsta, nu știu ? !... Vrei să mă iscălesc pe el ?

— O, nu, maestre... E de ajuns... vă rămîn recunoscătoare... Noapte bună !

CAPITOLUL VI

„Noaptea, dragostea și vinul sînt pricini de mari necazuri."

Proverb grecesc.

Se afla din nou pe scăunelul din colțul ringului. Era obosit, îngrozitor de obosit... A cîta repriză urma, oare ? Privirea-i tulbure căuta adversarul... În locul strălucirii lăptoase a neonului un hău întunecat în care pîlpîia o luminiță roșiatică... „Nu mai văd", răcni îngrozit și simți că mîna i se lovește de ceva rece și dur... „De ce mi-au scos mănușile ?" N-apucă să întrebe și simți în ureche răsuflarea antrenorului : ...„calm... contract... șaizeci la sută..." Da, da, va trebui să cîștige, va ataca din primul moment. Nici nu se sfîrșise gongul care vestea începerea reprizei și se și propulsă de pe scaun...

— Ho, că spargi capota, auzi o voce, probabil a adversarului. Mai reuși să-i zărească rînjetul sinistru și abia atunci simți lovitura.

Steluțe în cromatică verde începură să-i mișune în fața ochilor. ...una... două... cinci... nouă... „La zece sînt K.O.", își zise, în timp ce se prăbușea.

— Patruzeci, urlă arbitrul în urechea lui

I-au dat o șansă, pînă și podeaua pe care aterizase era moale, parcă din piele și nu din lemn. „Probabil aranjaseră să cîștig eu, dar nu mai pot".

— Aruncă prosopul, gemu.

— Ce prosop ? ! hîrîi vocea manangerului. N-ai mărunt ?

Bani ? ! De ce îi trebuiau bani ? El ceruse să se arunce prosopul, nu bani ! Monede se aruncă doar după mort... Oare lovitura fusese atît de puternică încît...

— Hai, gata ! Am ajuns... Jos !

Așa de repede ? Și nu îngerași, nu pajiști înflorite, nu Petru cu cheile...

— Ăsta nu-i raiul, bolborosi îngrozit... E întunericul iadului.

— Iad, pe dracu, mormăi o voce scîrbită. Așa-i tot Stirbey Vodă, de cînd fac ăștia economie la electrică.

— Ajută-mă, dom'le, să-l dau jos, că singur nu vrea.

— Vai de capul vostru de scîrțani ! Bani să se alcoolizeze a avut, da' cînd e vorba de bacșiș... Hai, hopa, că mi-ai împuțit mașina.

— Atenție, acolo e poarta ! îl avertiză o voce.

Înainta prin vegetația luxuriantă, ierburile înalte unduiau în jurul lui. Rîse gîlgîit și se opri, încercînd să-și deslușească însoțitorul. Avea umor, individul... Auzi, „poarta", cînd ei înaintau în plină junglă. Probabil într-o fostă colonie engleză, avînd în vedere umorul tipului... Borneo... Sumatra... Dar cum naiba ajunsese aici, că doar ceruse viza pentru o excursie în Italia și, oricum, răspunsul fusese negativ... O fiară cu ochi fosforescenți, gîfîind spasmodic, se apropia...

— Tigrii sînt periculoși, bolborosi.

— Ce tigri, domnule ? Oamenii sînt mult mai răi.

Jivina se azvîrli spre ei.

— Pușca, unde-i pușca ? Făcu o piruetă și văzu ierburile din ce în ce mai aproape, mai aproape...

— Rex, du-te dracului ! Ce beznă, dom'le !...

Se afla într-o încăpere cu mobile masive, slab luminate... „Și partida de vînătoare ?" — își reaminti el fiara care se năpustise asupra-i.

— E primul pe care l-am omorît, murmură și începu să rîdă.

Femeia în capod vișiniu, care pendula „unu, doi, unu, doi, înainte și-napoi", îl privi cu îngrijorare.

— Ce-i cu el ? Te-am rugat să fii delicat... Vai, Tancred, se poate să exagerezi așa ? Bietul băiat...

— Doamnă, dați-mai voie să mă prezint, începu ceremonios, încercînd să se stabilizeze într-o poziție verticală...: Sînt vînătorul român... Se înclină și poposi în brațele deschise ale femeii, cu fața în capotul vișiniu.

— E beat, *ma chère*, auzi o voce care părea cunoscută.

Printr-un efort comun cei doi îl dezlipiră din faldurile capotului și-l proiectară pe un fotoliu.

— Prin ce-am trecut, oftă Tancred, și, scoțînd batista, începu să-și șteargă fața transpirată... Ai putea să-mi pregătești o ceașcă de ceai ?

Ciudat ! Indigenii vorbeau o limbă pe care o înțelegea perfect. Oare de cît timp era în țara lor ? !... Îi era cald, din ce în ce mai tare... Transpira abundent, o stare de amorțeală îi stăpînea trupul... Nenorocita asta de climă tropicală... Și frisoanele... Mintea îi lucra febril : frisoane, tropice... anofeli, malarie... Delir, febră...

— Chinină, bolborosi.

— Ce-a spus ? se interesă, plină de solicitudine Laguna.

— Cred că e o tactică, răspunse Tancred și, după ce chibzui cîteva clipe, mai puse o pastilă de zaharină în ceașca cu ceai... Vrea să cîștige timp. Așteaptă ceva... Nu înțeleg, să fi reușit să transmită vreun semnal ? ! Chelboi, mi-e teamă de Chelboi...

— Îl ucid ! Pe toți îi ucid ! interveni Dan, al cărui instinct belicos fusese trezit de aventurile prin jungla tropicală... Să dispară toți anofelii !

Cei doi îl priviră cu îndoială.

— A fost de acord cu șaizeci la sută. Părea un tip lucid, plin chiar de o anumită afabilitate. Cînd i-am propus să vină aici, a primit după oarecari ezitări... În taxi însă a trecut printr-o metamorfoză bizară, murmură Tancred.

— M-e frică ! îi comunică Laguna tot pe şoptite.

— Lasă-l în seama mea. Am mînuit eu şi pe alţii, mai periculoşi. Pe front...

Evocările lui Tancred îl smulseră din toropeală şi din jungla tropicală, proiectîndu-l în cel de-al doilea război mondial. Nu participase, cum nu luase parte nici la vreun safari în junglă, dar ce importanţă mai avea ? !... Subconştientul se adaptă rapid condiţiilor de pe front şi malaria fu înlocuită de holeră. Pentru că problema rămînea în esenţă aceeaşi, declară sentenţios :

— Să omorîm microbii — şi încercă să se ridice din fotoliu.

— Vezi ? se înfioră Laguna. Mereu face aluzie la...

— Mor, gemu, ţinîndu-se cu mîna de burtă. Se prăbuşise din nou în fotoliu. Lacrimi îi apărură în colţul ochilor. E stupid să moară atît de tînăr... Mă deshidratez ! articulă cu greutate.

— Lasă că te hidratăm noi, hîrîi vocea subţirică a bătrînelului. O cafea tare, să te pună pe picioare, şi pe urmă semnăm contractul.

— Daţi-mi să beau, răcni disperat.

— Cretin, tresări Tancred. Impresionat de acutele urletului, mîna îi tremurase şi lichidul din ceaşcă i se revărsase pe pantaloni.

Laguna se îndreptă grăbită spre bufetul sculptat, scoase clondirul şi un pahar şi începu să toarne o licoare gălbuie.

— Brr ! se scutură Dan după cel de-al doilea pahar băut pe nerăsuflate.

Camera se clătină violent, apoi păru să se reaşeze la locul ei : doi bătrîni, o femeie şi un bărbat îl priveau cu atenţie... Bătrînelul ăsta bizar, parcă scos dintr-o cutie cu naftalină, parcă-l ştia de undeva... Dumnezeule ! Nebunul !... Dădu să se scoale, murmurînd împleticit :

— Pe mine mă scuzaţi, sînt aşteptat.. Mi-a părut bine de cunoştinţă, mă bucur că aţi reajuns în sînul familiei... Acum eu...

— Dar de ce atîta grabă ? ! Doar avem de vorbit... De perfectat... Unde naiba sînt imbecilii ăia tineri ? întrebă Tancred cu jumătate de voce.

— Cred că n-aveți nimic împotrivă să-i așteptăm și pe ceilalți, interveni Laguna. Băieții sînt aici, fac de gardă... Tommy, Jhonny, ridică ea glasul... Păi, cum să ne lase singuri ? !... Mai serviți un păhărel !

Mai servi nu unu, ci două și camera începu iarăși să se rotească, lin la început, apoi din ce în ce mai iute ; lumina părea să se micșoreze, sufocată de depărtări..

— *Bonsoir à tous !* răsună o voce jovială. Ce femeie, domnule ! Ce gospodină, ce suflet ! Laguna, vezi că mi-a pus în sacoșă puțin pilaf... E și o sticlă, o băutură divină...

Vocile se îndepărtară și odată cu ele dispărură și ultimele rămășițe ale frontului. De altfel, așa cum se plictisise de safariurile prin junglă, nici cariera militară nu-l mai atrăgea... O schimbare ar fi fost bine venită... Ceva intim, liniștit, în ton cu licoarea divină pe care o sorbea. Cînd întredeschise ochii, realiză că fusese invitat la o recepție : un domn distins, îmbrăcat la fel, sorbea cu eleganță dintr-un pahar ; o doamnă, într-o somptuoasă toaletă de seară vișinie, se adresa într-o limbă străină valetului, care-i întindea tava cu pahare... „Am legături cu străinii", constată speriat, gîndindu-se ce vor zice cei de la serviciul personal cînd vor afla ! Începu să regrete frontul...

— Domnule Dan, mă bucur, sincer mă bucur, domnule ! îi zîmbi larg cel care purta tava cu pahare.

Individul îi părea cunoscut. Imaginea din față se acordă în mintea-i încețoșată cu aceea a unui milițian. Mai era cineva... dar cine ? încercă disperat să-și reamintească... Străini... milițian... individul cu tava... Ăștia sînt peste tot, aud tot, văd tot, află tot...

— Tovarășe, n-am nici o vină, bolborosi el. Mîine dimineață fac un raport și povestesc tot...

— Ha, ha, rîse individul și paharele de pe tavă vibrară. Mă bucur că sînteți bine dispus. V-am admirat stilul, știți,

noi, generația veche, ne bucurăm cînd vedem cum se afirmă tineretul. Ei, alte vremuri, alte metode...

Vorbele îi pătrundeau ca un sfredel în creier, neaducînd totuși limpezirea dorită... Deci, nu divulgase secretul ? ! În fond, habar n-avea despre ce secret era vorba, dar e bine știut că întîlnirile cu străinii trebuiesc evitate tocmai pentru că aceștia încearcă prin orice mijloace să-ți smulgă secretul... Oare reușise, fără să-și dea seama, să afle el secretul străinilor ? ! Neștiind ce să mai creadă, dădu dușcă paharul cu vin de smochine...

— Șaizeci la sută ? !... Bun, bun, oricum avem o bază de discuție, continuă vocea care-l felicitase.

...Vîrtejul colorat îl aruncă în încăperea care-și refăcu conturile luminate slab. Întinse mîna spre pahar.

— Se poate ? ! îl opri cel cu tava : un bătrîn mătăhălos și transpirat. Ehei, pentru... aldămaș, cum se zice la noi, în popor, avem ceva special...

Focul i se prelinse pe gîtlej, îi incendie stomacul și apoi creierul păru să explodeze. După o clipă, în care totul se disocia în particule infinitezimale, o mireasmă bine cunoscută îl învălui... țuica de Vrejuri !

— Agepsina ! strigă Dan agățîndu-se, ca de un colac de salvare, de numele bine știut.

— Agepsina, sughiță bătrînul mătăhălos din față... Păi, nu-i moartă ?

— Cum ? strigă Dan, ca udat de o găleată cu apă înghețată.

Privi în jur : o cameră necunoscută ; trei bătrîni, doi bărbați și o femeie. Femeia își făcu semnul crucii, murmurînd „Iartă-l, doamne !". Bătrînul cu aer bonom — pe care acum și-l reamintea, era individul pe care-l găsise în apartamentul lui împreună cu Agepsina — îi zîmbea mustrător și-l amenința cu degetul ; cînd ochii i se îndreptară spre celălalt bătrîn, avu un șoc : în fața lui se afla „nebunul" !

— Sînt la spitalul de nebuni ?

— Ha, rîse cel pe care el îl numea „nebunul", iar ceilalți Tancred. Ești într-o casă onorabilă, domnule. Timpul trece, ce facem, perfectăm tranzacția ?

Bătrînul oftă nostalgic, cufundîndu-se în amintiri... În '36, ba nu, în '37, la Nisa semnase cu Ed le Cercueil, un marseiez cu studii serioase la Alcatraz, un contract de împărțire a zonelor de influență. Formalitățile — semnăturile, el cu Parkerul cu peniță de aur dăruit de Margot la Desosée, Ed, cu degetul mare bine muiat în cerneală — nu duraseră decît două minute, dar plăcerile se prelungiseră pînă-n seara zilei următoare... șampania curgea în valuri, *girls* pentru toate gusturile... Într-un cuvînt, o atmosferă care întărea importanța actului semnat... Și acum ? !.. cu vin de smochine și țuică de Vrejuri !

— Hai, îndemnă bătrînul mătăhălos, pînă nu ne răzgîndim ! Că dacă te turnăm miliției că ai lichidat-o pe Agepsina...

— Sînteți nebuni, răcni Dan și, clătinîndu-se, se ridică din fotoliu. Cu părul vîlvoi, cu ochii arzînd, proptit bine pe picioare, îi privea cu sălbăticie... Sînteți nebuni... Unde e Agepsina ?

— Bustul ! V-am adus bustul !

Apariția și declarația făpturii care se ivise în pragul ușii ar fi fost un final de act reușit : rămaseră încremeniți, parcă așteptînd lăsarea cortinei și aplauzele ce aveau să vină. Din păcate, suspansul psihologic fu risipit de noua venită :

— Ei, ce ați rămas așa, ca la fotograf ? !.. L-am adus.

— Ești vie... sau... se interesă Laguna întinzînd cu timiditate un deget spre ea, după ce în prealabil își luase măsuri de precauție : semnul crucii, stupitul în aer, bătutul în lemn, plus două pahare cu țuică de Vrejuri, băute pe nerăsuflate.

— Ce naiba ? se enervă Tancred. Parcă sîntem într-o comedie de bulevard... Mori cînd vrei, învii cînd vrei ? o întrebă indignat.

— Morții cu morții, vii cu vii, tranșă Angelo... Ce tîmpenie, murmură scîrbit, dictonul ăla cu *„Cherchez la femme"* ! La asta nu e cazul, te găsește ea, dom'le, îi comunică lui Dan, privindu-l cu reproș.

Dan nu înregistra decît un murmur confuz : urechile îi erau surde, gura mută, ochii orbiți de frumoasa făptură care intrase. *„Le coup de foudre"* despre care auzise atîtea, citise și mai multe, îl lovi, normal, pe neașteptate. „Ce înseamnă dragostea, își destăinui tulburat, pe fata asta o văd pentru prima oară și parcă o cunosc de-o viață"... Seamănă cu Agepsina, parcă și glasul e al ei... O Agepsină de vis... „Visez", zîmbi el fericit... „M-am îndrăgostit în vis", și chicoti subțire.

— Dane ! răcni Agepsina, zărindu-l. Ce cauți tu aici ?

— Sînteți superbă, îi mărturisi el, rîgîi de două ori și se lăsă moale în fotoliu... Ce minunat, își zise, femeia asta splendidă se pare că mă cunoaște. O să trebuiască să fiu mai întreprinzător, își propuse și exhală aromele decantate ale diverselor licori.

— Ești beat, murmură neîncrezătoare. Ești beat ! decretă acuzator, după o pauză în care neîncrederea se transformase în surprindere, și mai apoi în furie... Ce cauți tu aici ? Cum de te-ai îmbătat ? Să-ți fie rușine ! Mîine iar o să-ți fie rău. Știi că la colita ta...

Sub potopul de întrebări și reproșuri întredeschise ochii... E totuși Agepsina — și oftă. Păcat, era un vis frumos... Ba parcă nu e ea, e prea altfel, prea frumoasă ca să fie ea... Foarte ciudat, de n-ar uita să vorbească mîine cu prietenul lui, psihanalistul, trebuie să existe o explicație la tot coșmarul, ceva pe bază de Freud, bineînțeles... Era un vis de excepție, mai ales că reușise să depășească anostul „alb-negru", trecînd într-un „color" extrem de fidel.

— Faceți-i o cafea ! ordonă Agepsina.

Murmurul confuz îl legăna ca un balansoar. Numai de nu s-ar trezi, își propuse plin de speranță. De nu s-ar întîmpla ca de atîtea ori cînd se află în compania unor dom-

nișoare la fel de splendide ca cea de față și cînd blestematul de deșteptător țîrîia exact la momentul culminant ! „Poate am noroc de data asta", și începu să soarbă din cafea.

În timp ce-și continua introspecția sorbind viguros din licoarea fierbinte, vocile celorlalți psalmodiau monoton. Un zgomot, care se repercută infernal în creierii lui, îl făcu să tresară și să bea o gură bună de zaț : spectacolul pe care-l avea în față îl tulbură peste măsură și înghiți și restul zațului : bătrînii, plecați pînă-n podea, băteau temenele în fața tinerei care-i privea cu îngăduință. Aripioarele nu le vedea, dar nimbul luminos care-i oscila leneș în jurul frunții îl distingea clar... Un înger, își zise îngrozit. Sfîrșitul lumii, mai apucă să gîndească și, uitînd toate seminariile de învățămînt politic, se aruncă și el în genunchi.

— Au, gemu cînd ateriză pe podea.. Nimerise pe o bucată de ipsos. În jurul lui, puzderie de cioburi.

— Ha, ha, hîrîi unul dintre bătrîni. Te-ai speriat, ai crezut că-i ăsta ? !

— Unde e ? urlă cel de-al doilea, zgîlțîindu-l de reverele hainei.

— Cine ? țipă și el.

— Bustul, răcniră într-un glas tenorul, basul și contraalta. Numai tînăra soprană îl rugă cu blîndețe.

— Hai, Dane, spune, ce ai făcut cu el ?

Bustul... bustul... bustul... vîjîi ecoul în mintea lui. Bustul ? își întrebă memoria ...Pe care l-ai dăruit, îi răspunse ea salvatoare, lui...

— Marie-Jeanne ! gîfîi el și se repezi spre sticla cu țuică, sorbind prelung din ea.

— Nu v-am spus ? ! izbucni Agepsina triumfătoare.... Danece, ce faci ?

Dan golise sticla ; licoarea gîlgîia grăbită spre stomac iar tăria spre creier. Componenta mișcărilor ascendente și

descendente îl propulsă într-o zonă întunecată... erau doar ei doi, el şi ea... Inimile le vibrau la unison, gîndurile la fel — ea răspunsese „da, dar la tine", la implorarea mută a ochilor lui şi, deoarece era întuneric, atît în mintea lui cît şi în plimbarea lor, muzica ce-i învăluia era o nocturnă.

— Ce compozitor era ? îi strigă o voce în ureche.

— Chopin, surîse el jenat... Ce întrebare stupidă, doar toată lumea ştie, cînd zici nocturnă, zici Chopin.

— Domnişoară, era vreun Chopin printre ele ? murmură obosit Tancred... Destinul le administrase lovitură după lovitură, după sistemul duşurilor scoţiene ; cînd credea că „matul" e inevitabil, se dovedise că regele adversarilor e doar un pion inofensiv ; „dama", pe care o ştia dispărută prin mişcarea E4—H7 (Ştirbey Vodă—Magistrală), apăruse din nou, hărţuindu-i. Va trebui să contraatace, cu răbdare şi luciditate... Da, dar cu cine ? !... „Dama" lor căzuse în apatie, sorbind vin de smochine, „nebunii" cei tineri erau plecaţi...

— Nu ştiu, veni răspunsul Agepsinei după o intensă concentrare. Cum arată individul ?

— Priviri visătoare, faţă supţă, a murit tînăr, o lămuri telegrafic Angelo.

— Nu, nu, dădu ea energic din cap, erau persoane mai în vîrstă.

— Mai în vîrstă ? ! mormăi îngîndurat Angelo.

— Ce contează, se enervă Tancred. Tînăr, bătrîn, compozitorul e în casa bustului... Adică nu... şi rămase gînditor.

— Desigur, se entuziasmă Angelo, lovindu-se peste frunte. Acolo trebuie să fie. Să mergem să-l luăm !

— Hai, Agepsino, maică, ajută-ne, fată, că e vai de bătrîneţele noastre, prinse a se jeli Laguna, în cel mai autentic stil popular.

— A, nu, protestă Agepsina. M-am săturat pînă peste cap de povestea asta.

Angelo şi Tancred se consultară rapid din priviri.

— Lasă-mă pe mine, îi şopti Angelo... Avem noi hachiţa asta, continuă cu glas tare. De, ca oamenii în vîrstă, şi-i zîmbi cu bunătate.

— Fă-ţi pomană şi nu ne lăsa, supralicită Laguna. Că şi Dumnezeu ţi-o răsplăti înzecit binele pe care ni-l faci...

Tancred îşi privea stupefiat colegii de generaţie. Vru să intervină, dar privirea lui Angelo transmitea un clar avertisment de tăcere.

— Bine, oftă învinsă Agepsina. Mîine dimineaţă, încercă ea o scăpare...

— Au, au, au, gemu Laguna. Eu mă duc, mă prăpădesc, declară ea în stupoarea generală.

Angelo o trase deoparte pe Agepsina şi începu să-i şoptească îndurerat :

— Stă rău de tot cu nervii şi cu sănătatea. I-a intrat în cap că dacă nu are bustul în seara asta, la noapte se prăpădeşte... Şi ştii doar cît de puternică e autosugestia, lansă el profeţia cu glasul înecat de mîhnire şi-şi şterse discret colţul ochiului.

— Mă duc, mă duc, acceptă grăbită Agepsina. Nu prea era convinsă că se moare din autosugestie, dar dacă totuşi se întîmplă ?... Ce va zice cel de sus cînd va ajunge signora Laguna la el şi îi va povesti că din vina ei, a Agepsinei Tufiş, a ajuns acolo ? !... Merg, dar nu singură...

— Să te aibă în grija ei sfînta Paraschiva, protectoarea fecioarelor şi animalelor domestice, îi ură Laguna, binecuvîntînd-o. Să...

— Gata, domnişoara a zis că merge, o opri cu blîndeţe Tancred, privind-o cu nedisimulată admiraţie... Angelo, ordonă el.

— Tot eu, mormăi interpelatul... Aş avea şi eu dreptul la o pauză.

— Permisii doar cînd lupta se va sfîrşi. Pînă atunci, toată lumea rămîne mobilizată, orice abatere e o dezer-

tare, decretă Tancred, folosind tonul lui de conducător de oşti.

Singura care-şi arătă deplina adeziune fu Agepsina : îi era din ce în ce mai clar că bătrînii nu trebuiau contrariaţi. Bine că nu e o chestie contagioasă, se îmbărbătă ea.

Între timp, Tancred începuse a-i şopti lui Angelo ultimele indicaţii :

— O laşi pe ea să conducă discuţia. Supervizezi acţiunea, ca o eminenţă cenuşie.

— Şi dacă tipul ne dă pe uşă afară ? întrebă proaspăta eminenţă cenuşie.

— Manieră forte. Atac frontal şi susţinut.

— Eu, dacă-i vorba de bătaie, bolborosi Angelo.

— E o onoare să fii în prima linie, îl asigură Tancred. Sînt alături de voi... Şi, domnişoară, aş sugera să-l luaţi şi pe domnul Dan. Poate v-ar fi de ajutor şi ar recunoaşte bustul... Oricum, noi nici băutură nu mai avem, nici pat să-l găzduim peste noapte... Agepsina privi furioasă spre cel ce pufăia molcom, prăvălit în fotoliu :

— Hai ! îi ţipă în urechi, zgîlţîindu-l... Scularea !.. Plecăm...

...Vocea ei... Erau din nou împreună. Îi lipsise atît de mult în ultima vreme ! Îl chema să meargă cu ea... O va urma pînă...

— La capătul lumii ! bolborosi, zîmbind fericit.

— Să vă întoarceţi victorioşi, le ceru Tancred.

— Şi sănătoşi, îşi ură Angelo.

...Şi iar se plimbau prin parc : simţea unduirea ierbii sub adierea vîntului, miresme parfumate îi gîdilau nările, ea îşi aplecase capul spre el, şoptindu-i vorbe dulci...

— Mişcă, beţivule ! şuierase Agepsina.

...Erau într-o maşină. Ea, la volan, întorcea din cînd în cînd privirea spre el şi vorbea, vorbea, iar el se simţea atît de bine...

— De ce naiba m-am amestecat în povestea asta ? răbufnise ea.

— Destinul, îi sugeră Angelo.

— Capul meu prost și inima-mi prea bună, își dădu tot ea răspunsul... Ce o să zică maestrul că-l deranjăm la ora asta ?

— Nimic, o liniști Angelo. E obișnuit. Artiștii au boema în sînge.

— Așa o fi, oftă ea... Își aruncă privirea spre banchetа din spate, de unde Dan le surîdea.

Parcară mașina la cîțiva zeci de metri de locuința compozitorului. ...Cînd pașii i se înfigeau în asfaltul denivelat, își simțea vertebrele zornăind ca niște zaruri. Privi buimac în jur... Unde se află ? ...Cine erau persoanele necunoscute de lîngă el ?

— Ți-ai revenit ? îl întrebă femeia.

— Agepsina, se miră el. Ce naiba se întîmplă ?

— Mergem la Potol, îl lămuri ea.

— Să recuperăm bustul de la domnișoara Marie-Jeanne, interveni gîfîind bătrînul mătăhălos din dreapta.

— Pe dumneata te cunosc ! și se opri clipind năuc.

Era ca eroii romanelor victoriene — începuse să aibă îndoieli, dar, spre deosebire de ei, el își suspecta rațiunea că n-ar mai funcționa cum trebuie... Ce caută în plină noapte, în drum spre locuința viitorului socru ? ! Și cum aflaseră cei doi de maestru și de Marie-Jeanne ? ! Și ce era cu bustul ?... Bustul — un cuvînt care i se învîrtea amețitor prin minte — era simbolul care dădea explicația... Își alătură pașii celor ai tovarășilor de drum. La intrarea blocului, o tresărire îl încercă :

— Sărută-mă, îi ceru Agepsinei, cuprinzînd-o în brațe.

— Nu ți-e rușine ? îl împinse ea cu bruscheță. Ne vede lumea.

Ceea ce, bineînțeles, nu era adevărat, pe stradă nezărindu-se nici țipenie.

Era tulburată ; se convinsese, încă o dată, că băutura scoate din amorțeală fiara care sălășluiește în fiecare bărbat. Din nefericire, fiara se trezise într-un moment ne-

prielnic : aveau doar de îndeplinit o acțiune. După realizarea ei, om mai vedea, își spuse, privindu-l severă.

Lui Dan refuzul brutal îi înlătură ultimele dubii : numai în vis femeile pot fi atît de instabile în echilibrul lor hormonal. Decise s-o ignore ; era doar visul lui, de ce să și-l petreacă enervîndu-se ? ! Așa că așteptă cu interes derularea evenimentelor, în timp ce Agepsina apăsă pe butonul soneriei...

Augustin C. Potol crea. Orele de după cină erau rezervate — toți intimii o știau — artei. La început, cînd focul sacru ce dormita în el găsise de cuviință să se manifeste doar la orele tîrzii ale nopții, se speriase, suspectîndu-se chiar de a fi influențat de cine știe ce manieră decadentă burgheză. De unde pînă unde să se trezească în el plăcerea asta de a lucra noaptea ? ! După ce făcu liceul și facultatea într-un „Hei, rup !" și pătrunse adînc în tainele culturii, își dădu seama că devenise intelectual. Și, deoarece cuvîntul de ordine pentru intelectuali era „arta cere sacrificii", se conformă și el : noaptea, în loc să doarmă, se apucă să creeze. Și, după cum se spune în popor, peste noapte, mai bine zis după un lung șir de nopți, se trezi celebru, postură în care se găsea și în acel moment în care soneria apăsată de Agepsina începu să zbîrnîie. Mișcînd alene paharul pe care-l avea în mînă, în care un *Black and White* aproape *yellow* se zbătea printre cuburile de gheață, medita... Pentru noua simfonie alesese o figură luminoasă, tratată destul de sumar în manualul de istorie : Menumorut. Nu știa dacă prima parte va fi un adagio, un andante sau chiar — ținînd seama de biografia tumultuoasă a personajului — un andantino. Țîrîitul insistent al soneriei, ce semăna leit cu un pizzicatto, îl tulbură peste măsură : un pizzicatto nu merge decît în scherzo, ori e știut că, de la Beethoven încoace, scherzo e partea a treia a simfoniei ! Îl vestea oare Destinul că ar trebui să înceapă cu un scherzo ? — se întreba, chinuit de îndoieli, în timp ce deschidea ușa.

— Bună seara și ne scuzați, îl întîmpină glasul unei tinere.

— Mai sunați o dată, ceru maestrul aflat încă sub vraja acelui pizzicatto.

— Știți, eu, noi...

— Sunați !

De abia cînd ultimele acute ale soneriei se stinseră în liniștea înconjurătoare, coborî și maestrul din lumea Euterpei pe pragul apartamentului : un bătrîn mătăhălos îl privea circumspect, tînăra — cea care-l vizitase cu cîteva ore mai devreme — rămăsese cu degetul suspendat în apropierea soneriei, iar în spatele lor, pradă unei incipiente mișcări de rotație în jurul axului propriu, se afla...

— Dan, tresări maestrul.

— E un vis, bolborosi tînărul.

— Ești beat, constată cu uimire Potol.

— *La jeunesse,* îl scuză Angelo și, exercitînd asupra compozitorului o mișcare în manieră largo, îl împinse în încăpere.

— Domnule, protestă Potol.

— Angelo, *pour vous servir.*

Angelo meditase intens în mașină căutînd un răspuns la întrebarea „ce trebuie să facă o eminență cenușie ?"... Să vadă tot, să audă tot, să știe tot, să-i impresioneze pe toți... Greu, foarte greu. Nemaivorbind de faptul că persoana, prin definiție, trebuie să fie gri, sumbră și uscată, pe cînd el... El va fi o „eminență roz", bonomă și jovială. Tot chibzuind, decise că soluția ideală ar fi cîte puțin din diverse maniere celebre : din stilul clasic — Richelieu, din cel liric — Scarpia, din cel realist — Dzerjinski...

— Ce doriți ? se bîlbîi enervat compozitorul, adresîndu-se Agepsinei, singura din grup care părea lucidă.

Angelo abandonă jovialitatea și făcu prima încercare în maniera realistă : își trase și mai adînc pălăria pe frunte, își înțepeni mîinile în buzunarele hainei și rosti sumbru :

— Avem o sesizare...

— Bustul, mormăi Dan... Zii ca ei, îi şopti, şi-şi turnă un pahar de whisky.

— O neînţelegere, se scuză jenată Agepsina.

— *Oui, un malentendu,* îl asigură Angelo.

— Ce Mahler ? izbucni maestrul.

— Ei, nu, ţiţii surprins Angelo... Mahler era care va să zică ?

— Ăsta cine mai e ? întrebă Agepsina.

— Martha, Martha, dă-mi iubirea, răsună vocea avîntată a lui Dan din fotoliul Ewing în care-i poposise trupul.

— Vă rog să nu vă enervaţi, interveni repede Agepsina, observînd că mîinile maestrului prinseră a tremura, iar pe obraji şi pe frunte pete roşietice se tot măreau... Să vă explic... Foarte pe scurt, numai esenţialul, preîntîmpină ea protestele schiţate ale lui Potol... Noaptea trecută am dormit la Dan...

— Poftim ? hîrîi maestrul.

— O, nu e pentru prima oară, continuă cu o falsă candoare Agepsina. De cîte ori vin în Bucureşti...

— Martha, Martha, reluă Dan apelurile la adresa necunoscutei.

— Porcule, şuieră Potol spre fostul viitor ginere... De asta ai venit mai înainte la mine, să sondezi terenul ? o întrebă cu vocea piţigăiată de enervare pe Agepsina. Dacă bestia te-a lăsat cu... şi-şi pipăi abdomenul ţuguiat, ce vină am eu şi fata mea ? Să te ia de nevastă, noi oricum nu-l mai luăm, decretă el seniorial... Şi-am plătit şi ferparele, şopti îndurerat. Să-mi fie învăţătură de minte data viitoare...

— Vai, se înroşi Agepsina sesizînd aluzia cu pîntecele. Sînteţi în eroare, continuă ea, încercînd să-şi stăpînească enervarea. Credeţi că dacă sînteţi compozitor şi intelectual vă puteţi permite să vorbiţi ca un necioplit ? Îmi pare rău de băiatul ăsta sensibil că intră într-o astfel de familie...

...Băiatul sensibil, cu fața strălucind de mulțumire blîndă, zăcea în fotoliu, urmărind printre gene ceva ce numai el vedea : acum se afla într-o sală de bal. Ceva ca în „Sunetul muzicii", cînd el dă peste ea care valsează singură, la lumina lunii... Ce curios... De cîte ori ea întorcea chipul iubit spre el, avea cînd zîmbetul dulce al superbei necunoscute, cînd încruntarea mînioasă a Agepsinei. Cum valsul era din ce în ce mai amețitor, normal, ameți și el : deschise ochii și se trezi în fața unui pahar plin :

— Cum ai ajuns aici ? întrebă împleticit paharul, înainte de a-l da pe gît.

— Lasă lamentările, ripostă cu brutalitate Potol. Trebuia să te fi gîndit înainte, nu să-ți bați joc de sentimentele Mariei-Jeannei. Deci, ce vrei, domnișoară ?

— Aseară, reîncepu aceasta...

— Știu, cînd ai dormit la ăsta, mormăi furios compozitorul. Mai departe !

— Am adus un bust. Nu era al meu, ci al domnului, și arătă spre Angelo care continua inspecția prin cameră. Dan l-a dăruit fiicei dumneavoastră. După cum vedeți, e o neînțelegere...

— Ce bust ? Care bust ? izbucni maestrul, căruia totul i se părea din ce în ce mai confuz. Acceptase ideea șantajului sentimental, deși nu înțelegea de ce-l aleseseră pe el și nu pe rudele lui Dan, dar chestia cu bustul n-o mai pricepea deloc.

— Tocmai asta e. Wagnerul pe care mi l-ați dat nu era bun...

— Louis XV, exclamă admirativ Angelo, oprindu-se în fața unui scrin... *La belle époque...*

— Ce labe, domle, ce labe ? răcni maestrul. Mă amenințați în casa mea ? ! Veniți cu tertipuri idioate... Afară !...

— Calmați-vă, vă rog, interveni speriată Agepsina. Nu vrem decît bustul.

Dan intra și ieșea din sala de bal în care tînăra cu două fețe valsa grațios. Tocmai intra, cînd urechea îi fu izbită de ultimele cuvinte și de tonul rugător al adoratei lui. O duioșie lăcrămoasă urcă din inima lui bună și se materializă într-o perlă ce se scutură din vîrful genelor... Cu un efort remarcabil se smulse fotoliului și se trezi proptit într-un echilibru instabil pe picioarele depărtate într-un unghi bine marcat.

— Dănuț, nu te simți bine ? se alarmă Agepsina.

Dan clătină din cap, mișcare ce se repercută în toate colțurile cutiei craniene, ca unda izbiturii în turturii de cristal. Dar pornirea generoasă se dovedi mai puternică. Cu pași apăsați, se deplasă spre o vitrină unde odihneau trofeele artistice ale maestrului : două cupe cîștigate la concursul interjudețean, o sabie de bronz primită în timpul turneului de fluieraș în China, cîteva diplome... Sub privirile nedumerit-îngrijorate, extrase un obiect și se întoarse spre asistență. În momentul următor lucrurile se precipitară : Augustin C. Potol se repezi spre fostul ginere, Angelo sprintă și el cu o agilitate neașteptată, iar Agepsina, deși pierduse startul, avu un finiș remarcabil. Dan întinse brațele în gestul larg al preotului ce oferă prinoase zeului adorat. Numai că, așa e în viață, bunele intenții duc cu o regularitate plictisitoare spre finaluri dezastruoase... Obiectul alb-gălbui se clătină în palmele răsfirate și, sub controlul terifiat al perechilor de ochi, se prăbuși într-o cascadă de cioburi pe parchetul dat cu palux.

Agepsina încremeni cu palma la gură, Dan zîmbi neputincios, iar maestrul se lăsă în genunchi, alături de rămășițe. Din Angelo dispăruse anticarul entuziast, lăsînd loc gangsterului cu voce de gheață :

— Nimeni nu mișcă... Puneți mîinile la ceafă și retrageți-vă la perete... Se apleacă și cercetă cioburile... Nu e ăsta, mormăi dezamăgit... De voie...

Intermezzoului în acorduri sobre, cu momente de mare încordare dramatică, îi urmă recitativul lui Potol :

— Bestie ! urlă acesta, încercînd să se repeadă spre Dan. Asta n-am să ți-o iert ! Vei plăti... chiar și ferparele...

Angelo, cu o mișcare molto vivace, se interpuse în traiectoria maestrului. Dan ascultă cu plăcere de meloman cavatina lui Angelo : un andante în care-și arăta regretul față de incidentul survenit, urmat de un allegro într-o tonalitate majoră, în care e reclamat bustul. Scurt duet între cei doi : allegro-presto în care apare insistent leitmotivul bustului. Duetul evoluă în terțet prin intervenția Agepsinei :

— Per Scorilo, silabisi ea pe unul din cioburi.

— Un preclasic italian, interveni doct Angelo.

— Decebalus ! Per Scorilo ! îi lămuri îndurerat compozitorul... Amintire de la „Garoafa de argint" din '73... Analfabeților...

Pe nesimțite, terțetul se transformă în cvartet, contopind, într-un ansamblu muzical de o unitate perfectă, linii melodice independente, exprimînd stări sufletești dintre cele mai diferite și chiar opuse : voioșia frivolă a lui Angelo, perplexitatea Agepsinei, dorința de răzbunare a lui Potol și chinurile sufletești ale lui Dan :

— Ce-am făcut ? se lamentă acesta.

— Și ăsta e doar începutul, profeți Angelo și începu să se joace cu o ceașă de porțelan sub privirile hipnotizate ale lui Potol.

— O, nu, Meissenul nu, gemu maestrul și-și puse îngrozit mîna la ochi.

Cum zgomotul impactului întîrzia, privi cu teamă printre degetele răsfirate. Un zîmbet rău se lățise pe fața lui Angelo.

— Bustul, șuieră el printre dinți.

— Domnule Angelo... exclamă Agepsina.

— Reacțiunea ne pîndește din fiecare colț, îi comunică sumbru acesta. Trebuie să fim vigilenți... Finalul, își spuse el, pentru a fi veridic, trebuia jucat într-o manieră realistă.

— Nu știu... Nu știu la ce vă referiți, bîlbîi maestrul... Nuu...

Ultimul „nu" din șirul de negații era adresat lui Dan, căci pe acesta efortul de a sta în picioare îl obosise. Căutîndu-și drumul spre fotoliu, atinse în trecere o măsuță, iar o frumoasă vază de cristal de Boemia se prăbuși cu zgomot sec pe podea.

— Le dau... Luați-le pe toate, bolborosi maestrul în pragul unei crize depresive.

Se așeză pe podea și cu mișcări de automat începu să trieze ciobîrile, împărțindu-le în două grămăjoare.

— Ați văzut ? își frecă bucuros palmele Angelo. Se apropie de Potol și-l scuturâ de umăr... Unde e ?

— Cine ? se miră acesta, privind absent în jur.

— Bustul...

— A, exclamă el și o sclipire fugară de pricepere îi lumină privirea ternă... Prin casă... Totul e aici... N-am depozitat în altă parte...

Și oaspeții, mai puțin Dan, epuizat de ultimele evenimente, se repeziră în toate direcțiile, precum prizonierii eliberați din „Fidelio".

— Cam întîrzie, remarcă Tancred. Mîna-i pergamentoasă bătea un fel de darabană pe coperta carnetului.

— Nu știu de ce, că de data asta totul cade bine, îi răspunse Laguna arătînd spre cărțile de joc răsfirate pe măsuță.

Zvon de voci prinse a răzbi dinspre curte...

— Nu ți-am spus ? sări sprintenă Laguna spre ușă. Ei sînt, și deschise larg ușa...

În prag stătea madam Prișcu. Se părea că moralul i se stabilizase la „extrem de nefericită", implicînd și schim-

barea adecvată a înfățișării : o rețea complicată de urme lăsate de niște degete noduroase îi brăzda fața roșie ; printre ele se distingeau vag impresiunile unei jumătăți de verighetă. Un ochi atent ar fi descoperit și mulajul unui ghiul, destul de lat, ornat cu o piatră tăiată gen *briant*, de unde se putea trage concluzia că degetele acționaseră atît pe *forehand* cît și pe *backhand*. Unul dintre ochi — stîngul — privea stins, celălalt dispăruse lăsînd loc unei bulbucături vinețiu. Simfonia coloristică o făcea să semene cu un cameleon văzut prin caleidoscop. Nu rămase decît cîteva clipe în pragul ușii, pentru că o forță necunoscută o proiectă în cameră.

— Dînsul e soțul, tovarășul Țuțu, făcu prezentările în timp ce vîjîia pe lîngă signora Laguna.

Ceva mare, rotund și negru se rostogoli gîfîind în urma ei :

— Să trăiți, mîrîi făptura, orbindu-i pentru o clipă cu strălucirea aurie a danturii.

„E băiat bun, madam Laguna" i se destăinuise mai demult Nuți Prișcu. De casă și mă divinizează. Nenorocirea e, și aici oftase prelung, că băutura i-a distrus nervul sexual, și oftase din nou. Și, vedeți dumneavoastră, sînt femeie tînără... am nevoie...

Ce distrusese băutura nu reprezenta decît un fleac, pentru că bărbatul care se oprise în fața Lagunei părea plin de nerv și nervi.

— Ia spune, madam, ce-s bazaconiile ălea de le-ați băgat în cap toantei mele ?...

— Ce bazaconii ? bîlbîi Laguna.

— Domnule, protestă Tancred. Cum îți permiți ?

— Tataie, stai blînd, dacă vrei să mai mănînci din pensia statului, îl calmă Țuțu. Terminăm treaba și ne-am dus. Nu ne-ai văzut, nu te-am văzut. Și, dumneata, madam, lasă fițele, că nu ține. Mi-au fost furate din casă niște obiecte de artă. Toanta, și arătă spre consoartă, zice că e pe aici una Renatta care știe cum e treaba...

— Dar i-am mai explicat doamnei, răsuflă ușurată Laguna. Renatta a descris un bărbat, care din întîmplare seamănă cu domnul Dudu.

— Signora Laguna, gemu stins Nuți Prișcu.

— Cu cine ? răcni domnul Prișcu.

— Cu domnul Dudu, reluă amabilă Laguna. Cel care a fost pe aici cu doamna acum două ore. Și el tot de problema asta se interesa...

Divinitățile, pînă și cele mai neînsemnate pe scara ierarhică, precum și cîteva sărbători mai deosebite, totul într-o armonioasă corelație cu rudele doamnei Prișcu pînă în a șaptea spiță, fură menționate la iuțeală.

— Os de curvă ! repeta în pauzele de inspirație. Cînd ți-oi lua ochii pe palmă !... Și, pentru că domnul Prișcu era om de acțiune, trecu imediat de la vorbă la faptă, încercînd să readucă ordine și echilibru în matrimoniu.

Cînd obosi, scuipă în palmă și se așeză pe un scaun :

— Treaba-i încurcată, declară sumbru. Ia-o de la cap, o somă pe Laguna.

Și aceasta începu să povestească acompaniată de plînsul nefericitei doamne Prișcu.

Augustin C. Potol rînduia ultimele fragmente de cioburi în cele două grămăjoare. Rînduia și medita : Venise și rîndul lui... Legea 18 sau Legea pentru apărarea patrimoniului cultural ? ! Sau poate amîndouă... Uitate pînă acum într-un colțișor al memoriei, vorbele rapsodului Toader — prieten bun încă de pe vremea cînd erau amîndoi ucenici în fabrică — prinseră a-i vîjîi în ureche : „Frate Gusti, artiștii au nevoie de încercări dramatice pentru o purificare sufletească", îi declarase fratele Toader cînd fusese și el cercetat de organele de resort pentru motive similare. Cît de purificat sufletește ieșise fratele Toader din întîmplările dramatice care-l păgubiseră de trei sute de mii de lei, n-a mai avut curajul să-l întrebe. Păcat,

i-ar fi prins bine : ar fi ştiut acum dacă există vreo relaţie între cît îţi iau şi liniştea sufletească...

Zgomotul uşilor trîntite îi întrerupse meditaţia.

— Am găsit două... Dar sînt de bronz, îi comunică cu reproş Angelo.

— Premii pe linie sindicală, răsuflă uşurat maestrul. Am acte...

— Trei, intră triumfătoare Agepsina, purtînd la piept cu grijă maternă capetele celebre... Mozart, Wagner şi Beethoven...

— Ipsos ? se interesă Angelo, pipăindu-le... Da... Care din ele e ?

— Wagner.

— Sigur ?

Agepsina, după ce execută o comparare antropometrică a craniilor, ridică neajutorată din umeri :

— Eu pe Wagner i l-am făcut cadou lui Dan.

— Aşa e, domnule Dan ? îl zgîlţîi Angelo de umăr.

...Balul se terminase. Rămăsese singur... Ba nu, era şi bătrînul care aduna cioburile de pe jos. Ar fi vrut să-l ajute, dar se simţea foarte obosit... dansase nebuneşte... Unii se distrează şi alţii muncesc, îşi reproşă el. Peste reproşurile conştiinţei se suprapuseră vocile unor persoane care minimalizau eforturile omului muncii...

— Tovarăşi, încercă el să se ridice de pe fotoliu, la muncă cinstită, bani cinstiţi...

— Şarpe încălzit la sîn, murmură înfiorat compozitorul. Pe cine am vrut să-mi fac ginere...

— Poate ar fi mai bine s-o aşteptăm pe domnişoara Marie-Jeanne, sugeră Agepsina.

— De ce ? se sperie maestrul. Tot ce-am adunat e din banii mei... Bineînţeles, m-a ajutat şi ea din salariul ei...

— Ce salariu ? se enervă Angelo. Bustul...

— Sigur, sigur, se precipită Potol. Astea sînt. Credeţi-mă...

— Numai proștii cred, intelectualii cercetează, declară sumbru Angelo.

— Vă rog, sînt om serios, interveni Potol.

— Mda, mormăi Angelo. Vom verifica, și bagă busturile într-o sacoșă pe care o scosese din buzunar. Ia-l pe tovarășul Dan și să mergem...

— Nu dau nici o declarație, nu semnez nici un proces verbal ? întrebă cu inima strînsă maestrul.

— Nu este încă momentul, îl lămuri Angelo.

— Va trebui să vin la dumneavoastră... acolo, pe Beldiman ?

— Dînșii stau pe Știrbey, spuse Agepsina.

Drumul pînă la ușă fu parcurs fără incidente : Potol, pe post de *eclaireur,* arunca priviri îngrijorate în jur. Angelo îl urma strîngînd grijuliu la piept plasa cu busturi și, în ariergardă, Agepsina îl cuprinsese pe Dan pe după mijloc, iar acesta își lăsase tandru capul pe umărul ei... O cheie se auzi răsucindu-se în broască, apoi ușa scîrțîi ușor, ușor, ușor... Încremeniseră cu toții : doar Dan, netemător, își continuă înaintarea ; Agepsina, dezechilibrată, se pomeni cu el în brațe... Așa-i surprinse Marie-Jeanne :

— *Hello,* pappy, gînguri copila, sărutîndu-și tatăl... Ai oaspeți ? întrebă ea candidă ; privirea încă îi era tulbure în lumina palidă a holului... A, domnișoara care ne-a vizitat, remarcă perplexă, observînd că vizitatoarea strînge înfocat la piept un trup...

— Marie-Jeanne, gemu maestrul.

Din trupul care se zbuciuma în brațele vizitatoarei răsună vocea inconfundabilă a celui ce-i jurase dragoste veșnică :

— Iubito ! bolborosi acesta și aplică un sărut viguros pe obrazul Agepsinei.

— Dan ! strigă Marie-Jeanne cu mîna dreaptă pe locul unde ar fi trebuit, dacă natura s-ar fi arătat mai darnică, să se găsească sînul ei stîng... Inima !

— Am venit pentru bust, se scuză Agepsina.

— Nu te merită, răbufni Potol, întrerupînd-o. Dînsa, și arătă spre Agepsina, doarme la el de cîte ori vine în București.

Marie-Jeanne amînă infarctul pe care-l anunțase, pentru a pune lucrurile la punct :

— A, domnul are și păcate provinciale, pe lîngă cele capitale, șuieră ea și un zîmbet plictisit i se întipări pe figură. Fusese crescută într-o atmosferă elevată și știa că nu e de bon ton să faci crize cînd te părăsește alesul. Dramele le fac eroinele din lumea mahalalei, din romanele fine și din operele clasice : adică cum i-ar sta ei, Marie-Jeanne Potol, activistă culturală, pe post de Cio-Cio-San ? !... Și măcar dacă Dan ar fi fost american, dar așa... ?

— Cum așa ? întrebă derutată Agepsina.

— Adică uite așa : ia-l și spală-te pe cap cu el, o lămuri Marie-Jeanne. Dar cultura, acumulată acasă și în activitatea profesională, se dovedi mai solidă decît pornirile primare și cu un gest seniorial le indică ușa : *Leave me !*

— Ce fată de caracter, declară mîndru Potol.

— Domnișoară, ce bust v-a dat domnul Dan ? se interesă Angelo, insensibil la tragedia dragostei distruse.

— De ți-ar spune poarta ta, îngînă Dan... Era o atmosferă propice pentru romanțe : crepuscul interior, femei frumoase și abrașe, o vioară pe măsuță, maestrul lîngă ea, doar băutura mai lipsea...

— N-are ce să-mi spună, îl întrerupse dur Marie-Jeanne. Să nu te mai prind pe aici !

— V-am întrebat de bust, interveni Angelo în maniera care îi asigurase succesul.

— Dumneata cine ești ? Ce vrei ? țipă Marie-Jeanne. Tulburată pînă peste poate de infidelitatea iubitului, nu-l remarcase pe Angelo. Afară ! adăugă ea cîteva octave glasului... Înțelegea, scenă de despărțire, participă împricinatul, rivala, hai și tata, că-i din familie, dar ce căuta

matahala asta bătrînă ?... Ia-ţi fata şi şterge-o, se făcu lumină în mintea ei.

— N-am copii, protestă intimidat Angelo.

— Tovarăşul e cu alte probleme, se sperie Potol.

— Treaba lui, fiecare avem problemele noastre, declară neîmblînzită Marie-Jeanne... Afară, sau chem miliţia, îi avertiză ea pe omul cu probleme, pe infidel şi concubina lui.

Agepsina şi Angelo, pentru care cuvîntul magic „miliţie" deschidea orizonturi tulburi, se bulucirăspre uşă ; Dan, însă, înainte ca mîna Agepsinei să-l înhaţe, mai avu timp să-şi comunice cu patos preaplinul romantic :

— E Riţa, fecioara...

— Ţţ, ţţ, ţîţii maestrul închizînd uşa în urma lor... Era fată mare !

— Probabil că de la ţară, numai acolo se mai poartă, îl lămuri Marie-Jeanne.

— Oricum... Şi Dan ăsta, ce bestie...

— Da, zău ? se miră Marie-Jeanne, ce-or fi instinctele ăstea erotice la el, că faţă de mine... ? ! Dar, de fapt, ce voiau ăştia ?

Maestrul aruncă priviri furişe în jur, îşi duse un deget la buze, se apropie de ea şi începu să-i şoptească la ureche...

— Ei, nu... nu mai spune... Ţţ, ţţ, punctă ea din cînd în cînd şirul dezvăluirilor. ...Şi zici că de cecuri n-a întrebat ?

— Sst, şuieră maestrul, arătînd spre pereţi. Nu ştii proverbul... au urechi, răspunse privirii ei mirate şi continuă să-i şoptească.

— Vai ! se sperie Marie-Jeanne şi inversară rolurile ; el asculta şi ea îi murmura.

— Vai, vai, gemu maestrul. Cu ăştia nu te pui... Dacă află... Ce-o să zică, ce-o să zică ?

— Îmi calc pe inimă, spuse abătută Marie-Jeanne. Trec mîine dimineaţă pe la el... îi las şi scrisorile.

— Şi noaptea asta ?

Vor dormi, bineînţeles, chiar şi maestrul căruia evenimentele serii îi dereglaseră manifestările nocturne ale talentului...

...Între timp, Agepsina, Angelo şi Dan ocupaseră în maşină aceleaşi poziţii ca la venire.

— A fost o acţiune reuşită, comentă Angelo.

— Ce a vrut să spună aia cu păcate provinciale ? întrebă Agepsina, accelerînd nervoasă.

— Bine că am găsit bustul. Mi-era frică...

— Trebuia s-o fi plesnit. Ce neobrăzată !... Şi animalul ăsta n-a zis nimic.

„Animalul" surîdea blînd ca un paşă cu harem bine garnisit.

— Ca-n timpurile bune, chicoti Angelo... Inteligenţă, fineţe...

— Fineţe pe dracu, şuieră Agepsina. Neam prost, asta e...

— Vezi că am ajuns, o temperă Angelo... Sărut mîna şi seara bună, tovarăşi, le ură confundînd pentru o clipă rolurile şi personajele.

— ...Şi nici măcar nu-ţi pasă, îşi continua Agepsina monologul. Umblu brambura noaptea în loc să dorm, de mîncat n-am mîncat, insultată am fost... şi tu...

In vino veritas, posibil, dar ce iese din ţuică de Vrejuri plus vin de smochine pus whisky Black and White e cu totul altceva. Dan începu a-i spune şi a-i repeta că e cea mai extraordinară dintre femei, o doamnă, o prinţesă, o pură, o floare...

— Dane ! tresări inima sensibilă a fetei... Dane, şopti ea tandru.

Dar el n-o mai auzea : gîndurile şi sentimentele ţîşneau din el ca jerbele cristaline ale unei fîntîni arteziene... Da, îşi spuse fericit, sînt o fîntînă arteziană...

— Porcule, tresări indignată Agepsina... Ce-ai făcut ?...

Ţuţu Prişcu se lămurise că doamna Laguna şi prietena ei, Renatta, n-au nici un amestec în dispariţia busturilor. Mai mult chiar, doamna Renatta, care părea o persoană foarte bine informată şi plină de bunăvoinţă, încercase să lămurească problema... Fără succes, dar nu asta îl neliniştea, ci cum naiba i se dusese vestea pînă „dincolo", că doar fusese prudent şi nu prea lacom. Dacă miliţia ia contact cu cei de „dincolo" şi află de el ? ! Reflectă îndelung, în timp ce Laguna şi Tancred îi respectau tăcerea, părînd şi ei absorbiţi în meditaţii dureroase.

— S-o mai întrebăm pe donşoara Renatta, propuse Nuţi Prişcu printre sughiţuri.

— Ştii că are dreptate toanta, o privi admirativ soţul. Poate a mai aflat ceva... Şi să o rugăm să-şi ţină gura, să nu discute cu alţii, că e o chestie intimă.

— A, nu, la ora asta doarme, nu pot s-o deranjez, protestă vehement Laguna.

— Lasă, madam, că n-o deranjăm pe degeaba. Unde s-a dus mia, merge şi suta, filozofă Ţuţu.

— Te implor, madam Laguna. Numai de la ea poate veni salvarea noastră, şi Nuţi Prişcu poposi în genunchi, cu faţa spre uşă, rugîndu-se cu fervoare.

Iar ruga îi fu îndeplinită : uşa se deschise şi o voce divină îi preaferici :

— Am găsit bustul !

— Etete, gîngăvi Ţuţu, cu uimirea necredinciosului peste care se lasă, cînd nu se aşteaptă, revelaţia divină.

— Dînsul e domnul Angelo, prietenul dumnealor, îl readuse soţia pe tărîmul prozaic al realităţii.

— Aşa care va să zică, răcni domnul Prişcu şi se repezi ca un troacar de rugby spre Angelo.

Angelo, revenindu-şi din uimire, evită de justeţe placajul şi pasă sacoşa lui Tancred ; acesta sprintă scurt spre but — uşa care dădea spre o altă cameră — dar fundaşul echipei adverse, Nuţi Prişcu, îi aplică un „tampon". Tancred transmise sacoşa spre Laguna care se intercalase

în centrul liniei de atac. Cîțiva pași ai acesteia, dar domnul Prișcu, luptînd cu abnegație pentru culorile echipei, o plasă sec. O pasă scurtă spre Angelo și...

— *En avant !* urlă Johnny din pragul ușii. Ce dracu, ați înnebunit, nu se mai poate dormi în casa asta ? !

În locul meleului organizat care ar fi trebuit să urmeze după „*en avant*", se iscă o grămadă liberă. Probabil arbitrul era depășit de joc, pentru că nu observă nici ofsaidul Lagunei și nici că doamna Prișcu încerca să scoată cu mîna sacoșa din grămadă.

— Atenție la linia a treia, că vrea să iasă pe partea închisă, avertiză Johnny, aprinzîndu-și o țigară. Era un meci disputat, un meci cu miză, mult mai interesant decît amicalurile la care asistase prin cîteva bufete rău famate...

Ceva se întîmplase în timpul grămezii pentru că toți combatanții se aflau pe jos, buluciți în jurul sacoșei din care extrăgeau cioburi.

— Nu e ! rostiră unul după altul, pe diferite tonalități, componenții celor două echipe.

— Hoțule ! izbucni Angelo, repezindu-se la reverele hainei domnului Prișcu. Unde le-ai ascuns ?

— Ba, pardon ! răcni acesta, înfigîndu-se la rîndul lui în reverele partenerului. Voi sînteți hoți ! Nenorociților, oameni bătrîni și vă țineți de furat...

— Ei, da, că o fi apanajul vostru, al tinerilor, ricană Tancred, ridicîndu-se sprinten în picioare. Se simțea minunat : avea dreptate doctorul Iscu cînd îi recomandase puțină gimnastică sportivă.

— Au, au, gemu profund Laguna. Lungită pe jos, într-o rînă, părea o încarnare rubensiană într-un decor baroc.

— Care ai dat, mă, în tanti ? se interesă Johnny, sprijinindu-se de tocul ușii.

— Spirite, hai ? Să dați bustul, că vă tai, țipuri domnul Prișcu, continuînd „învîrtita" cu Angelo.

— Tai pe dracu, îl calmă Tancred. Mai bine potoleşte-te, să discutăm ca între oameni serioşi de afaceri.

— Mă bătuşi degeaba, Ţuţule ! prinse a jeli madam Prişcu.

— Lasă, madam, că bătaia e ruptă din rai ! o asigură Johnny. Uşurel, tanti, să nu te rupi, o ajută el pe Laguna să se ridice.

— Ce afaceri, pungaşilor ? răcni Ţuţu şi, abandonîndu-l pe Angelo, se prinse într-un „brîu pe doi" cu Tancred.

— Şşaptetezezeci la susutătă noi, zăngăniră dinţii lui Tancred în ritmul îndrăcit al dansului.

— Cît, mă ? întrebă Ţuţu, bătînd pasul pe loc.

— Şaizeci, cedă Tancred.

— Vă dau pe mîna miliţiei, răcni Ţuţu ca o fiară înjunghiată.

— Şi noi te dăm, îl asigură Angelo.

— Domnule Ţuţu, interveni mieros Tancred, ce rost are miliţia în treburile unor gentelmeni ? Noi avem bustul, dar nu sîntem rechini. Patruzeci la sută e mai mult decît nimic, nu ? Ce zici, batem palma ?

— Fie, se învoi Ţuţu şi se aşeză înfrînt pe scaun.

— Perfect, rînji Tancred... Acum, ştii, din cauza unor nesincronizări tehnice, bustul nu e chiar la noi.

— L-aţi pierdut, gemu Ţuţu.

— Nu, nici o grijă. Avem nevoie de cîteva lămuriri suplimentare. Ce compozitor era ?

— Wagner, răspunse domnul Prişcu după o ezitare.

— Cîte busturi ţi-au fost furate ?

— Patru...

— Deci ? întrebă Tancred ca un profesor care aşteaptă răspunsul de la premianţii clasei.

— Escroaca, răcniră în cor Angelo, Laguna şi Johnny.

— Care ? se miră Ţuţu.

— Renatta, îl lămuri consoarta.

— Unde e ? se interesă Tancred.

— Cred că la beţivul ăla acasă, răspunse Angelo.

— Adică, nu mai e dincolo ? întrebă complet zăpăcit Ţuţu, ridicînd un deget în sus.

— Dăm buluc peste ei, propuse Johnny. Eşti cu maşina ? îl întrebă pe domnul Prişcu.

— Ţuţule, răcni doamna Prişcu, să nu te bagi cu stafiile !

— Ei, lasă, că n-or fi mai rele decît miliţia ! se încurajă domnul Prişcu.

Lumina se stinse brusc, pendula bătu bătăile regulamentare pentru miezul nopţii, iar uşa prinse a scîrţîi...

— Ţi-am spus eu, gemu madam Prişcu.

Un chibrit se aprinse în pragul uşii...

— Am găsit bustul, anunţă o voce.

CAPITOLUL VII

„Poate că banii sînt un lucru rău ; dar nici sărăcia nu-i mai brează."

Eric Linklater

Comunicarea noului venit fu primită cu satisfacție de întreg colectivul și declanșă o cursă *sui generis* de *steeple chase :* obstacolele fură sărite sau dărîmate, traiectoriile concurenților se intersectară, în dorința fiecăruia de a ajunge primul, doi abandonară pe parcurs... ceilalți, într-un elan comun, plonjară asupra umbrei care se decupa în pragul ușii.

— Ho, că nu-i la mine, răcni umbra.

— Aaa, îi dădu replica un cor de voci bărbătești.

— Idiotule ! acoperi vocea profundă a lui Angelo murmurul corului.

Se aprinseră lumînările din sfeșnice și lumina tremurătoare dezvălui metamorfozarea barocului încăperii într-un cubism polistratificat : scaunele răsturnate, fotoliul dat peste cap ; măsuța la care Laguna dădea pasienței șchiopătă jalnic în trei picioare ; madam Prișcu, bine proptită în podea pe partea cea mai cărnoasă a trupului, își pipăia dinții din față gemînd încetișor, iar de sub masa masivă de stejar ieșeau la iveală poalele capotului vișiniu și picioarele signorei Laguna.

— *Ma chère,* nu știam că suferi de astazie, se miră Tancred, căutînd pe sub masă restul trupului.

— Cine-i ăsta ? întrebă Țuțu, arătînd spre individul din cadrul ușii.

— Tommy, un colaborator.

— Cine-s ăştia ? se interesă şi Tommy, indicînd tandemul Ţuţu—Nuţi.

— Noii noştri parteneri, îl lămuri Tancred. Ce e cu bustul ?

— O întreagă poveste...

...Înserarea îl găsise pe Tommy făcînd cei cincizeci de paşi ai unei patrulări regulamentare prin faţa spitalului în care Toto recupera după infarct. Tocmai executase un stînga-mprejur, inversînd sensul patrulării, cînd portarul, căruia încă din orele amiezii îi dăduse două hîrtii de zece lei, îl chemă :

— Alo, domnul !

Grăbise paşii, aproape că fugise.

— N-aveţi un foc ? îl întrebase individul.

Fumară cîte o ţigară, sporovăind.

— *Passons,* propuse Tancred.

...Asta zicea şi el, mai ales că discutaseră lucruri fără importanţă. El îşi reluase patrulatul iar portarul lecturarea „Informaţiei". După vreo jumătate de oră, individul îl chemă din nou ; de data asta nu se mai grăbi...

— O vezi pe aia ? îl întrebase tipul.

O vedea. De la distanţă, mai ales că se înserase bine, arătarea putea fi chiar o femeie. În tot cazul era ceva în vîrstă, foarte excentric îmbrăcat.

— Ce-i cu ea ? întrebase el plictisit.

— A fost la domnul...

— Şi acuma spui ? se enervase el.

— No, d'apoi cînd, se miră portarul.

A urmat dilema... Ce să facă ? Să alerge după individă, să-i afle fişa personală, sau să vorbească cu Toto ? Pînă să se decidă, individa dispăruse, ceea ce rezolvă de la sine dilema. A mai întins o hîrtie de zece lei portarului şi...

— Ai dat cam mult, comentă Tancred.

— Stai să vezi, sugeră Tommy noi dezvăluiri.

...Urcă valvîrtej treptele — liftul nu mergea — și ajunse la salonul unde era internat Toto. Cînd să intre... o infirmieră...

— Alți zece lei, murmură trist Tancred.

— Ce, zece ? !... Sărut mîna, zic eu, am venit la unchiul...

— Care unchi ? întrebă ea, măsurîndu-mă de sus în jos.

— Toto Popescu, îi răspundeau, numai miere și lapte... Că doar pe mine mă are...

— Păi, de abia a plecat soră-sa de la el, îmi răspunde ea bățoasă.

Hait ! îmi zic și întind prima hîrtie de zece.

— Era mămica dumneavoastră ? zise ea.

— Nu.

— Că semănați, continuă ea. Tot așa distinsă ca dumneavoastră...

Și i-am pompat altă hîrtie de zece, să arăt că toate rudele sînt de familie bună.

— O, nu vă deranjați, mieună ea, că mi-a dat doamna cînd a luat geanta unchiului.

— Ce geantă ? întreb eu, simțind un fior rece pe șira spinării.

— Servieta lui Toto, tresări Angelo, lovindu-se cu mîna peste frunte. Uitasem complet de ea.

— Și eu, spuse Tommy. Da' cum pe holul unde vorbeam eu cu ea nu era pic de curent, îmi zic că chestia cu fiorul e clar o presimțire. Și întreb :

— Unchiul știe ?

— Nu, că doamna a vrut să-i facă o surpriză, să-i aducă lenjeria spălată.

— Ce mai tura-vura, i-am dat zece lei, aia mi-a recomandat să nu stau mult, că unchiul poate obosi și face o recădere, și-am intrat. Unchiul, trandafir, și la propriu și la figurat : adică, roz în obraji, cum cică sînt ăștia cu inima, și într-o dispoziție în ton cu culoarea feții.

— Ce cauți aici, mă pramatie ? mă luă el scurt. Aia de ce n-au venit să mă vadă ?

— Ai avut o vizită ? O femeie ? am trecut eu direct la subiect.

— Da' ce-ți pasă, ripostă el, dar i se cam dusese roșeața din obraji.

— Mie nu — știi, eu făceam pe degajatul. Poate matale, că ți-a luat geanta. Odată îl văd că se înfoaie în pat, încearcă să se uite dedesubt, și se rostogolește pe ciment : cădere în toată regula, dar probabil că nu era la prima, că altfel nu m-ar fi avertizat aia de recădere...

— A murit ? se interesară în cor persoanele din încăpere, captivate de derularea evenimentelor.

— Aș, îi liniști Tommy. Intră aia, infirmiera, disperată, cred că zgomotul se auzise pe tot culoarul, și începe să urle :

— Nenorocitule !... — ăsta eram eu — ... Ce-ai făcut ?

Îl luăm noi de mîini și de picioare și-l punem pe pat. El tot bolborosea :

„Escroaca... pungașa... mi-a furat bustul..."

— Cine ? răcniră cei din cameră.

— Normal că asta l-am întrebat și eu, le răspunse Tommy. Ei, cine credeți că era femeia ?

— Renatta, hazardă un răspuns madam Prișcu.

— A-ne-tta, declară Tommy.

— *La garce*, horcăi Angelo.

— Dumnezeul ei de... răcni Tancred și aplică o lovitură decisivă tabliei de stejar a mesei.

— Vipera și cățeaua, își aduse contribuția Laguna.

— Și ?

— Și gata, că a făcut un nou infarct. Și ăia au zis că dacă tot sînt din familie, să stau acolo, pînă se lămurește treaba... A scăpat.

— Tîmpitul, comentă Angelo vestea depășirii celui de-al doilea infarct. A vrut să ne dubleze.

— Dom'le, se enervă Țuțu. Unde-i bustul ? La Renatta, la bețivul ăla de care ați pomenit sau la asta, la Anetta ?

— Lasă-mă să mă concentrez, țipă Tancred.

— Hai să-l anunțăm pe Viorel, îl rugă Laguna.

— Nu, decise Tancred. „Mersul trenurilor", îi ceru lui Johnny. Pe la ce oră a plecat Anetta de la spital ? îl întrebă pe Tommy, în timp ce răsfoia febril paginile cărții.

— Pe la nouă !

— Bun... Avea tren la 22.30... Plec de la premiza că e un caz tipic de *„double-cross"*.

Țuțu își luă capul in palme și începu să se vaiete :

— Nu înțeleg... Ce crosă... Unde-i bustul... Nu înțeleg...

— Nici nu trebuie, îl puse la punct Tancred. Deci, Anette acționează pe cont propriu. Neștiindu-se în nici un fel bănuită, s-a întors liniștită la Vrejuri... Am un plan.

— Sper că nu cincinal, că treaba presează, rînji Johnny.

— Nu fi insolent... Va fi o acțiune fulger. Destinația : Vrejuri. Poziția inamicului va fi străpunsă cu mașina domnului Prișcu. Participă la misiune : eu — comandant, Angelo, domnul Prișcu și Johnny alcătuiesc trupa de desant, Laguna — infirmerie și transmisiuni... Întrebări ?

— Să ne potrivim ceasurile ? se interesă candid Johnny.

Țuțu tăcea. Johnny încercă o vreme să-l converseze despre monștrii aceia minunați și argintii care-și fac de cap pe circuitele de diverse formule, pomeni apoi de Le Mans și raliul Monte Carlo, coborî spre Trofeul Carpaților și ajunse la șoferii iadului, acei camionagii minunați, gata oricînd să-ți vîndă benzină cu cinci lei litrul. Dacă-l interesează o „90" curată ca lacrima, el, Johnny, poate să-l recomande unor persoane serioase. Cum celălalt tăcea cu obstinație, fluieră a pagubă și, legănat de zumzetul mo-

torului, se lăsă cuprins de o dulce amorţeală în care se vedea cu o cunună după gît, bînd dintr-o sticlă de şampanie şi strîngînd în braţe pe ultima „Miss Autostop", bine mulată într-un gins lavat şi un T-Shirt cu poza familiei ABBA în complet. Din spatele maşinii se înălţau sforăiturile modulate ale trioului Tancred-Laguna-Angelo... Dar Ţuţu tăcea. Tăcea, strîngînd în pumni volanul, mai să-l sfărîme. „Să-i arunc în paştele mă-sii într-un şanţ, să scap de ei ?" În ce a intrat... „A, Nuţişor, tată, de n-o să te zdrobesc eu, de n-o să te cunoască nici mă-ta care te-a făcut... Te-ai îmbuibat de bine... Coafor, croitoreasă, ţoale din pachet, ghiuluri barosane, ce-ţi lipsea să fii fericită ? !... Amant ? ! Eu te ţin ca pe o doamnă acasă, în loc să te fi trimis la munca de jos, că nici bacalaureatu' n-ai, şi drept mulţumire ai dat-o pe curvăsăreală..." Simţea aşa, ca o nebunie, că-l înfierbîntă la creier. Acu, că toanta-l înşelase, mai treacă-meargă, asta se rezolvă, dar cum o scoate la cap cu treaba cealaltă... agoniseala de douăzeci de ani de activitate susţinută... Cîte nopţi s-a trezit cu pijamaua udă de sudoare după ce-l urmărise prin vis toată miliţia economică... Şi perii albi, şi tensiunea oscilantă, şi ulcerul moştenit de la verificările în gestiune... Şi cînd să zică şi el : „un an, doi şi mi-am făcut plinul", apar nişte borfaşi ordinari şi-l lasă în fundul gol.

— Dumnezeul ei de viaţă, asta-i dreptate ? ! răbufni el.

— Da, e cam departe, tresări Tancred din somn. Se uită la ceas şi-l îmbărbătă pe Ţuţu : mult a fost, puţin a rămas...

— Praful de pe tobă, oftă adînc Ţuţu şi-şi şterse fruntea de transpiraţie... El era om simplu, dintr-o bucată, obişnuit să spună omului în faţă : „Asta-i, tovarăşe ! Atîta tu, atîta eu ! Dacă vrei, bate palma ! Dacă nu, lac să fie, că broaşte..." De douăzeci de ani făcea munca asta dură, dar cu satisfacţii. Toată tinereţea şi-o pusese în slujba comerţului şi nimeni n-a avut a se plînge. Da' ce i se în-

tîmpla acuma, îl depășea... În minte i se bolovăneau neclare cele discutate în casa bătrînilor... Renatta — cine dracu o mai fi și cutra asta, că pînă acum n-a ieșit la iveală — știa, că ei îi spusese toanta de Nuți toate secreturile casei. Asta se înțelesese cu boșorogii, ce păreau curați ca mielușeii, să dea gaura la el, da' pe ăl de-o dăduse, Toto, îl pedepsise Dumnezeu, că adevărat e că cel de sus nu bate cu parul, și acum stă să moară. Ei, fiecare cu sănătatea lui personală, dar bustul nu era la el, i-l luase una, Anetta, asta la care mergeau acum. Numai de l-ar găsi, că pe urmă le arată el partaj de bunuri. O să se pună cu o bătută pe ei, pînă o să-i dezbrace de năravul de a fura ca-n codru !

În lumina farurilor o umbră dănțui brusc. Șoferul frînă și scrîșnetul cauciucurilor îi făcu pe pasageri să tresară din somn :

— Ce-i ? Ce-i ?

— Naiba știe... un animal, hîrîi Țuțu accelerînd.

Johnny, care se izbise cu fruntea de parbriz, mormăi ceva despre ăia care și-au luat carnetul pe pile...

— Unde sîntem ? se interesă somnoroasă Laguna.

— Am trecut de Mizil.

— Aha, ne apropiem. Bravo, *partner !* Da, fii mai atent, să nu clacăm chiar acum la finiș.

— Mai avem mult ? se interesă asociatul Țuțu.

— Trage un pic pe dreapta, să consultăm harta.

La lumina slabă, Tancred urmări cu unghia linia șerpuită.

— Bun. Uite, de aici, o iei la stînga și să mai fie vreo zece kilometri... Vrejuri. Spre două jumătate ajungem. O luăm ca din oală.

Ultimii kilometri fură străbătuți pe un drum hîrtopit, care puse la grea încercare suspensia mașinii.

— Ce ipochimeni, *mon cher,* comentă indignat Angelo. Statul investește atîta și nu-s în stare să-și asfalteze drumul. Ehei, în Vest, acolo și la păsune mergi pe asfalt. De

aia şi vacile lor dau atîta lapte... Uite, scrie „Vrejuri"... Am ajuns...

Farurile se stinseră. Răcoarea nopţii pătrunse prin portiera deschisă. Scîrţîitul mărunt al greierilor se înălţa, cuprinzîndu-i insistent. Casele, abia deslușite, dormeau tihnit. Aromea a baligă şi a fum rece. Doar undeva, în dreapta, se zărea un bec aprins.

— Ia vezi... Trebuie să fie careva, vreun paznic.

Pe clădirea cubică din prefabricate se aflau mai multe firme : Primărie, mai într-o parte, una albastră, Oficiu PTTR, mai încolo alta roşie — Bibliotecă. Deasupra, o pancartă cu litere mari „Cooperatori, să depăşim planul la însămînţări".

Johnny bătu viguros la uşa luminată şi aşteptă. O siluetă apăru într-un tîrziu, însoţită de o tuse de tabagic înrăit.

— Care eşti, de n-ai somn ? Omuleţul firav rămase în prag, mijindu-şi ochii : Dă-te în lumină, să te văz care eşti... Mă, tu nu eşti alde Popică de peste rîu ? !...

— Nu, sînt alde Johnny, de la Bucureşti.

— De la Bucu... Să trăiţi ! îşi izbi sfrijitul călcîiele, înlemnind într-un „drepţi" desăvîrşit.

— Repaus ! îi recomandă Johnny. Aş vrea...

— Să trăiţi ! repetă omuleţul, privindu-l cu respect amestecat cu suspiciune. Să-l trezesc pe tov...

— Nu-i nevoie. Aş vrea să-mi arăţi drumul...

— La dînsu' ? S-a făcut. Sînteţi cu maşina ?

— Da, am tras mai jos, dacă vrei...

Trupa de elită părăsise maşina şi executa un lejer program de exerciţii libere pentru oxigenarea plămînilor şi desmorţirea membrelor. Aborigenul fu întîmpinat cu simpatie şi Tancred preluă comanda :

— Am vrea să mergem la tovarăşa Ane... Pardon, îşi reveni el, amintindu-şi că un bun strateg nu-şi dezvăluie niciodată bateriile. Tovarăşa Tufiş, reluă pe un ton oficial.

— Tov. doctor... Nu-i, zise țăranul intimidat. Lipsește. Vă duc la tov. președinte, că dînsu știe toată situația...

— Nu-i nevoie, rosti condescendent Tancred. Mergem la dînsa acasă, o să vorbim cu gazda...

— A, coana Aneta... Știu eu dacă o fi în stare să vă lămurească, că-i șocată rău...

— Ce s-a întîmplat ? se interesară îngrijorați.

— A, circu' dracului, să-mi iertați vorba proastă. Ce-a fost...

— Hai, dom'le, zii ! se răsti Angelo.

— Păi, cum vă spusei... Dacă picați un picuț mai devreme, prindeați spectacolu'... Ce-a fost, mare chestie ! țîțîi el, scoțînd o țigară. Ai mata un foc ? Mersi ! pufăi de vreo două ori. Acu, iertați vorba proastă, da-l prinse coana Aneta pe farmacistu' în delipt.

— Unde ? făcură ceilalți în cor.

— Cum unde, în pat cu aia, de-i la bibliotecă. Ce o fi găsit la farmacist, n-aș putea a vă spune. Că-i tomnatec rău, iar ea e încă fragedă, n-a bătut peste treizeci... Dracu' își vîrî coada, scuipă el în praf. Hai să vă duc. Să știți că-i drumu' rău, mai bine veniți pe jos, că nu-i departe. Am lanternă, vă luminez.

Încolonîndu-se, trupa o luă după omulețul care trăgea vîrtos din țigară.

— Da' ce treabă aveți cu doctora ? Frun control, ceva ? Ori rude, că vă văz mai în vîrstă...

— Și, și, i-o reteză Tancred. Și ce spuneai de... ?

— A, gazda... Păi cum vă spusei... Să fi fost de unu cînd sosi coana Aneta. Și, glonț la domnu' farmacist. Acu el săracu n-are nici o vină, c-o știa dusă. Și o convocase pe a tînără. Și coana Aneta i-a prins, cum s-ar spune, la cuibar... Și unde se aude odată un țipăt, de-am crezut că s-a întîmplat moarte de om. Sar eu, că eram la post, asta-i funcția : cald, frig, eu la datorie. Că mi-a zis tov. președinte : „Mă Lambe — așa-mi zice mie — să fii cu ochii-n patru, nici musca să nu miște fără știrea ta"... Da, ce vă

spusei eu toate astea, că dumneavoastră știți mai bine ce e funcția de răspundere... La fiecare analiză a muncii cine e felicitat ?... Lambe... cine e evidențiat ? ?... Lambe... cine nu e premiat ?... tot Lambe... Eu vă spui, că văz oameni de București, cu treburi și poziții serioase, poate puneți o vorbă bună pe lîngă tov. președinte... o primă lui Lambe, barem o dată pe an...

— Bine, bine, mormăi Tancred. Și cu tovarășa Aneta ?

— Cum vă spusei... N-apuc să mă orientez care-i situația, și odată se aude un zornăit c-am crezut c-a venit neuronica, știți, aia cu rază de acțiune medie. Și țipete, și urlete... S-a trezit tot satul. Cînd am ajuns la fața locului, urgie mare. Asta, a bătrînă, o tîrnosea pe a tînără, da știi, se ținea ciotcă în părul ei și urla... mamă ce era la gura ei... Și geamurile de la farmacie, zob toate... Au sărit oamenii de le-au desfăcut una de alta... că domnu' farmacist făcea pe mortu'-n păpușoi, nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase... Uite, aici stă. Intrați pe poartă și-n fund, o casă mare... Păi, vă las... Să trăiți...

Omulețul se topi ca și cum niciodată n-ar fi existat. Ceilalți șovăiră, părăsiți în bezna groasă. Încetul cu încetul ochii, obișnuiți cu întunericul, începură să distingă nu obiectele, ci mai curînd masa lor, a cărei întunecime era mai compactă, mai densă decît restul. Cerul părea să se lumineze, deși mai era destul pînă la ora cînd cocoșii anunță venirea unei noi zile. Văzduhul însă începea să capete o nuanță cenușie, mai mult ca o prevestire a luminii. Aerul tare, neobișnuit pentru plămînii tăbăciți ai unor bucureșteni, îi făcu să tușească înecat. Greierii își încetaseră concertul lăsînd scenă liberă unei privighetori care-și lansa trilul binecunoscut, exact ca într-o povestire de Brătescu-Voinești.

— *Blitzkrieg*, decise Tancred.

— Ce dracu', am venit să fotografiem sau să luăm bustul ? se enervă Țuțu.

— *Blitzkrieg, blitzkrieg,* dar cum, oftă Angelo.

— Laguna va crea o acțiune de diversiune, ciocănind la ușă și rugînd-o pe Anette să o primească. Tu și Johnny înconjurați casa și căutați un loc pe unde să pătrundeți în pozițiile dușmanului. Domnul Țuțu... dar pocnetul portiței îl anunță că domnul Țuțu pornise la acțiune.

— *En avant, mes enfants,* îi încurajă pe cei rămași, urmîndu-l pe cutezător.

În fundul curții se înălța o măgăoaie de casă care părea de multă vreme nelocuită. Ochii orbi ai ferestrelor reflectau în gol vreo rază prinsă de la cine știe ce stea palidă.

— Unde naiba ne-a adus peizanul ? Hardughia e părăsită...

Cîntatul lugubru al tradiționalei cucuvele, izbucnind de undeva din imediata apropiere, le zbîrli pielea.

— E ceva necurat la mijloc, bombăni Țuțu.

— Tanti, eu unul mă retrag. Cu stafiile n-am comunicare... poate mata, că tot tratați *business*...

— Ce facem ? Îi dăm drumul la *blitzkrieg ?* se interesă Angelo.

— Ia uită-te, unchiule, parcă s-a aprins o lumină... uite, colo... Vezi cum merge ?

Într-adevăr, lumina tremurătoare trecea din fereastră în fereastră, ghicindu-se printre scîndurile bătute, mai mult ca o părere decît ca o realitate... Ceva moale fîlfîi pe deasupra lor și un țipăt ascuțit, de vietate în ghearele morții, le sfredeli inimile. Cucuvaia își drese glasul și începu să prevestească a nenorocire. Lumina care circula prin casa pustiită pîlpîi și se stinse.

— Vai, inima mea... Cred c-am uitat Izoketul acasă ! palpită Laguna cu palmele apăsate pe pieptul voluminos.

— Ia ascultați, m-am săturat de toată fițăraia asta ! izbucni Țuțu.

— *Moi aussi,* îl asigură Tancred. *À la guerre, comme à la guerre,* și se avîntă spre casă. Alunecă pe iarba umedă și, deși execută un șpagat care ar fi trezit invidia oricărui profesionist în ale baletului, aterizâ lîngă un buștean care

sclipea fumegos. Se cățără pe el și continuă : Principalul e să acționăm. Mai bine zis, să acționați, pentru că eu voi superviza de aici... *Remember,* pe undeva, pe aproape e și Chelboi. E o latură pe care am omis-o.

Laguna se scutură a spaimă și se sprijini de un trunchi.

— Angelo și Johnny, declanșați acțiunea în momentul în care Laguna a ajuns la ușă. *Ma chère, bonne chanse* și să n-ai nici o frică, eu sînt în apropiere. Domnul Țuțu rămîne aici.

— Adică, cum ? Să puneți mîna pe bust și eu, ca fraierul...

— Tovarășe dragă, noi avem mai multă experiență. Și, nu uita, suspecta ne cunoaște. Altfel o luăm noi... Mata ai o funcție de răspundere, acoperi retragerea... De acord ? Perfect, conchise Tancred, fără să mai aștepte aprobarea celorlalți. Acționați !

Primul, dînd fatalist din umeri, dispăru Johnny. Apoi, Angelo, apucînd-o ceremonios de braț pe Laguna, o conduse pe bîjbîite spre casa mută. Țuțu strivi între dinți o înjurătură și porni în urma lor, cu toate protestele lui Tancred : doar nu era nebun să-i lase nesupravegheați și ăștia s-o șteargă cu bustul. Tancred pufni nemulțumit, dar decise că nu este cazul să părăsească Statul Major. Și aștepta înfrigurat declanșarea acțiunii... Dar acțiunea se declanșă din cu totul altă parte... Un șir egal de trozniturî mărunte, crescînd în intensitate, îl avertiză că prin iarba înaltă se apropia cineva — ori ceva — în orice caz, de calibru greu. Tocmai încerca o cruce cu vîrful limbii cînd o lanternă se aprinse în ochii lui și o voce răgușită i se adresă :

— Seara bună, taică ! Hodini ?

— Eee, expiră Tancred, luat pe neașteptate.

— Las' că-i bine ! îl asigură celălalt. E bună și odihna... dar și munca. Fără muncă nu se poate. Acuși începem recoltatul. Da' sîntem pregătiți. Toate forțele mobilizate... Da' tovarășii pe unde sînt ?

— Pe aici, pe aproape, bîigui Tancred.

— Las' că-i bine. Să ia contact cu realităţile satului.

Conversaţia le fu întreruptă de apariţia lui Ţuţu. După ce lanterna îl inspectă din sus în jos şi de jos în sus, proprietarul ei rosti cu un entuziasm neaşteptat :

— Să trăiţi, tovarăşe ! Şi bun venit pe meleagurile noastre ! Tocmai discutam cu tovarăşul specialist, şi lanterna se mută pe chipul lui Tancred. La noi totul e în regulă, sîntem fruntaşi pe judeţ.

Ţuţu, deşi poseda o tehnică incomparabilă în falsificarea facturilor şi o virtuozitate fără egal pentru manevrele prin gestiune, din punct de vedere al indicelui de inteligenţă era cu o clasă sub medie. De aceea, probabil şi marcat psihic de ultimele evenimente, declară sec :

— Mă doare-n fund ! Ce fac ăia, dom'le ? îl întrebă pe Tancred.

— Aveţi dreptate, răspunse precipitat vocea, care mai pierduse ceva din entuziasmul iniţial. Cîţi fruntaşi pe judeţ n-oţi fi văzut dumneavoastră ? ! Totul e să se facă planul... Şi se face, chiar cu depăşire.

— Dumneata cine eşti ? îl întrerupse Ţuţu.

Celălalt rîse într-un registru tonic, sugerînd că toate-s vechi, pricepe el despre ce e vorba !

— M-a sculat Lambe... A spus c-aţi venit de la Bucureşti... Dacie neagră, număr mic... Cunoaştem şi noi... Deci, m-am prezentat. Vă stau la dispoziţie cu toate actele.

— Mîine dimineaţă, declară sec Tancred.

— Da, sigur, aprobă grăbită vocea. Eu v-am spus ca să ştiţi, că oricînd la dispoziţie... Mîine, sigur... Acum, o gustărică, sînteţi după drum, pregătim şi camerele la Casa de oaspeţi... Nici o problemă...

— Anette, se auzi o voce feminină dinspre casa întunecată. Anette,... deschide... sîntem noi... vrem să discutăm...

Liniştea care urmă fu curmată de o voce masculină, gravă dar cu o notă mîngîietoare parcă :

— Anette... Ştim că eşti acolo... Deschide... nu te teme...

— O cunoaşteţi pe bătrînă ? se miră stăpînul lanternei. Ce legătură...

— O rudă de-a soţiei mele, îl lămuri Tancred.

— Aha, pricep. Da' coana mare nu deschide. O fi dormind, că are şi de ce... O nebună, tovarăşe, iertaţi termenul, dar mi-a ridicat tot satul acu vreo oră... În fine, vedeţi, în munca noastră avem de-a face cu tot soiul de... În sfîrşit, dacă e rudă cu doamna... Las' c-o trezesc eu la iuţeală.

Tancred şi Ţuţu urmară lanterna care desena o pîrtie în întuneric.

— Tovarăşa Aneta, bubui vocea necunoscutului, provocînd tresăriri violente în cei doi bătrîni aflaţi în faţa unei uşi grele, cu fîşii de tablă bătute de-a curmezişul — una din acele uşi care lasă să se înţeleagă că au trecut prin multe. Tovarăşă Aneta ! rosti şi mai poruncitoare vocea.

— Cine-i ăsta ? se interesă şoptit Angelo.

Un glas subţire, tremurător, se înălţă din dosul uşii de cetate :

— Deschid... dormeam...

Şi în prag se ivi o făptură împuţinată, printre brizbrizurile unui capod veştejit.

— Păi, îţi vin rudele şi tovarăşii de la Bucureşti, şi îi ţii la uşă ? Nu-i frumos, deloc nu-i frumos. Ce o să zică tovarăşii de ospitalitatea noastră ? ! Ei, mă bucur că v-am fost de folos.

Acum, în lumina care se strecura pe uşă, necunoscutul se dovedi a fi un munte de om, rumen la faţă şi cu un pîntece proeminent, ţîşnit peste cureaua lată.

— Tot specialist ? îl întrebă pe Angelo, scuturîndu-i cu putere mîna.

— Aşa şi aşa, veni răspunsul.

— Las' că-i bine ! Mă duc să aranjez la casa de oaspeţi.

— Ce să mai deranjăm acum ? Dormim aici, interveni Tancred.

— Şi tovarăşul ? întrebă şoptit necunoscutul, arătînd spre Ţuţu.

— Şi...

— Ar fi o soluţie pentru noaptea asta. Mîine ne organizăm noi cumva. Ce ziceţi, tovarăşe ?

— Mda, se mulţumi Ţuţu să aprobe.

— Coană mare, tovarăşii dorm la dumneata. Ai ce-ţi trebuie ?... Da' lasă că de asta avem noi grijă...

— Dar, eu nu... murmură pierdută Aneta.

— Las' că-i bine ! Eu vă las deocamdată, tovarăşi, dar mă-ntorc...

— Tov. Chelboi, imploră Aneta.

Laguna îşi duse mîna la piept, Angelo deschise de vreo două ori gura, ca un peşte pe uscat şi bărbiile i se albiră ca decolorate, iar Tancred prinse a tremura ca o salcie în bătaia vîntului. Cînd zgomotul paşilor se pierdu, Tancred le făcu semn celorlalţi să-l urmeze, se năpusti în încăperea luminată şi, închizînd cu grijă uşa grea, şopti gîfîit :

— Chelboi... Aşa va să zică... De astea-mi eşti !

— Eu... eu... îşi tremură dramatic glasul Aneta. Ce aveţi cu mine ? Ce v-am făcut ?

— Mai întrebi ? o admonestă Laguna, făcîndu-şi vînt cu poşeta. Nu ne aşteptam din partea ta la aşa ceva...

— Tovarăşu... agăţă Aneta ochii rugători de silueta nemişcată a lui Ţuţu. Tovarăşu...

Ţuţu privi cu ură bătrînica speriată, îşi şterse pumnii şi şuieră feroce :

— Dă bustul, că te fac praf... Auzi, hoaşcă afurisită ! ? Te nenorocesc...

— Tovărăşelu... dar eu... tov. Chelboi...

— Chelboi, răcni Tancred. Mă ameninţi cu Chelboi ? Cine e Chelboi ăsta ? Unde era ăsta în '36 cînd am dat lovitura la Creditul Lionez, în '38, în '40, în '42, enumeră el încurcîndu-se în cifre.

— Nu știu, șopti pierită Aneta.

— Păi, vezi, interveni împăciuitor Angelo... Cum de te-ai încurcat cu el ?... Păi eu te știam damă cu stil... Da' ne înțelegem noi, o bătu protector pe umăr. Hai înăuntru, să discutăm ca oamenii... Așezi și ceva pe masă... Că ne-ai pus pe drum cu burta goală, rîse el bonom.

Aneta, ca-n transă, deschise o ușă, invitîndu-i cu un gest automat : o cameră balzaciană, plină de covoare, perne, mobile disparate, vase de alabastru, un canar într-o colivie, lămpi de opalin și tablouri bucolice. Masa rotundă, acoperită cu tișlaifere, îi primi ospitalieră în jurul ei.

— Ei, o țuiculiță, o gustărică, ceva ? sugeră Angelo.

— Lasă prostiile, îl întrerupse brutal Prișcu. Să dea bustul și valea.

— Ce... ?

— Vai, Anette, nu înțelegi că jocul s-a terminat ? Te credeam fată deșteaptă...

Aneta rostogoli ochii nevinovați și lăsă două șiroaie zdravene de lacrimi să-și caute drum printre riduri.

— Jur pe Maica Precista...

— O omor ! mugi Țuțu, dînd să sară spre ea.

— Da' termină, dom'le ! Ce tot îi dai o omor în sus, o omor în jos ? Anette e prietena noastră de o viață. E o femeie inteligentă, înțelege că a pierdut. Anette, dă bustul, vezi că situația e gravă...

— Dar nu înțeleg... Dezvinovățirile Anetei începeau să-și piardă din convingere.

Tancred oftă adînc și începu să enumere, îndoind degetele pe rînd :

— Unu... ai simțit ceva și ai trimis-o pe fată. Doi... ai fost la Toto și ai luat servieta. Cum ai putut, dragă ? El, sărmanul, pe moarte, și tu... Ai uitat ce-a fost între voi ?

— De unde știi, se bîlbîi Aneta.

— Știm tot, rosti Angelo decis. Vai, ce naivă ! rîse el... Se poate, *ma chère* ?... Doar ne cunoști.

Aneta își șterse îndelung nasul, îi privi pe furiș pe fiecare în parte, apoi rosti înecată de suspine :

— Am fost să-l văd pe Toto. Asta-i tot.

— Și bustul ! bătu cu pumnul în masă Tancred.

— Ce bust, păcatele mele ? Habar n-am de ce vorbiți... Na, să se dărîme casa pe mine dacă mint...

Se auzi o bufnitură apocaliptică, ale cărei ecouri se reverberară sinistru.

— Iartă-mă, doamne, șopti Aneta, făcîndu-și cruce... Am zis și eu, așa...

— Chelboi ! murmură albă ca varul Laguna.

— Asta-i o cursă, sări în picioare Angelo privind spre ușă.

— A căzut ceva în partea veche, zise Aneta, după ce ascultă atent ...vreun tavan, că totu-i putred...

— Johnny, se sperie Laguna. Tancred, am o presimțire... S-a întîmplat ceva cu băiatul.

— Care, Johnny ?...

— Să mergem să-l căutăm ! Anette, arată-ne drumul...

— Nu pleacă nimeni ! răcni Țuțu.

Aneta încremeni cu lampa de gaz pe care tocmai o aprindea în mînă și-l privi speriată.

— Domnule, trebuie să mergem, înțelege... Vii și mata. Să știi că sîntem oameni de onoare, *ein Man, ein Wort*... Hai, Anette, decise cu demnitate calmă Angelo.

Casa în care locuia Aneta și, să nu uităm, Agepsina, era foarte veche. Cu vreo sută și ceva de ani în urmă — se spunea la șezătorile de dezghiocare a porumbului sau pe la parastase — în locurile acelea poposise un grec (cu un cal alb, bineînțeles) și cu o pungă de galbeni. Cu armăsarul nu se știe ce s-a întîmplat, dar cu punga grecul a cumpărat un deal pe care a plantat vie și la buza dealului și-a înălțat o casă, zdravănă, din piatră, cu șindrilă pe acoperiș și cu pivnițe uriașe în care încăpeau butoaie la care trebuia să urci cu scara. Bătrînii spuneau că moșii lor le povesteau

cum toamna curgea mustul pe jgheaburi direct în budane. Urmașii grecului au băut vinul și au locuit casa fără să aibă habar de ziua de mîine. Peste vie a dat filoxera, iar casa s-a șubrezit încetul cu încetul, sub povara ploilor, zăpezilor, într-un cuvînt, a anilor. Se răspîndise zvonul, mai ales după ce în conac cartiruiseră furii lui Taie-Gît, că pungi cu galbeni ar fi îngropate în tainice cotloane. Fuseseră zărite luminițe aurii pîlpîind în nopțile cînd luna era mîncată de vîrcolaci doar pe sfert, dovadă certă a temeiniciei zvonului. Ciudat era că luminițele se zăreau doar toamna și numai după ce ieșea din teascuri țuica. În anii în care Dumnezeu și capriciile vremii nu blagosloveau prunii din Vrejuri cu roade, nu se semnalaseră expediții ale căutătorilor de comori la conac ; în ceilalți ani, puzderie. Nimeni nu se îmbogățise, dar ceva rezultate tot ieșiseră : vreo cîteva violuri — care pînă la urmă se dovediră a nu fi —, vreo două-trei omoruri, cîteva camere ale casei dărîmate piatră cu piatră, dar galbeni ioc. Prin deceniul al doilea al veacului, vremuri de tristă amintire se abătură asupra satului : cîțiva ani la rînd prunii nu legară rod. Deși se zice că o nenorocire nu vine niciodată singură, de data asta vorba din bătrîni nu se adeveri : satul Vrejuri cunoscu, neașteptat, o perioadă de prosperitate și celebritate : la conac își făcuseră apariția stafiile. În presa din capitală apărură articole, un profesor de la București veni și le explică : toate națiile au dreptul la stafiile lor, de ce numai Scoția să aibă, că și noi avem tradiție ? ! În sfîrșit, apăru și un domn întreprinzător din Bacău, Isaac Rudeanu, care începu să guverneze cu mînă fermă destinele stafiilor : nu după multă vreme, apărură primii vizitatori în automobile pe a căror portiere era scris cu litere mari, roșii : *See-tour - visiting cottage of Vrejuri with its ghosts*", iar dedesubt : „Folosiți-l pe Isaac / Numai el vă e pe plac ! — Agenția Isaac Rudeanu, Bacău, tel. 4637." Toată lumea era mulțumită : vizitatorii, de senzațiile tari, domnul Rudeanu, de banii încasați, sătenii, de

înflorirea comerțului artizanal, stafiile, de viața bună pe care o duceau... care viață bună declanșă, din păcate, scandalul : într-o seară, vizitatorii surprinseră pe *the ghosts of Vrejuri* bete turtă, consumînd molan și pui cu mujdei și lălăind cîntece de inimă albastră. Stafiile, care se dovediră a fi angajații domnului Isaac, fură transmutate în pușcărie, domnul Rudeanu dispăru cu banii, iar conacul rămase pustiu... dar nu pentru multă vreme, pentru că prunii prinseră a rodi din nou și iar, în buna tradiție a folclorului românesc, realul se estompă în imaginar, dînd naștere legendei stafiilor de la conac.

Cînd Aneta, prigonită de ani, eșuase în sat, și-a spus că o stafie, două, sînt mizilic pe lîngă feluritele persoane cu sau fără uniformă care-i bîntuiseră existența. Simțind pulsul lucrurilor, și-a născocit la iuțeală o autobiografie pe modelul des folosit în anii care au urmat evenimentelor de la 23 August : ea, ultima descendentă a grecului, certîndu-se în tinerețe cu familia compusă din exploatatori, plecase să-și pună existența în slujba poporului ; iar acum, după o viață plină de abnegație, s-a întors în locul natal, tirită de dorul de glie. Vremurile erau tulburi, oamenii se lăsau convinși de vorbele bine ticluite, așa că i-au permis să locuiască în casă. Aneta, fire activă, a organizat vreo două cîrci și a reușit să amenajeze cîteva cămăruțe, lăsînd restul în paragină. În ultima vreme, pe la bufet, pe la alimentară sau farmacie, în sfîrșit în locurile unde se puteau întîlni toate V.I.P. ale satului, se vehicula ideea restaurării conacului pentru a găzdui un muzeu etnografic. Cercurile avizate știau că toată etnografia Vrejurilor și a împrejurimilor ar încăpea în două cămăruțe, celelalte urmînd a fi folosite pentru repausul unor tovarăși de la județ veniți la vînătoare sau cu alte treburi importante, iar Aneta își încălzea lungile nopți de iarnă, în care vîntul mai lua cîte o parte din acoperiș, cu speranța că va fi numită ghida muzeului... Rol pe care-l îndeplinea și acum, dînd explicații și avertizînd pe cei grupați în urma ei :

— Atenție, scara n-are două trepte !.. Nu vă atingeți de pereți, că sînt plini de funingine... Pasul mare, nu e decît un morman de cărămizi... pe la dreapta... pe la dreapta, am spus, altfel picați în pivniță.

— Joooohnnny ! iodlăreau din cînd în cînd membrii grupului.

— OOdin ! le sosi răspunsul tocmai cînd executau un slalom printre niște bîrne.

— Ce Odin ? se interesă perplex Angelo.

— Nu știu, răspunse sumbru Tancred. Să nu fie unul de-al lui Chelboi !

Coborîră cîteva trepte și, în lumia pîlpîindă a lămpii, îl zăriră pe Johnny stînd turcește pe duşumea.

— Odin ! îi întîmpină acesta.

— Ce Odin, dom'le ? Ce Odin ?

— Așa fac vikingii cînd se întîlnesc, declară Johnny și rîgîi de cîteva ori.

— Vinul Agepsinei ! se alarmă Anetta.

— E extraor... se poticni Johnny. Beți și voi, c-o viață avem !

— Nenorocitule ! răcni Tancred. Pentru ce te-am adus aici ? Să bei ?

— Da' pentru ce ? se interesă Johnny, privindu-l cu atenție.

— Fir-ați ai dracului de păguboși, țipă Țuțu, repezindu-se la Johnny. Ai bustul ?... Spune, mă, că te omor...

— Domnule, dumneata ai un fix cu omorul ăsta, se enervă Laguna. A băut și săracul băiat un pic, de emoție, și sări la el ca o fiară... Hai, Johnny, mamă !

Și procesiunea făcu cale întoarsă : ocolind bîrnele și cărămizile, fiind atenți la treptele lipsă, neatingînd pereții, se pomeniră din nou în camera în care canarul îi întîmpină cu triluri voioase.

— Anette, te-ai decis ? o chestionă Tancred. Și așa am pierdut destul timp... Hai !

— Afară ! răcni Aneta. Pungaşi de trei parale. Chem miliţia ! A...

Dar auditoriul n-a mai aflat continuarea pentru că o palmă vîjîi prin aer poposind pe obrazul Anetei care ateriză lîngă piciorul canapelei.

— Te omor ! declară Ţuţu, a cărui obstinaţie era demnă de o cauză mai bună.

— Stai să luăm întîi bustul, îl calmă Angelo. Anette, ai văzut ce palmă grea are domnul Ţuţu... Şi asta e doar un aconto... Cînd m-oi dezlănţui eu...

— Vezi să nu faci pe tine, ricană Aneta, ridicîndu-se de pe jos. Puteţi să mă călcaţi în picioare, dar n-am ce să vă dau... Înţelegi ? N-am, pentru că n-am luat nimic de la Toto.

O nouă palmă vîjîi prin aer, colorîndu-i şi celălalt obraz. Grimasa unui surîs îi descreţi ridurile udate de lacrimi :

— Tot n-am ! declară ea curajoasă.

— Vai, ce pasăre drăguţă, se auzi glasul voios al lui Johnny. Cu tandreţe, mîngîia canarul pe care-l ţinea în pumn.

— Lasă canarul, ţipă Aneta, încercînd să se ridice.

— Da, şi ce penişoare superbe, susură Johnny. Am citit eu o carte. O chestie cu nişte tablouri cu cifru, o aiureală. Dar aia care avea tablourile avea şi un canar. Aia care voiau să pună mîna pe tablouri, văzînd că nu reuşesc s-o convingă pe individă să le dea, ce se gîndiră ei... hai să omorîm canarul... şi Johnny smulse o pană.

— Bestie, răcni Aneta repezindu-se spre el, dar braţele lui Ţuţu o prinseră ca într-un cleşte.

— E, şi în carte, pe cinci pagini, era descrisă moartea canarului, continuă netulburat Johnny... Şmecherii de scriitor, că în fond e foarte simplu : îi iei gîtul între două degete, uite aşa cum fac eu, şi apeşi, apeşi...

— Geanta e în dulap, sub cearceafuri, horcăi Aneta. N-am umblat la ea...

— Nu v-am spus eu, cartea era o aiureală, zîmbi Johnny introducînd grijuliu canarul în colivie. Cine să-şi pună mintea cu un canar ?

Dinspre dulap, un prim val imaculat prinse a pluti prin cameră : feţe de pernă cu monograme în inimioară, cearşafuri apretate... Mişcarea mîinilor care scormoneau devenea tot mai febrilă, înteţind ninsoarea din odaie : prosoape pluşate, tişlaifere şi mileuri, feţe de masă din damasc, după ce zăboveau cîteva clipe în aer, se unduiau într-o aterizare lină. Tocmai venise rîndul combinezoanelor să fîlfîie, cînd uşa se deschise :

— Am adus cîte ceva de-ale gurii. Ce-am găsit în grabă, se scuză Chelboi arătînd spre cele două panere burduhănoase, ce păreau pline ochi sub ştergarele de in.

Cvartetul de mîini îndemînatice amînă finalul simfoniei în alb pe care o executa ; instrumentiştii trîntiră uşa dulapului şi se rotiră cu faţa spre public. Cum aplauzele întîrziau şi nimeni nu părea amator de vreun „bis", Tancred se interesă :

— Ai vreo pretenţie ?

— Păcatele mele, se sperie Chelboi. Ce pretenţie să am, e o simplă trataţie... Dumneavoastră să n-aveţi... cînd om discuta mîine dimineaţă, zîmbi el cu subînţeles.

— Nu discutăm mîine, ci acum, îi replică tăios Tancred.

— Păi, de ce n-aţi spus, că veneam cu actele !... Dar asta ce-i ? se miră el, observînd stratul alb ce acoperea podeaua.

— Lenjerie de pat, îi explică amabil Johnny. Da', poftiţi, intraţi !

Chelboi înşfăcă panerele şi, ca un echilibrist pe sîrmă, evitînd moviliţele de cîrpe, aşează coşurile pe masă.

— Las' că-i bine, murmură el, derutat de comportarea tovarăşilor de la Bucureşti.

Mai trecuse el prin inspecţii, şi nu prin una... dar aşa ceva nu se pomenise : în primul rînd, nu apăreau în miez de noapte, ci în faptul zilei şi veneau buluc la primărie sau

la fermă. Nici nu era nevoie să-ți spună cine sînt, că-i cunoșteai : bărbați în puterea vîrstei, plesnind de sănătate, cu priviri sumbre și damigene goale. Cum deschideau gura, începeau să zboare cifrele de plan, lozinci, sarcini, angajamente, dar, de ce să nu fim obiectivi, și felicitări — cînd mieii cei grași erau sacrificați, pentru dejunuri. La plecare, fiecare ducea cu el mici amintiri : calupuri de brînză, damigene cu țuică, pulpe de vițel, dar nimeni, niciodată, nu ceruse lenjerie de pat... Ciudat, foarte ciudat ! O schimbare în metodica de lucru ? se întrebă, cuprins de negre presimțiri, în timp ce privirea-i perplexă dădea roată încăperii...

— Ce-i, coană mare ? se îndreptă el spre Aneta, care puncta cu suspine tăcerea din încăpere. S-a întîmplat ceva ?

— Bucuria revederii, îi explică placid Angelo.

— Las' că-i bine, aprobă Chelboi. Să mai plîngă omul și de bucurie, nu numai de necazuri. Apoi, aducîndu-și aminte că ale lui sînt încă sub semnul întrebării, se interesă : Aduc actele ?

— Ei sînt... hohoti Aneta.

— Prietenii tăi și mari iubitori de păsări, i-o reteză Laguna.

Chelboi răsuflă ușurat ; ei da, începea să semene a inspecție.

— Tocmai am niște curcuțe, o grozăvie. Cîte să fie ?

— Bronzate ? întrebă Țuțu.

— Nu, doar arămii, răspunse Chelboi, plăcut impresionat de cunoștințele profesionale ale tovarășului de la București.

— Dumneata, în fond, ce vrei ? izbucni Tancred.

— Păi, ce vreți dumneavoastră, bîlbîi Chelboi. Ce naiba or mai fi vrînd ! se întrebă complet derutat. Oftă și-și zise că o să taie și un vițel ; că prea-s colțoși... Un vițel, propuse timid.

— Domnule, țîțîi reprobator Angelo.

— Sînt niște... începu hotărîtă Aneta, dar vorba i se înecă văzîndu-l pe Johnny care mîngîia duios canarul.

— Las' că știu eu cine sînt, se enervă Chelboi... În inspecție...

— Las-o moartă, mormăi Țuțu.

— Rudele și prietenii mei, continuă Aneta cu tremoluri în glas, privind ca hipnotizată degetele lui Johnny care se opriseră pe gîtul canarului... Nu e nici o inspecție, tov. Chelboi.

Chelboi privi derutat în jur. Ochii i se mutară de pe o figură pe alta, agățîndu-se de a lui Țuțu.

— Nici tovarășul ? întrebă șoptit.

— Nici...

— Aș fi jurat... Ei, fir-ar a dracului de treabă, recuperă el rapid. Păi, de ce n-ați spus de la început, mă oameni buni ?... Se schimbă problema.

Și, ospitalitatea românească, oricît ar fi ea de celebră, are o limită, așa că înșfăcă panerele și se îndreptă spre ușă.

— Să vă dea coana mare de mîncare... O să mai discutăm noi treaba asta, tovarășa Aneta, profeți sumbru.

— Iar referitor la Agepsina, începu Tancred.

— Ce-i cu ea ? întrebă Chelboi peste umăr, în timp ce deschidea ușa.

— Chiar dacă ați obținut acum doi ani cinci milioane, de data asta nu vedeți un ban, continuă triumfător Tancred. Să vă fie clar la amîndoi.

— Tot de la minister sînteți, murmură pierit Chelboi. Înghiți de cîteva ori în sec, își șterse fruntea transpirată, luă coșurile cu mîncare și le depuse cu grijă pe masă. Poftă bună ! le ură și se retrase de-a-ndăratelea spre ușă, cerîndu-le iertare din priviri... Să trăiți ! și dispăru pe ușă.

Mîinile harnice se repeziră din nou în dulap și nu după multă vreme ieșiră, trăgînd fiecare de cîte un colț al unei genți jerpelite.

— Și somn ușor ! reveni din prag vocea lui Chelboi.

Zgomotele se confundară, încît e greu de precizat care-l precedase pe celălalt : al uşii care se închidea, sau al servietei care intra în contact cu duşumeaua. Cert e că bufnitura servietei se reverberă melodios în urechile trioului Tancred-Laguna-Angelo, familiarizate deja cu zornăitul ce se auzi.

— E bustul ! răcniră fericiţi, aruncîndu-se spre geanta ce le zăcea la picioare.

Ţuţu se lăsă şi el antrenat de entuziasmul lor şi, făcîndu-i vînt Lagunei, începu să scociorască febril prin servietă. Pînă şi Johnny se deplasă mai aproape de locul acţiunii, supervizînd eforturilor cvartetului. Numai Aneta, într-o perfectă întrupare a eroinelor tragediilor greceşti, privea cu ochi plînşi scena, bolborosind blesteme printre dinţi.

— Nu-i ! se lamentară căutătorii de comori, după ce boarfele şi cioburile din servietă fură aruncate pe podea.

— Cum, nu-i ? ieşi şi Aneta din letargie.

Invectivele şi ameninţările se succedau cu repeziciune, Johnny se deplasă spre canar să se intereseze de sănătatea lui personală, dar degeaba, Aneta era neclintită în declaraţii :

— Omoriţi-ne ! Asta e tot ce-am luat de la Toto...

— Dar bustul era gol, protestă Angelo.

— Am fost traşi pe sfoară, trecu şi Laguna în registrul acut, privindu-l cu reproş pe Ţuţu.

— Nenorociţilor... Păguboşilor... îi privi Ţuţu scîrbit. De ce vă apucaţi de furat dacă habar n-aveţi cum vine treaba ?... De ce, mă ? Ca să mă nenorociţi pe mine ? Mă, vă omor, dacă nu scoateţi bustul, răcni, şi repezindu-se spre primul care-i pică în cale, începu să-l scuture.

— Stai, domnule, uşor, se degajă Tancred. Şi noi sîntem păgubiţi. ...Să gîndim, să analizăm...

— Să mîncăm, completă Angelo. Acu, dacă tot nu-i aici, ce rost are să analizăm cu burta goală ?

Şi, fără să mai aştepte aprobarea marelui strateg, dezveli coşurile, scoţînd la iveală fel de fel de minunăţii : caşcaval afumat cu crusta gălbioară, cîrnăciori de casă, subţiri ca degetul şi lungi, lungi, slăninuţă alburie din care ieşeau la iveală, ici colo, vinişoarele roşietice ale cărnii, un calup de telemea, nici prea moale, nici prea tare, cîteva copane uriaşe, provenite de la păsări necunoscute bucureştenilor, un muşchiuleţ de porc, unduitor ca un şarpe, roşii, ardei, usturoi, ceapă şi o pîine, mare, rumenă...

— De casă, făcută la ţest, le comunică fericit Angelo, printre îmbucături.

În preajma bucatelor rînduite pe şerveţele de in apărură şi străjerii care le păziseră în coşuri : sticlele, pline de muiau şi buza dopului.

— Ţuică de Vrejuri, plescăi, în culmea extazului, Angelo. Să-l ţină Dumnezeu, că mult bine ne-a făcut.

— Deci, plecăm de la premiza că Anette e corectă, deschise Tancred şedinţa de analiză. Delicioasă, se referi el la felia de slăninuţă pe care o morfolea de cîteva clipe. Sînteţi de acord cu ipoteza mea de lucru ?

— Mda, mormăiră neconvinşi interpelaţii.

— Dacă Anette nu are bustul, înseamnă că nici Toto nu-l are, enunţă Tancred în timp ce ciugulea din brînză.

— Exact, aprobă călduros Angelo. Împinge-mi şi mie telemeaua.

— Atunci... Ce mai rămîne ? îşi întrebă marele strateg trupa.

— Păi... caşcavalul afumat, cîrnăciorii, două copane, enumeră Angelo.

— Idiot, zîmbi Laguna... Agepsina...

— *Parfaitement, ma chère.* Agepsina e nodul...

— Nu mai e medic ? se interesă Johnny, privindu-l candid.

— În condiţiile astea... izbucni Tancred.

— Johnny, să-ţi fie ruşine, îl admonestă Laguna. Iartă-l, Tancred !

— Agepsina e egal Chelboi, își continuă Tancred demonstrația.

— Agepsina e Agepsina, se auzi vocea obosită a Anetei. V-ați ramolit mai rău decît credeam. Ce tot amestecați pe Chelboi în treaba asta ? ! E președintele ceapcului... O fi furînd el, treaba lui, dar altfel, îi lămuri ea. Cît privește Agepsina, nu s-ar atinge de un cap de ață străin. Nenorocirea ei e că-i fată de suflet și cu inima bună. A vrut să vă ajute, dar ați ajuns să credeți că toți sînt pungași ca voi, încheie ea demnă.

— Anette, nu ești în postura să emiți judecăți morale, o puse la punct Tancred... ...Ce zici, domnu Țuțu ?

Dar Țuțu tăcea. Tăcea și mînca și, probabil, medita. La ce, nu se știe, dar dramatice hotărîri se citeau în privirea lui : oricum, soarta cîrnăciorilor pe care îi avea în față părea pecetluită.

— Datele problemei ar fi următoarele, continuă Tancred, după ce sorbi o gură de țuică. Noi i-am furat domnului Țuțu busturile... Bun !...

Țuțu izbi cu pumnul în masă, făcînd să sară țuica din sticlă.

— Dar, între locuința domnului Țuțu și reședința noastră, bustul care ne interesa a dispărut. Prima necunoscută, să-i zicem X, e Agepsina.

— Zi-i Agepsina, că doar toți o cunoaștem, propuse Johnny. Domnul Țuțu spune că i-au fost furate patru busturi.

— Păi, trei ne-a adus Agepsina, începu Laguna să socotească pe degete, tot ea ne-a mai adus unul, de la compozitor, Angelo a venit și el cu trei, unu aici...

— Opt, făcu totalul Tancred.

— Adică, cantitativ am depășit planul cu două sute la sută, dar calitativ sîntem la pămînt, interveni Johnny. Nici o problemă, putem să ne declarăm fruntași pe ramură.

Meditația lui Țuțu luă sfîrșit. Ridicîndu-se cu un gest brusc, îi privi sumbru și se interesă :

— Unde-i toaleta ?

— În spatele curții, lîngă gard, șopti Aneta.

— Tare nervoasă persoană, comentă Angelo, după ce ușa se închise în spatele lui Țuțu.

— Ei, săracul, îl compătimi Laguna. Pune-te în situația lui. Ce-i de colo să ți se fure tot ce-ai agonisit o viață ? !

— Mare nenorocire, compătimi și Tancred.

Aneta își holbă ochii la ei și-și făcu semnul crucii :

— Mare e grădina ta, doamne !

— Ai spus ceva, Anette ? se interesă Tancred... Credeam că ai vreo idee sau... vreo explicație, surîse el sarcastic... S-ar putea ca Anette să aibă totuși dreptate. Chelboi nu poate fi luat în discuție, n-are clasă, Agepsina însă, în nici un caz. Dacă o eliminăm și pe ea, ce mai rămîne ?

— Nimic, șopti Angelo, privind dezolat masa de pe care dispăruseră bucatele.

— Exact, aprobă Tancred. Că doar nu s-o fi volatilizat bustul...

— Dacă era Wagner, ar fi o explicație, sugeră Johnny.

Tancred îl mustră cu degetul și continuă.

— Cum vine Țuțu, plecăm.

— Nu mai vine, rîse Aneta.

— Ce vorbești ? o persiflă Tancred. Domnul Țuțu e om de condiție, îi explică el. O avea și el probleme cu stomacul... Dar în timp ce vorbea, o teamă nelămurită i se infiltra în suflet. Johnny, ia vezi...

— Că doar n-o să-l șterg eu la fund, răbufni Johnny, enervat că și de data aceasta tot lui îi revenea misiunea din prima linie.

— Nu, dragă, strigă-l doar, îl calmă Tancred.

La apelurile lui Johnny răspunseră cu promptitudine hămăiturile viguroase ale cîinilor din curțile învecinate... Și nimeni altcineva...

— Ei, nu se poate, panică Tancred, repezindu-se spre ușă.

Ceilalți se buluciră în urma lui, orbecăind prin curte în căutarea stabilimentului spre care Țuțu le sugerase că-și îndeaptă pașii. Johnny, dînd dovadă de inițiativă, o zbughi pe portiță, tulind-o la vale, spre locul unde parcaseră mașina.

— A șters-o, le comunică printre gîfîituri.

Trupa, cu moralul la pămînt, părăsi curtea, retrăgîndu-se în camera unde Aneta îi aștepta zîmbitoare.

— Nu v-am spus eu, se bucură ea.

— Nu se poate, nu-și venea Tancred în fire. Să dispară tocmai cînd noi analizam problema... E nebun...

— Sau știe cine are bustul, propuse cu bun simț Angelo.

— Dudu... șopti Laguna. Dudu, reluă într-un registru acut. La el e bustul ! Nenorocita aia de Nuți și cu Dudușorul ei ne-au folosit pe post de paravan, se lamentă ea.

— Să-mi facă mie una ca asta ? !... Mie, care am fost menționat în *Who's who*-ul lumii interlope în 37 ? !... Îi omor, răcni Tancred...

— Cred că ți-o ia Țuțu înainte, îi tăie elanul Johnny, că tot avea el chef să omoare pe cineva în seara asta... Nenorocirea e că am rămas blocați aici...

— Totul e pierdut, șopti Laguna.

— Nu chiar totul, rînji veselă Aneta... Depinde de voi...

O privire stupefiați.

— Ce vrei să spui ? se bîlbîi Tancred.

— Întrebarea era : cît ?... Răspunsul vi-l dau tot eu : treizeci la sută, și în două ore sîntem la București.

— Cui ? întrebă derutat Angelo.

— Mie, răspunse Aneta. Eu am mașina, voi știți omul... Da ori ba ?

— *Deal*, rosti Tancred, întinzîndu-i solemn mîna.

— Dil, nedil, vă avertizez că, dacă nu respectați înțelegerea, vă dau pe mîna miliției... Nu glumesc, le zîmbi ea rece.

— Anette... sîntem gentelmeni, protestă Angelo.

— Tocmai de aia, ripostă Aneta și dispăru pe ușă.

Nici nu apucă Angelo să mai golească un pahar cu țuică, și de afară se auzi huruitul unui motor ; apoi piuiturile claxonului și, în sfîrșit, spoturile luminoase ale farurilor desenară dîre alburii prin noapte.

— Gata ? se interesă Aneta, reapărînd în pragul ușii.

— Doamne-ajută ! se îmbărbătă Angelo.

Aneta trimise o bezea prin aer canarului, stinse lumina și închise ușa. Afară, aruncă o privire spre cerul care se spăla de negura nopții, stupi în palme și se îndreptă cu pași mari spre mașină.

CAPITOLUL VIII

„Cine aleargă după ce n-a pierdut va pierde și ce-a avut"

J. Ruiz

— De unde naiba ai hîrbul ăsta ? se interesă Tancred după primii kilometri de hurducăială.

Laguna se așezase pe scaunul din dreapta Anetei, bărbații pe băncile laterale, toți săltînd voioși în ritmul gropilor de pe drum.

— Vă spun eu... Dar acum nu mai vorbi, că-ți muști limba, îl avertiză Aneta.

— Am așa, ca un *mal de l'air,* le comunică Angelo, în timp ce era propulsat spre capotă... Geamătul prelung de la aterizare fu urmat de un nou salt...

Și, tot așa, cînd în aer, cînd pe banchetă, ajunseră la asfalt, iar Aneta începu a le povesti isprăvile megieșului Nițu și ale Aro-ului lui : fusese Nițu — megieșul bărbat în floarea vîrstei cînd se hotărîse să abandoneze ceapeul și munca la brigadă. De abia spărseseră mugurii în floare și Nițu cu alți doi fîrtați luară calea codrului : cît îi ziulica de lungă, furau lemne și le cărau cu Aro la oraș. Veni vara, trecu vara, ei tot înfrățiți cu natura. Veni toamna, și Nițu și ortacii lui începură să haiducească și pe ogoarele ceapeului... pînă într-o seară, cînd „oameni răi din lumea rea, le-au aținut cărarea"... Din păcate, timpul baladelor cu *happy-end,* cînd potera era păcălită și haiducii își continuau netulburați isprăvile, apusese de mult... așa că Nițu fu judecat și întemnițat : doar că vremurile fiind cele care

sînt, în locul clasicei ocne, își ispășea pedeapsa la locul de muncă... Iar bidiviul lui, un Aro cu dublă tracțiune și consumînd sub 15 la sută, îmbătrînea sub un șopron în așteptarea stăpînului... Șopronul era al unui hambar, hambarul într-o curte, curtea... a Anetei. După ce urgia se abătuse asupra omului ei, madam Nițu, care, deși avea bacalaureatul și putea să-și explice dialectic o mulțime de chestii, ținuse una și bună : că piaza rea în toată nenorocirea fusese mașina (acum, ceva dreptate avea ea, pentru că în seara cu pricina, un nu știu ce de la carburator se defectase și potera îi încolțise pe Nițu și ai lui tocmai cînd suflau prin jigloare... a pagubă, bineînțeles, dar asta n-aveau cum s-o știe atunci, pentru că ei le credeau înfundate, jigloarele... și cînd colo)... Madam Nițu, pe lîngă faptul că era superstițioasă, nici nu pricepea mare lucru la mecanică, așa că, în loc să-l pedepsească pe carburator cu jigloarele lui cu tot, se năpustise cu toporul asupra caroseriei. Intervenția hotărîtă a Anetei — care se și mirase în buna tradiție a înțelepciunii populare „Da' cu calu' ce-ai avut ?" — limită dezastrul doar la ondularea capotei și a unei aripi. Dar cum madam Nițu nu suferea s-o mai vadă prin bătătură pe cea care-i trădase bărbatul, mașina intră în custodia și folosința Anetei...

— Interesant, remarcă Johnny. Morala ar fi : nu pleca la furat cu motorul netestat.

Ceilalți nu comentară pentru că adormiseră.

Soarele prinse a se ridica în rostul lui zilnic ; razele, încă vlăguite de somn, molcomeau pe parbrizul mașinii, răsfirînd luciri roșietice. Viețuitoarele : orătăniile. fîlfîind grăbite prin cuibare, cornutele, mari și mici, mugind chemări nedeslușite, cîinii și pisicile, fugărindu-se după tipicul bine cunoscut, țăranii plecînd voioși spre ogoare, cu pălăriile date pe ceafă și cu sticlele de țuică în buzunare, navetiștii, așteptînd posomorîți autobuze spre oraș, fiecare în legea

ei, întîmpinau noua zi, pe care meteorologii o prevesteau caniculară. Depășiră cîteva reprezentante ale familiei ARO, burdușite cu cele de trebuință pentru vegetarienii bucureșteni și intrară în oraș : era ora cozilor la „Sportul" și la lapte, ora cînd ITB-ul e înjurat de mamă, cînd cornurile mai sînt calde și alimentarele pline de conserve, într-un cuvînt...

— Șase jumate, preciză Tancred și începu să-și maseze spatele... Ia-o la dreapta !

Opriră în fața unui bloc, pe care cititorii capitolului II îl vor recunoaște ca fiind cel vizitat de Toto Popescu.

— Nu-i văd mașina, comunică Angelo aruncînd o privire scrutătoare în jur.

Tancred ridică fatalist din umeri.

— Laguna, rămîi în hol, fii cu ochii în patru. Johnny, urci pe scări, noi trei cu liftul... Facem jonțiunea în fața apartamentului, peste exact două minute... Executarea !

Cînd coborîră din lift, intrară într-un hău întunecat și călduț. Pași șovăielnici se apropiară și o voce murmură :

— Unchiul Tancred... matale ești ?

— Trebuie să fie un comutator, mormăi Tancred, începînd să pipăie pereții.

Johnny aprinse bricheta și la lumina plăpîndă grupul începu să caute ușa apartamentului familiei Prișcu. Arome de ulei încins și lapte dat în foc înmiresmau locul. Doar răsuflările lor precipitate tulburau tăcerea sepulcrală a holului.

— *Haut les mains* ! îi somă vocea unei femei.

— N-avem arme, rosti precipitat Angelo și ridică mîinile, întorcîndu-se cu fața spre locul de unde auzise vocea.

Dar vocea își continua netulburată somațiile în ritm disco...

— Ai dracului, mormăi înciudat Angelo... Te poate lovi infarctul cu melodiile astea.

— 24, le comunică Tancred. Asta-i apartamentul.

— Sun ? ceru permisiunea Johnny.

— Aşteaptă, ordonă Tancred... Îşi lipi urechea de uşă... Scîrţiind încetişor, uşa începu să se mişte...

— Ciudat ! murmură Tancred.

Se prelinseră în holul apartamentului : o linişte deplină îi întîmpină.

— Foarte ciudat !

Acelaşi scîrţiit acompanie deschiderea uşii dinspre sufragerie şi aceeaşi linişte deplină îi întîmpină.

— Din ce în ce mai ciudat ! remarcă sumbru Tancred.

— Fii atent la asta, îl avertiză Johnny.

Pe masă, într-un vas, se lăfăiau cîteva margarete din plastic. De o petală, agăţată cu un bold, era prinsă o foaie :

— „Dragostea mea", silabisi Tancred. „Nu mai pot... Iartă-mă... Te-am aşteptat eu cu gîndurile mele pînă la 3,15. Trebuia să-ţi esplic neînţelegerea, să nu crezi ce-a zis oamenii ăia... Da' nu mai pot. Am sufletul distrus şi corpul la fel. Iartă-mă şi nu uita ce a fost superb între noi. A ta, pînă la moarte şi dincolo, Nuţi."

— Ce sentiment, oftă Aneta.

— A şters-o, nenorocita, şi noi n-avem adresa lui Dudu, se enervă Tancred.

— Unchiule bîlbîi Johnny, ridicînd o mînă tremurîndă.

Toţi urmăriră arătătorul lui Johnny şi deslusiră pe balcon, printre rufele puse la uscat, un trup de femeie ce se bălăbănea...

— S-a sinucis ! şopti Aneta, lăsîndu-se moale pe un scaun.

— Amprentele, șuieră Tancred. Ștergeți tot pe ce-am pus mîna...

— Mai bine am șterge-o noi, murmură Johnny Ce idee ?... să te spînzuri pe balcon, să te vadă toată mahalaua !

— Dumnezeu s-o ierte, rosti cu evlavie Angelo.

Deodată, trupul femeii le dispăru din fața ochilor... se auzi un zgomot...

— S-a rupt frînghia, tresări Angelo.

— Semn rău, completă Tancred.

Și, într-adevăr, prevestirea i se adeveri, pentru că ușa balconului se deschise și madam Prișcu apăru cu un lighean sub braț. După ce primul val de uimire trecu, Nuți Prișcu începu să urle :

— Ce-ați făcut cu Țuțu ?

— Ce e cu scrisoarea asta ? țipă și Tancred.

— E o chestie intimă, îl puse la punct madam Prișcu.

— Inima mea, gemu Angelo. Femeie, o privi el acuzator pe Nuți, ce făceai pe balcon ?

— Îi spălasem lui Țuțu ceva cămăși și... da' ce vă interesează ? se enervă ea.

— Ne interesează, bătu Angelo cu pumnul în masă. Altădată să nu mai lași scrisoare de sinucigașă dacă n-ai de gînd s-o faci.

— Doamne apără ! se cruci femeia... Ieșiți afară, fir-ați...

— Situația e dramatică, o întrerupse Johnny. Țuțu s-a dus la Dudu... Iese moarte de om...

— Doamne, Dumnezeule ! prinse a boci Nuți... Cu ce-am greșit, să mă bată așa năpastă ? !... Ce mă fac eu fără ei doi ? !... Că tare era buni...

— Madam, o zgîlțîi Tancred. Dă-ne adresa lui Dudu... poate preîntîmpinăm nenorocirea.

— Vin și eu, sări madam Prișcu în picioare, ștergîndu-și lacrimile.

— Nu se poate, decretă Angelo. Mata ești doar *casus belli*...

— Dacă ziceți dumneavoastră, oftă Nuți. Da' Dudu stă în Turturele, nu la Belu...

— Să nu te miști de acasă, îi mai recomandă Tancred și dispăru.

O culeseră pe Laguna din hol și se bulucîră în *jeep*. Privirea le era tulbure, ochii înroșiți de nesomn, trupurile obosite, dar chipurile zîmbitoare.

— De data asta... rînji Tancred.

— Al nostru este bustul, completă Johnny, într-un elan declamatoriu.

Angelo începu să fredoneze *„Tea for two"* — probabil i se făcuse foame — Laguna le reaminti că era ziua de hram a Sfintei Marii, zi în care „cine la drum pornește, multe reușește", Tancred dezvălui tactica de luptă pentru etapa „Dudu" :

— Doi pași înainte, unu înapoi, concluzionă el.

— Unde am mai auzit eu chestia asta ? ! se miră Johnny.

Iar Aneta, ca oricare șofer ce se respectă, puncta conversația cu înjurături pline de dulceața folclorului buzoian. Erau bine dispuși și voioși, la fel ca oricare om al muncii la începutul unei noi zile de activitate. Natura își dădea și ea obolul la veselia lor : un soare generos le alunga frigul și oboseala din trupuri ; și, ca bucuria să le fie completă, mult lăudata dar rar întîlnita „undă verde" le deschise drumul binevoitoare. Opriră în fața „M-5-ului"

de șase nivele, în care la etajul trei, apartamentul zece, în afara trupurilor lui Țuțu și Dudu încleștate în luptă, ar fi trebuit să fie și...

— Și dă-ne, nouă, doamne, bustul nostru de fiecare zi, psalmodie Johnny coborînd din mașină... Dar zîmbetul îi îngheță pe buze... Dacia lui Țuțu, șopti el.

— El o fi ? murmură Laguna, observînd trupul prăbușit deasupra volanului.

Într-un western, indienii ar fi așteptat venirea nopții și apoi s-ar fi apropiat, tăcuți și fantomatici ; o trupă de comando ar fi acționat poate în plină zi, dar cu prudență și în tăcere și, bineînțeles, numai după ce membrii ei ar fi zîmbit bărbătește aparatului de filmat și ar fi schimbat cîteva replici cu haz ; chiar și într-un polițist românesc, răufăcătorii s-ar fi codit să se bulucească asupra mașinii, temîndu-se de cine știe ce cursă a miliției sau, și mai grav, de cine știe ce nerozie a scenaristului, dar Tancred et *sa bande*, ignorînd cele mai elementare precepte ale filmelor de acțiune, se avîntară șonticăind și chiuind spre Dacia lui Țuțu...

— L-au umflat ! gemu Țuțu, căci el era individul prăbușit peste volan.

— Cine ?... Pe cine ?... pendulară întrebările.

— Miliția pe Dudu.

Se lăsă o tăcere care, dacă n-ar fi fost ciripitul zglobiu al cîtorva păsărele și pașii trecătorilor de pe trotuarul de vizavi, ar fi fost categorisită drept mormîntală. Sînt astfel de cuvinte care-ți dau palpitații, te lasă cu buzele uscate și cu respirație de astmatic, iar inima ți-o simți strînsă de o gheară... Trecură clipele în goană, vorba poetului, pînă cînd Tancred, depășind infarctul, reuși să șoptească :

— Cum s-a întîmplat ?

Ţuţu nu ştia prea bine. Cert e că Dudu era *un „băiat de viitor". Fusese unul din cei mulţi,* care, dînd cui, cît şi cînd trebuia, trecuse din clasă în clasă la seral şi din treaptă în treaptă în ierarhia socială. Ajungînd ajutor de gestionar, o lăsă mai moale cu datul şi începu cu luatul : garsonieră, bacalaureat, amantă. Cu ultimul punct Ţuţu nu era de acord, nu din principiu, doamne-fereşte, dar el cu Dudu nu avusese decît relaţii de serviciu şi cum, tamnesam, Dudu să treacă la relaţii familiale ? ! Una e să împarţi cîştigul de la perisabilităţi şi alta e să împarţi aceeaşi femeie... mai ales dacă e nevastă-ta !.. Nu ? !

— Ai perfectă dreptate, murmură plin de compasiune corul ascultătorilor.

Referitor la motivul dispariţiei lui Dudu, Ţuţu bănuia că era vorba de aplicarea unui proces fizic la viaţa de zi cu zi : reacţia în lanţ. Dudu luase prea mult, iar miliţia îl luase pe Dudu. La întrebarea „Spune-mi unde, cînd şi cum ?", care stătea pe buzele tuturor, Ţuţu aflase răspunsul de la o vecină a lui Dudu : din garsonieră, după telejurnalul de seară, de către doi domni care-l suiseră într-o maşină neagră. Dudu era abătut, iar domnii înalţi, solizi şi indiferenţi. În clipa despărţirii, îşi amintise vecina, unul dintre ei, după ce închisese uşa garsonierei, aplicase un sigiliu...

— Dacă vreţi, puteţi să-l vedeţi ! oftă Dudu.

— Nu, nu, murmurară îngroziţi.

— Şi bustul ? şopti Angelo.

Ţuţu privi îndurerat „M-5-ul" în care se afla garsoniera lui Dudu.

— Crezi ? se interesă Tancred.

— Crede şi nu cerceta, încercă Johnny să destindă atmosfera.

— Eu, unul, nu rup sigiliul, mormăi Ţuţu.

— Nu acum... șopti Angelo.

— Și nu singur, completă Laguna.

— La noapte, sugeră Tancred.

— Un milițian, șuieră Aneta.

— S-a întîmplat ceva ? se interesă milițianul, oprindu-se lîngă mașină.

Își consumară emoțiile gradat și diferențiat sub privirea din ce în ce mai indescifrabilă a apărătorului legii.

— Ce să se întîmple ? se miră Laguna, recăpătîndu-și glasul... Povesteam și noi...

— Circulați, hotărî milițianul. Era ceva dubios în chestia asta, deși individul din mașină nu părea a se ocupa nici cu schimbul de valută, nici cu specula de ulei, nici cu vînzarea de superlonguri...

— Vino la noi... să continuăm... propuse Tancred, afectînd un ton dezinvolt...

Și se puseră în mișcare : Țuțu cu mașina, ceilalți spre mașină ! Ce să continuie ? se întrebă milițianul, notîndu-și în carnet numerele celor două mașini.

— Ce naiba să continuăm ? întrebă Johnny, aflat într-o deplină comuniune de idei cu reprezentantul ordinei publice.

— Romanul, mormăi Tancred...

Dan avea un organism bine reglat. Anii petrecuți în cîmpia muncii (în cazul lui această cîmpie era străbătută de tramvaie, autobuze iar, în ultima vreme, și de elegantul metrou) îi formaseră reflexe admirabile : cînd soneria deșteptătorului răsuna voioasă, Dan, cu o mișcare precisă, stăvilea torentul decibelilor și se întorcea pe partea cealaltă : simțul datoriei și teama de condică îi alungau însă somnul : jelindu-și soarta, ofta și întredeschidea pleoapele... Ritualul s-ar fi repetat și în dimineața aceasta, numai că

avu o primă surpriză : mîna căută în zadar deșteptătorul. Rămase cîteva clipe nemișcat : zgomotul care-l trezise se repeta : venea din apropiere, mîngîindu-l și învăluindu-l : un rîs cristalin, ușor și parcă plin de promisiuni. Surîse și-și trecu limba peste buzele uscate, plescăind de plăcere : „Ăsta noroc", își declară fericit, neîndrăznind să întredeschidă ochii... „Cine o fi ?"... Începu să caute cu febrilitate prin pat... în stînga nu era, iar cînd se răsuci spre dreapta, se rostogoli pe dușumea. Surprins, aruncă o privire tulbure în jur : nimeni, nici în pat, nici în încăpere iar singurul zgomot pe care-l auzea acum era tic-tacul monoton al deșteptătorului. Nu se afla în camera lui, ci în hol și dormise pe canapea. Se așeză pe marginea patului contemplînd ținuta în care dormise : cămașă în carouri și șosete bleumarin. Se lăsă moale pe pat și închise ochii : ce dumnezeu se întîmplase în seara trecută ? Auzi din nou rîsul acela provocator. Și altă dată mai pățise așa, numai că huriile care-i populau visele dispăreau odată cu primul țîrîit al deșteptătorului... „Cine naiba să fie ?" se întrebă din nou, perplex. Și mai era ceva în neregulă : necunoscuta din vis se apucase să pregătească breakfastul... aromă de cafea și ouă prăjite pluteau prin apartament... Straniu, extrem de straniu... Va trebui să aibă o viață sexuală regulată, nu mai mergea așa, decise Dan și, printr-un efort de voință, redeschise ochii... Și chiar atunci, bing-bangul soneriei răsună nespus de real.

Ușurat, înșfăcă un cearșaf și, ca un senator roman, se îndreptă spre ușă... O deschise... În prag se afla Marie-Jeanne !

Inima îi bătu mai tare... Draga de ea... scumpa de ea... Era aici... Ea, cel puțin, era reală... Arăta la fel ca în ziua în care soarta îi călăuzise pașii spre cabinetul lui de consultații : fața trasă, ochi obosiți, privirea tristă, implorînd

ajutorul. Atunci plînsese în suspine peste blăniţa creaţă a unui caniş suferind de constipaţie.

După prima consultaţie, canişul se înzdrăveni, Marie Jeanne îşi recăpătă zîmbetul, iar Dan îşi pierdu somnul... O căută la telefon, o invită la o plimbare la Şosea, ea acceptă : se plimbară într-o după-amiază de april, ei doi şi canişul Robby... au stat pe o bancă, s-au ţinut de mînă, au vorbit puţin, lăsînd ochii să-şi transmită ce nu reuşeau cuvintele, în timp ce Robby se ştrengărea cu o femelă din altă rasă...

Aşa a debutat idila lor... Plimbări, cu sau fără canişul Robby, concerte şi expoziţii, un pulover împletit de ea pentru el, şarlote preparate de el pentru ea... sufleteşte, se înţelegeau şi se apreciau, trupeşte, nu depăşiseră stadiul sărutărilor lungi şi pline de foc : ea îi aprecia sensibilitatea şi aştepta ca el să facă primul pas, el aştepta cu nerăbdare noaptea nunţii...

Iar acum, în prag, se afla ea, cu aceeaşi faţă trasă, cu ochii obosiţi, doar că, în braţe, în locul canişului, avea nişte pachete...

— Am trecut să... ezită Marie-Jeanne... Nu ştiam dacă te mai găsesc.

— Iubito, şopti, simţindu-şi gîtlejul strîns. Sînt momente în dragoste cînd vorbele sînt de prisos : deschise braţele pentru a primi în ele aleasa inimii... toga de senator roman îi alunecă de pe umeri şi privirea tristă a Marie-Jeannei poposi pe cămaşa în carouri, se tulbură, făcu un salt pînă la şosetele bleumarin şi se opri, ca hipnotizată...

— O, şuieră ea, intrînd în cameră. În sfîrşit, suspină şi o lucire bizară prinse a-i licări în ochi.

— Scuză-mă, se bîlbîi Dan şi-şi strînse cearşaful în jurul trupului.

— De ce să te scuz ? susură tandru Marie-Jeanne, apropiindu-se de el.

— Cafeaua la domnul ! anunţă o voce.

Dan se întoarse şi cearşaful îi alunecă din nou de pe umeri : în faţa lui se afla necunoscuta din vis, roşcata cu buclişoare arămii şi ochi verzi ! Proaspătă şi roză, cu acea expresie de satisfacţie liniştită pe care toţi celibatarii doresc s-o vadă dimineaţa pe chipurile vizitatoarelor nocturne. O cercetă uimit şi-şi recunoscu halatul bleumarin care îmbrăţişa satisfăcut trupul necunoscutei. O exclamaţie îl făcu să se răsucească din nou : aleasa inimii lui clocotea pradă unui zbucium de nedescris : ochii aruncau fulgere, gura se închidea şi se deschidea cu rapiditate, mîinile strîngeau pachetele cu o forţă îngrijorătoare. În timp ce o contempla uimit, Marie-Jeanne făcu un efort ce părea supraomenesc, trase aer în piept şi-i dădu drumul într-un fel de şuierat prelung :

— Mizerabile... Şi eu, care credeam... Ţine !

Dan, pomenindu-se cu pachetele în braţe, abia avu timp să se tragă înapoi, în timp ce uşa se trînti cu un bubuit care desprinse o bucată bună de tencuială.

— Adio ! se mai auzi din depărtări şi totul reintră în tăcere.

Dan aruncă pachetele pe pat, pescui cearşaful de pe jos, şi-l strînse în jurul trupului ; fierbea de enervare : o clipă, o singură clipă de rătăcire, şi visul lui de fericire matrimonială se destrămase ! Cum a fost posibil ? Indiscutabil, necunoscuta din halat era un exemplar reuşit, recomandabilă pentru un celibatar fără obligaţii sau un bărbat însurat, dar total nepotrivită în cazul lui.

Necunoscuta, roşie la chip, cu obrajii umflaţi, părea chinuită de un rău care-i scutura toate mădularele. Un fel de chiot izbucni, transformîndu-se în hohote nestăpî-

nite. Și aceste sunete acționară în sfîrșit asupra lui ca un duș scoțian.

— Agepsina ! se așeză pe fotoliu ; un vîrtej înfricoșător îl cuprinse, răsucindu-i creierul dureros. Agepsina... Agepsina, gemu încetișor... M-ai distrus... Bestie ! răcni, sărind din fotoliu.

— Dănuț, striptisul nu merge fără muzică. Să pun o casetă ? îl întrebă ea suav.

Dan o privi tulbure și sprintă scurt spre baie.

— Te omor ! i se auzi răcnetul printre gîlgîiturile apei... Fierbinte... rece... fierbinte... rece... și iar... și iar...

— Dănuț, să nu răcești, băgă Agepsina capul pe ușă.

— Ce cauți tu aici ? se auzi geamătul lui din ceața lăptoasă.

Aburii șuvoaielor reci și calde și ai alcoolului îngurgitat cu o seară înainte intrară în combinație, modificîndu-i echilibrul fizic : o jerbă de stropi însoți plescăitura trupului în apă.

— Ți-e rău ? se sperie Agepsina.

— Ca totdeauna cînd te văd, bolborosi Dan. Toată noaptea m-ai urmărit în vis, îi comunică cu ranchiună în glas... Mor ! Își lăsă capul pe marginea căzii, în vreme ce o furtună îngrozitoare i se năpusti în creier.

— Uite, ia ! auzi o voce mică.

Redeschise ochii și o văzu pe Agepsina care-i întindea o bulină și un pahar cu apă...

— Te-ai îmbătat, aseară...

— Ești nebună, ripostă Dan. Eu să beau ? !... Am avut un coșmar îngrozitor, de asta am migrenă teribilă... Eram cu niște bătrîni...

— Tancred, Laguna, Angelo, șopti Agepsina.

— I-ai visat și tu ? se miră Dan, privind-o perplex. Pe urmă ai apărut tu...

— Şi am mers la Potol, continuă Agepsina.

— Ei, fir-ar a dracului de viaţă, izbucni Dan, nici visele nu mă laşi să le am singur ?

— N-ai visat, Dănuţ, protestă Agepsina.

— Pe dracu, n-am visat, se enervă Dan. Că doar n-oi fi mers aşa, tam-nesam, la domnul Potol în miezul nopţii ?

— Te-ai dus pentru bust.

— Ei, vezi, zîmbi fericit Dan. De aici visele noastre se despart : habar n-am de nici un bust.

— Ei, bustul pe care ţi l-am făcut eu cadou şi pe care tu l-ai dăruit Marie-Jeannei şi care, de fapt, e o amintire de familie a bătrînilor, dar eu ţi l-am dat crezînd că e unul din cele pe care le cumpărasem ca să-l înlocuiesc pe cel spart...

— Mai adu-mi un algocalmin ! gemu Dan... Ba nu, mai bine două...

— Da, şi tu ai venit cu Tancred şi eu cu bustul pe care-l luasem de la Potol, dar nu era cel bun. Atunci noi doi cu Angelo am plecat din nou la Potol. Tu ai reînceput să bei şi noi să căutăm bustul. Cînd am ieşit, erai turtă. Bineînţeles că Jeana asta a ta s-a înfuriat, mai ales că mă ţineai în braţe.

— Eu... pe tine ? se scutură Dan îngrozit.

— Nu ţi-e ruşine ? Uiţi că mi-ai cerut să te sărut ?

Dan o privi lung, dădu să spună ceva, renunţă, apoi reluă :

— Bine, m-am convins că eram îngrozitor de beat !

— Nu-i nimic, Dănuţ, îl calmă tandru Agepsina... Să te spăl pe spate ?

— Ieşi afară !

Dumnezeule, ce neînţelegere îngrozitoare ! Va trebui s-o convingă pe Marie-Jeanne că faptul de a-şi surprinde

viitorul soț doar în cămașă și șosete, în compania unei tinere îmbrăcată în halatul lui de casă, nu trebuie să întineze iubirea lor pură... Aparențele sînt atît de înșelătoare, cîteodată...

— Ce treabă ai tu cu impresioniștii francezi ? se auzi vocea Agepsinei prin ușa întredeschisă.

— Nici una, mormăi Dan... Nu, prin telefon nu va rezolva nimic. Va cumpăra un buchet de trandafiri sîngerii, cum e inima lui acum, și o va implora pe Marie-Jeanne să-l ierte.

— Dar cu Lutierii din secolul XV ? se interesă din nou Agepsina.

— Pe dracu, mîrîi Dan... Pe Marie-Jeanne, de care era atît de legat sufletește, o va înduplecа, dar taică-său, maestrul Potol, de care-l lega doar promisiunea acestuia că darul de nuntă va fi cu cinci cifre, îl va ierta oare ?

— „Domniță a sufletului meu / Te-am așteptat în noaptea înfrigurată / Pe aceeași bancă, lîngă poartă / Sperînd, ca un damnat plebeu / Că voi primi dulceața zîmbetului tău /“ declamă Agepsina... Dan, ce zici tu de chestia asta ?

— O tîmpenie sinistră. Își puse cîteva picături de *after shave* în palmă și începu să-și maseze barba.

— Așa cred și eu, rîse Agepsina. Sînt vreo treizeci în pachet... toate scrise de tine.

— Ce pachet ? se înecă Dan în ultimele picături de *after shave*.

— În cel mic, alături de Lutieri și Impresioniști... În celălalt n-am umblat încă.

Dan năvăli în încăpere : Agepsina stătea turcește pe covor și răvășea pachetul adus de Marie-Jeanne.

— Cum îți permiți ? răcni Dan înșfăcînd pachetele din mîna fetei.

— Crezi că s-a terminat totul între voi ? se interesă ea, privindu-l inocentă.

Drept răspuns, Dan aruncă pachetele pe pat ; scrisorile se desprinseră din elasticul care le încercuia şi începură să fîlfîie domol, aterizînd de-a valma peste impresionişti şi lutieri ; pachetul cel mare odihnea de-a curmezişul unei perne...

— Ce-o fi în el ?

— Nu-i treaba ta, mugi Dan. Îmbracă-te şi la revedere... M-am săturat pînă peste cap de tine.

Agepsina se aşează pe fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

— Sincer să-ţi spun, e mai bine aşa... Mie fata nu-mi plăcea.

— Ţie ? se înecă Dan. Cu mişcări febrile începu să adune scrisorile... Nu, nu, nu se poate, mormăi... Mergem la ea, să-i explici, că tu eşti cauza acestei neînţelegeri îngrozitoare.

— Glumeşti, rîse Agepsina.

Dan se aplecă deasupra patului şi apucă pachetul care nimerise pe pernă. Un bilet fusese strecurat sub şnur : „Bustul era la mine. Papa e nevinovat. Sper că „tovarăşii" tăi vor avea în vedere acest aspect"... citi, în timp ce uimirea i se întipărea pe chip. Literele începură să-i danseze în faţa ochilor, învălmăşindu-se unele în altele, fără nici un sens.

— Bustul ! şuieră sinistru, făcînd-o pe Agepsina să sară de pe scaun.

— Ce e cu el ?

Dan nu era un temperament coleric. Şi firea şi educaţia îl îndemnau la relaţii paşnice, bazate pe colaborare şi înţelegere reciprocă. Nici starea în care se afla, stare în care se înbinau mahmureala alcoolurilor şi tristeţea ul-

timelor evenimente, nu lăsa să se bănuiască vreo reacție violentă. Dar chipul acela alb, cretos, care arbora un zîmbet mulțumit de sine, combinat cu rînjetul la fel de satisfăcut de pe chipul îmbujorat al Agepsinei, formară un amestec detonant care acționă asupra caracterului său ca un cocteil Molotov asupra unei vitrine : cu o vigoare pe care nu și-o bănuia, zdrobi bustul de podea.

Simultan se auziră : „Lua-v-ar dracu' !", „Dane, ce-ai făcut ?", zgomot de cioburi și altceva, un fel de clinchet ușor, fragil, delicat, un susur de pietricele peste care saltă zglobie unda unui pîrîiaș.

Fascinați, ochii celor doi se lipiră de locul acela, unde, pe parchet, printre cioburi, o rază de soare părea să danseze, descompunîndu-se în culorile bine știute ale spectrului. Agepsina se duse cu pași mici, îngenunchie și ridică palmele în care lumina se răsfăța somptuoasă.

— Bijuterii, bîlbii ea.

— Ce-i cu astea ? îngînă el, răsucind între degete șarpele lucios al unui colier.

— Erau în bust... Vezi cum sclipește ? roti Agepsina degetul pe care își strecurase un inel cu solitar... Or fi veritabile ?

— Veritabile, pe dracu, comentă el cu o undă de neliniște... Dă-le încoace... aur... aur... Toate sînt marcate...

— O avere, șoptiră într-un glas, privindu-se speriați.

— Trebuie să-i anunț pe bătrîni, se repezi Agepsina spre telefon.

Începuse să formeze numerele, cînd mîna lui Dan apăsă furca aparatului :

— Nu cred că e nevoie, îi spuse pe un ton rece. Își regăsise calmul și, apucînd-o de braț, o conduse spre fotoliu.

— Daneee ! protestă fata.

— Ei cu ale lor, noi cu ale noastre ! rîse el, privind-o intens.

— Ce vrei să spui ? se bîlbîi Agepsina.

Dan continua să se joace în tăcere cu bijuteriile pe care le înșirase pe masă. Își puse o brățară pe încheietura mîinii și o admiră cu ochii întredeschiși.

— Doar nu vrei să... ? se sperie ea.

— Să ce ? o întrebă el absent.

— Să... să... știi tu...

El rîse și-și trecu palma ca-ntr-o mîngîiere deasupra bijuteriilor.

— Dacă nu vrei să le dăm bătrînilor, trebuie să le predăm la miliție, încercă ea să se ridice de pe fotoliu.

— Vedem noi, mormăi Dan și, adunînd bijuteriile de pe masă, le băgă în buzunarul halatului... Oricum, ideea te onorează, rîse el. Se apropie de telefon și formă un număr... Cu tov. Ionescu, vă rog... Gelule, salut, Dan la telefon... Amestecat, nici prea bine, nici prea rău. Auzi, am ceva deosebit pentru tine... Nu suferă amînare. Știu că ești ocupat, dar e ceva *di granda*... Acasă... Ura, te aștept...

— Cu cine ai vorbit ? se interesă Agepsina.

— Un tip.

— Faci pe deșteptul ? se enervă ea... Ce tip ? Ce vrei să aranjezi cu el ?

— Unele chestii. Aprinse o țigară, deschise fereastra și-și rezemă coatele pe pervaz.

Agepsina își trecu mîna peste pleoape și începu cu glas absent :

— Dane, sîntem prieteni de atîta amar de vreme... Mi-ești drag, te stimez, te... în sfîrșit, am fost împreună

și la bine și la rău... Ce se întîmplă cu tine ?... Trezește-te !... Nu sînt bijuteriile noastre... Nu sîntem...

— Liniștește-te ! îi aruncă peste umăr... O să fie bine !

— Deci, să recapitulăm, propuse Tancred.

Angelo învîrtea linguriţa în ceaşca de ceai, ronţăind absent dintr-un corn, Laguna dădea în cărţi sub privirea vigilentă a Anetei, Johnny îi povestea în şoaptă fratelui Tommy evenimentele ultimelor ore, iar Ţuţu, cu capul sprijinit în palme, medita şi ofta.

— Un somn ar fi mai bun, rosti molatec Angelo.

Din camera alăturată se auziră trei ciocănituri scurte, înfundate.

— Viorel nu e de acord, mormăi Tancred.

Aneta îşi aprinse o ţigară şi bătu cu bricheta în cărţile răsfirate în faţa ei :

— Degeaba, cum le dă, cum le-ntoarce, iese întîlnire cu oficialităţile.

Ţuţu îşi şterse fruntea transpirată cu dosul palmei şi gemu adînc.

— Şi, *what's the problem ?* interveni Tommy. Vizavi de „organe" sîntem curaţi ca lacrima. Poate tovarăşii l-au umflat pe Dudu pe linie profesională.

— Ce mai contează linia cînd tot acolo ajungi, murmură Angelo.

Zgomote nedesluşite se auziră din camera alăturată. Se priviră în tăcere, încercînd să le descifreze înţelesul. Tancred se ridică greoi şi se îndreptă spre uşa întredeschisă.

— Dacă bustul ar fi ajuns pe mîna miliţiei, pînă acum vă vizitau ei, îi asigură Aneta.

— Sînt două posibilităţi, o întrerupse Johnny : ori Dudu a reuşit să treacă sub tăcere chestia cu bustul...

— Se vede că n-ai avut de-a face cu miliția, oftă Țuțu.

— Ori bustul nu e la el, continuă netulburat Johnny.

— Dar unde ? izbucni întrebarea pe mai multe glasuri.

— Ghici, ghicitoarea mea, rîse Jhonny... A-gep...

— Sina, continuă Tancred intrînd în cameră. Vreau să vă aduc la cunoștință că Viorel și-a însușit întru totul concluziile secțiunii de lucru. Ne-a trasat liniile directoare ale planului de acțiune. Indicațiile lui ne vor însufleți...

— *Oncle.* Tancred e abonat la presa centrală, îl lămuri Tommy pe Țuțu.

— Dom'le, nu înțeleg nimic, protestă Țuțu, frecîndu-și tîmplele. Ce trebuie să facem ?

— Ore suplimentare, mormăi sumbru Johnny.

Taman în momentul în care vorbitorul ataca spinoasa chestiune a intransigenței față de abaterile în muncă se auzi primul țîrîit al telefonului. Mai sună de cîteva ori în tăcerea care cuprinsese treptat încăperea, pînă cînd Laguna, după ce întrebă din ochi cărțile răsfirate pe masă, ridică receptorul.

— Alo ?...

— Doamna Laguna ? ! răsună în încăpere vocea interlocutoarei. La telefon e Agepsina Tufiș...

În cameră scaunele începură să scîrțîie. Laguna rosti un „da" ezitant și neangajant.

— Aș putea vorbi cu domnul Tancred ? se interesă fata.

— Desigur, răspunse Tancred și preluă receptorul... Da, fata mea, i se adresă cu glas mieros.

— Mai indicat ar fi să spuneți „partenera", rîse Agepsina... Doar e vorba de o afacere, nu ? !

Auditoriul reacționă diferențiat : cei cu nervii slabi scăpară exclamații uimite, ceilalți sîsîiră prompt pentru restabilirea liniștii.

— Nu înțeleg, se bîlbîi Tancred.

— Sau vă faceți că nu înțelegeți, ripostă vocea voioasă a Agepsinei. Am găsit bustul.

— E minunat ! Să-ți dea dumnezeu...

— Întîi să dați dumneavoastră.

— Da, da, înțeleg, ai avut și mata cheltuieli... Da' să nu fie mult, că nu prea avem de unde...

— Pentru bust nimic, pentru bijuterii patruzeci de mii...

— Patruzeci de mii ! !...

Cîteva brațe se repeziră spre receptor, smulgîndu-l din mîna tremurîndă a lui Tancred, transmițîndu-l de la unul la altul :

— Sînt busturile noastre, țipă pițigăiat Angelo.

— Ba ale mele, răcni Țuțu.

— Dumneata cine ești ? se interesă Agepsina.

— O să te bată dumnezeu, profeți Laguna.

— Te băgăm în mormînt, o asigură Johnny.

— Te dăm pe mîna miliției, încheie Tancred circuitul amenințărilor, cînd ajunse din nou în posesia receptorului.

— Credeam că stau de vorbă cu profesioniști, ripostă Agepsina pe un ton rece. Lăsați prostiile !

— Patruzeci de mii e o prostie ? răcni Tancred.

— Un fleac față de valoarea bijuteriilor.

— Așa e, așa e, confirmă Țuțu printre dinți.

— De acord, sau caut alți amatori ?

— În principiu, da, mîrîi Tancred după o scurtă pauză. Dar totul a venit prea repede... Trebuie să ne analizăm posibilitățile... Și apoi, ar trebui să ne convingem că ai într-adevăr bijuteriile...

— O broșă din material argintiu, în formă de baretă, cu două lame laterale pe care sînt montate...

— Suficient, gemu Țuțu.

— Expertul nostru e satisfăcut, declară grav Tancred.

— Perfect. Notați numărul de telefon al partenerului meu... îl cunoașteți, domnul Dan... O oră, cît mai rămîn aici, aveți timp pentru analiză și concluzii... Sper că vor fi favorabile pentru ambele părți, rîse ea.

— Nu mă așteptam din partea ei... Zău, nu m-așteptam, se minună Aneta.

Din camera alăturată se auziră ciocăniturile-semnal.

— Viorel spune că ar trebui să discutăm aspectul financiar, le transmise Tancred... Domnul Țuțu, cu cît participi ?

— Nenorociților, răcni Țuțu... Vreți bani de la mine ? ! Să-mi cumpăr bijuteriile ? !... Vă omor...

— Iar l-a apucat, oftă Aneta.

— Aneta ? căută Tancred un alt posibil acționar.

— Am pensie mică, murmură interpelata.

— Johnny, Tommy ? continuă Tancred... Unde au dispărut ăștia ?

— Naiba știe... Oricum, nici ei n-au bani.

— Laguna, noi cum stăm ? se agăță Tancred de ultima speranță.

— Spre foarte prost, îl lămuri Angelo.

— Pentru niște nenorociți de patruzeci de mii pierdem o afacere colosală, se enervă Tancred. Domnule Țuțu, fac apel la inteligența și la economiile dumitale... E vorba de o investiție rapidă și cu o dobîndă mare, pentru că, bineînțeles, banii o să-i primești înapoi. Suma va fi acoperită din partea noastră.

Țuțu oftă prelung :

— Bine... Dar dă-mi numărul de telefon, să discut eu cu individa.

— Nu se poate, se scuză Tancred. Dacă l-ai ști, ai trata afacerea singur.

Aneta se apropie de Țuțu și îi promise, zîmbitoare :

— Lasă că se aranjează... Ascultă-mă pe mine !

— Nici o grijă, îl asigură și Tancred. Numai să aduci banii. Ridică receptorul și formă un număr... Cum procedăm ?

— Simplu, îi răspunse Agepsina. Voi veniți cu banii, eu cu bijuteriile. Pînă la patru am treabă la Minister. Mă așteptați în parcarea din fața Ministerului. Ne verificăm marfa și facem schimbul... De acord ?

— Mda, mormăi Tancred.

— Și... fără trucuri ! Te avertizez că mi-am luat niște măsuri de precauție.

— Și noi... și noi... murmură Tancred.

CAPITOLUL IX

„Cauți binele fără să-l găsești și găsești răul fără să-l cauți."

Democrit

Tînăra scoase din poșetă o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, în nuanțe bicolore, și-i așeză pe nas, admirîndu-se în oglinda din lift. Zîmbi și-i făcu în ciudă imaginii din oglindă, arătîndu-i limba. Părea într-o dispoziție excelentă și, cînd ieși din lift, fluiera încetișor, în timp ce învîrtea pe deget un breloc cu chei. Era ora 10,45... Peste cîteva minute, buna dispoziție i se evaporase, un șirag de înjurături luă locul cîntecului : autoturismul în fața căruia se oprise avea trei roți pe geantă... În apropiere, un individ blonziu, sprijinit nonșalant de portiera unei mașini, îi zîmbea ademenitor de sub mustața subțirică. Zîmbetul deveni insistent, iar mîna blondului într-un gest leneș sugeră o invitație. Ridică plictisită din umeri, ignorînd sîsîitul admirativ de sub mustața subțire și grăbi pașii spre stația de autobuz... Dacă ar fi avut curiozitatea că măcar o dată să privească înapoi, ar fi observat că mașina blondului se pusese în mișcare, tîrîndu-se în urma ei... Bărbați care să reziste unor ochi verzi, chiar dacă au un strop de parșivenie în privire, ca ai tinerei, se mai găsesc, dar să ai tăria să-i privești nepăsător unduirile trupului, era imposibil. Un lungan cu ochelari, posesor al unui facies de intelectual incert, porni ezitînd în urma ei ; de pe trotuarul de vizavi, doi tineri se înghionteau și-și vor-

beau în șoaptă, privind-o cu coada ochiului. Unul dintre ei scoase un pachet de țigări din buzunarul vestei de *geans*. Celălalt își pipăi blugeanșii, apoi tricoul, de pe care un Superman în nuanțe portocalii zîmbea sardonic, și ridică din umeri. Dacă tînăra i-ar fi zărit, ar fi tresărit uimită, dar așa, traversă nepăsătoare strada spre stația de autobuz, ignorînd admiratorii care-i urmau pașii...

În stație, lume puhoi : unii, delectîndu-se cu înghețate la vafe, alții, sorbind siropuri sau ronțăind covrigi, cu toții înjurînd mijloacele de transport în comun, cu șefii lor cu tot. În sfîrșit, apăru mult-așteptatul, cu lume ciorchine pe scări. Din adîncurile monstrului care oprise în scrîșnet de frîne, fură propulsați pe trotuar indivizi cu figuri roșii, cu trupuri șiroind de transpirație, încercînd, cu pași împleticiți și respirație de astmatici, să se îndepărteze de locul viitoarei bătălii ; asediatorii porniră la atacul cetății cu burduf, bulucindu-se spre cele trei porți, plini de elan și chiuind ca la nuntă. Un proces natural de selecție operează în momentul asaltului : dispar bătrînii și copiii, trecuți în ariergardă, cu speranțe pentru autobuzul următor ; rămîn bărbați viteji, protejînd galant trupurile domnișoarelor prinse în vîltoare. Tînăra cu ochi verzi și buclișoare arămii se trezi catapultată de un grup de gentlemeni pe una din treptele autobuzului. Apucă cu fermitate bara, iar pantoful ei strivi ceva care declanșă un urlet receptionat din plin de urechea ei stîngă.

— Te trezești în codru, domnule ? îl apostrofă indignată pe cel cu răcnetul.

Interpelatul gemu și fu rîndul tinerei să răcnească :

— Poșeta !

Într-adevăr, o mînă vicleană se strecurase prin ciorchinele de trupuri de pe scară, căutînd neliniștită ceva de

care să se agațe. Găsise poșeta din mîna tinerei și dispăruse împreună cu ea.

— Mi-au furat-o ! se lamentă tînăra, privind rătăcită în mulțimea care se foia pe lîngă autobuz.

Grupuri răzlețe comentau evenimentul : o doamnă care văzuse totul susținea că făptașul fusese un tînăr pletos și bărbos, cu gură de lup și buză de iepure, îmbrăcat soios și purtînd adidași albaștri care, după ce înșfăcase geanta, traversase în goană strada suindu-se într-o Dacie crem, al cărui număr se sfîrșea cu 47 și care accelerase fulgerător, că nici la stop, la Lînăriei, nu oprise ; o altă doamnă, care și ea văzuse absolut totul, declară că era vorba de o bandă : unul blond, cu o cămașă în carouri mici, altul, tot blond, cu o cămașă din pînză topită, albă, cum avea Dolănescu cînd cîntase sîmbătă după serial la televizor, al treilea, parcă era brun, dar precis avea pantaloni de velur vernil, cu reiuri mici și care acționaseră exact cum i se întîmplase ei astă-iarnă în troleibuzul 84, cînd îi luaseră căciula de nutria de pe cap, că dusă a fost și i-a pus cruce, cum le-ar dori s-o aibă, crucea nu căciula, și tîlharii aia de i-o luaseră ; un domn în vîrstă, cu ochelari cu ramă de baga și plasă în mîna dreaptă, surîse disprețuitor și afirmă că așa bazaconii numai o minte de femeie poate să scornească : el, da, fusese într-adevăr martorul întîmplării din primul pînă-n ultimul moment ; chiar ar fi intervenit dacă nu i-ar fi fost teamă că se varsă laptele din sticlele din plasă, că era pentru aia mică, fetița lui fii-su de-i inginer la ICAB, că el căutase și-n Buzești și-n Amzei și noroc că se-ntîlnise cu Dem. Popescu, pensionar și el de la Finanțe-Credit, care căuta unt și-i spusese că au lapte pe Magistrală și luase patru kile să facă nevastă-sa și ceva brînză de vaci și, oricum, făptașul arăta ca un domn, tînăr ce-i drept, cam spre patruzeci și cinci, dar domn, pantalonii

călcați la dungă, pantofii lustruiți, ras proaspăt, și luase poșeta și i-o dase unei... să-l scuze doamnele, dar ăsta e cuvîntul pe românește și aia se suise în autobuz pe ușa din față și dusă a fost...

— Ai avut bani, maică ? se interesă o bătrînică.

— Da' actele ? Că pînă-ți fac alt buletin, pierzi cota pe luna asta.

Tînăra privea zăpăcită în jur, rotindu-se ca o marionetă, sub tirul întrebărilor.

— Tanti, o trase de mînă un puștan cu ochi albaștri. Eu i-am văzut, îi șopti misterios : erau doi oameni bătrîni... așa, cam ca matale, preciză după o scurtă ezitare. Aveau blugi, din ăia adevărați, cu dolar pe ei. Unul avea o bluză cu Superman, știi, atunci cînd desface aripile și zboară din blocul turn. Da' geanta matale n-a luat-o el, ci celălalt nene care a ascuns-o sub geacă, că avea geacă de blugi. Pe urmă au luat-o pe acolo, și puștiul indică direcția cu degetul bine întins, dar un alt nene s-a luat după ei... Unul înalt, cu oche...

— Măi, măi, se minună un bătrînel. Ce imaginație ai !

— Ce e aia imaginație, nene ? se interesă candid puștiul.

— Nu fi obraznic, se supără bătrînelul, înlăturîndu-l de lîngă tînără. Stimată doamnă, ar trebui anunțată miliția. Totdeauna în cazuri de acestea așa se procedează, ascultați-mă pe mine.

— Miliția ! pufni disprețuitor un cetățean cu o geantă diplomat. Ce să facă miliția ?

— Ce face de obicei. Replica o dăduse unul din admiratorii tinerei — lunganul cu ochelari, care se alăturase pe nesimțite grupului... V-am recuperat poșeta, domnișoară, zîmbi el, întinzîndu-i geanta... Totul e în regulă.

Exclamații de surpriză, murmure admirative, țîțîieli incredule se contopiră într-un crescendo al corului mar-

torilor. Şi, ca suspansul să fie în buna tradiţie a polisieurilor româneşti, continuu şi bine dozat, un autobuz îşi făcu apariţia în staţie, iar lunganul ochelarist o ajută pe tînără să suie cele două trepte, amîndoi dispărînd şi odată cu ei şi misterul, prin plecarea autobuzului din staţie.

Idila, sau în tot cazul ceea ce părea că se înfiripase între ei sub auspicii atît de palpitante îşi găsi sfîrşitul în faţa compostorului de bilete. Ea îşi perforă tichetul, îi adresă un zîmbet de Giocondă, accelerînd pulsurile bărbaţilor din jur, nazaliză un „pardon" în cel mai pur *french style* şi se pierdu în mulţimea ce foia pe interval ; el nu compostă nimic, îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele : avea ochi albaştri şi privirea impenetrabilă. Tînăra nu remarcă aceste detalii, şerpuind decisă printre trupurile răsfirate pe traseu ; tocmai realizase cu succes o strecurare printre un abdomen proeminent şi un posterior supraponderal şi, găsind un culoar vizual liber, privi înapoi, fără mînie dar şi fără zîmbet, neutru — el îşi pusese ochelarii, iar privirea-i, impenetrabilă, se fixă pe pagina cu rezultate sportive a ziarului pe care-l citea domnul din dreapta. Ea oftă şi autobuzul opri la „Scala". Hîrîind şi păcănind sincopat, trosnind din toate încheieturile, ca o corabie în furtună, maşina îşi reluă cursa ; culoarea roşie a unui semafor şi frîna bruscă a şoferului conjugară armonios tangajul şi ruliul, forţele de inerţie ale pasagerilor dînd rezultate de impact. Profitînd de realinierea microsistemelor umane înconjurătoare, ea se strecură spre uşă iar el strănută : în loc să-i ureze „noroc", persoana pe a cărei ceafă aterizase ploaia stropilor îl înjură de mamă. Din una-n alta, tot băgînd şi scoţînd, discuţia se înfierbîntă şi autobuzul opri în scrîşnet de frîne, în staţie, la „Leonida". Ea coborî prin uşa din mijloc, ţinînd strîns poşeta la piept, el, după ea, prin cea din spate. Îi aruncă o privire scurtă, întrebătoare ; el îşi aprinse o

țigară și o urmă cu pași leneși... Un fluierat strident o opri... Traversase printr-un loc nemarcat...

În acest timp, în fața clădirii spre care se îndreptau pașii ei, urmăriți îndeaproape de ai lui, într-o mașină, două persoane conversau în șoaptă, măturînd continuu strada cu privirea : doamna, de o vîrstă respectabilă, cu o fizionomie așijderea, dar într-o costumație ce punea sub semnul întrebării luciditatea senectuții, ceru o confirmare :

— Fără prostii. ne-am înțeles ? !

Dînsul, brun, nervos și transpirat, mîrîi, punîndu-și în valoare smalțul aurit al danturii :

— Ce dracu...

Doamna își ridică ochelarii de soare, cu lentile mari, fumurii, îl privi circumspect și articulă rar fiecare cuvînt :

— Iei pachetul și vii imediat la mașină.

— Numai să am ce lua.

— Sînt cu ochii pe tine, continuă doamna. La primul pas greșit... la prima încercare de pas greșit... Pierd eu, dar pierzi și tu...

Bărbatul strînse volanul în palme, de i se albiră falangele și scuipă pe fereastra deschisă.

— Gîndește-te, e unica șansă pe care o ai, murmură blînd doamna.

— Nenorociților... vă omor...

— Asta ți-e mulțumirea că te ajut ? ! se enervă doamna. Dacă rămîneam cu ăia, pierdeai tot... Puteai să aștepți mult și bine, că habar n-ai cine e și cum arată...

— Hm, ajutor, murmură bărbatul. Ce nevoie aveai să mă ajuți, de ce n-ai încercat singură ?

— Buba, chicoti doamna, ciocănindu-i fruntea cu degetul... Aici e buba, nu gîndești... Nu o cunoști, nu te cunoaște, pe cînd pe mine... Uite-o ! tresări ea... Cea cu bucle roșcate...

— Crezi că... ? ezită bărbatul.

— Sigur, îl întrerupse nerăbdătoare doamna... Du-te ! Și, atenție !... La primul pas...

Bărbatul trînti portiera și se îndepărtă înjurînd printre dinți.

Dimineața se scursese lăsînd loc amiezei de august, cu soarele ei dogoritor, muind caldarîmul și moleșind trupurile. O adiere, ca o părere, se străduia să forfotească printre frunzele copacilor și prin coafurile trecătoarelor. Tînăra își șterse broboanele ce perlau de sub buclele roșcate...

— Bună ziua, auzi o voce șoptită... Sînt maiorul de miliție Pascu, continuă vocea.

Prin fața tinerei fulgeră o legitimație care dispăru în buzunarul maiorului. Tînăra vru să spună ceva, dar bărbatul — un scundac rotofei, brun, cu față pătrățoasă pe care se scurgeau broboane de transpirație, o apucă de cot și, zîmbindu-i amabil, îi șopti printre dinți :

— Fără panică... Prefăceți-vă că v-ați întîlnit cu un vechi prieten.

Fata îl privi zăpăcită.

— Sînteți urmărită. rîse maiorul ca de o glumă bună.

— Da... de către..., și încercă să se întoarcă.

Pe trotuar, trecători, care mai moleșiți, care mai vioi, își vedeau de treburile lor. Admiratorul cu ochelari se întîlnise cu un cunoscut, un blond cu figură insolentă, și sporovăiau rîzînd, lîngă mașina acestuia.

— Stt, fără nume, o avertiză maiorul... Noi știm... Noroc că am aflat la timp că valorile sînt la dumneavoastră.

— Păi, bîlbîi fata.

— Nici un păi, o privi sever maiorul, trăgînd-o spre marginea trotuarului. Altădată, să aveți încredere în noi.

— Păi, reîncepu fata, dar maiorul Pascu o întrerupse.

— Unde sînt ?... În poșetă ?...

— Da, dar sînt...

— Perfect, și o împinse spre taxiul căruia îi făcuse semn să oprească. ...Suie ! Mergem la centru, o liniști, trîntind ușa în urma ei.

Mișcarea fusese atît de dibaci calculată și atît de rapid executată, încît doamna din mașină care-l aștepta pe maiorul Pascu și care-l avertizase de urmările pasului greșit, nu avu timp să reacționeze. Ca să pornească în urmărirea lui, nici vorbă : Pascu, maiorul, luase cheile. Doamna din mașină, cu ochelari și fără nimic altceva, își aprinse o țigară, privind nostalgic în direcția în care dispăruse taxiul. Blondul cu figură insolentă și mașină plecase și el, iar admiratorul ochelarist se sprijinise de gard, șuierînd încetișor „La donna e mobile"...

— Pe Nuferilor, dădu adresa șoferului, maiorul Pascu.

— Păi, nu mergem la... ? tresări tînăra.

— Secret, șopti bărbatul.

Claxonul unei mașini de miliție se auzea din ce în ce mai insistent.

— Ce dracu mai vor și ăștia ? bombăni șoferul trăgînd pe dreapta. Pentru toate rahaturile te agață.

— Actele, ceru subofițerul de miliție care apăruse lîngă portiera mașinii... Și ale dumneavoastră, îi somă pe cei doi pasageri.

— Dînsul e tovarășul maior Pascu, îl lămuri binevoitoare tînăra... e de-al dumneavoastră.

— Desigur, zîmbi subofițerul... Tocmai vă căutam... tovarășe maior... Trebuie să veniți cu noi... o altă misiune vă așteaptă, îi deschise politicos portiera maiorului care coborî cu pași împleticiți, cu privirea pierdută-n gol... Puteți să vă continuați cursa... Bună ziua.

— Ce chestie, murmură tînăra... Întoarce, te rog, înapoi la Minister.

Între timp doamna din mașină medita și fuma, tînărul ochelarist continua să fredoneze din repertoriul verdian, persoane de ambele sexe mișunau pe trotuare, care mai vioi, care mai pleoștiți de căldură... Într-un film, ar fi fost o scenă de stradă tipică. Aparatul, într-un travelling larg, ar fi măturat strada în ambele sensuri, fixînd în masa figuranților personajul care se apropia, cu pașii scurgîndu-i-se agale, cu privirea rătăcind prin vitrine. În prim plan : un bărbat, încă tînăr, brun, svelt, tîmple grizonate, privire catifelată, neașteptată pentru trăsăturile virile ale feței. Zări mașina, în care doamna renunțase la meditat, dar nu și la fumat, și din privire îi dispăru melancolia. Păru brusc interesat de vitrina unui magazin artizanal, cercetînd cu aplicație diversele modele de ii... Taxiul care o purta pe tînără opri în fața Ministerului ; doamnei din mașină îi scăpă țigara din mînă, ochelaristul rată un mi bemol iar amatorul de port folcloric făcu doi pași înainte și se opri.

— Agepsina, dezvălui doamna, identitatea tinerei care părăsise taxiul.

— Tanti Aneta ! murmură fata la vederea doamnei ce se avîntase spre ea în fîșîitul mătăsos al rochiei.

— Copila mea, gîfîi Aneta, prăbușindu-i-se la piept.

— Tanti, șopti ea, strîngînd-o tandru în brațe.

— N-ai pățit nimic ?

— Ce să păţesc ? se miră Agepsina.

— Mi-a fost teamă, gemu Aneta. Am avut aşa, ca o apăsare pe inimă, cînd am văzut că te sui în maşină cu individul ăla cu mutră de satrap.

— Erai aici ? o privi curios fata.

— Te-am căutat peste tot. Ce mi-am zis, hai să vin şi la Minister. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu tine.

— Tanti, nu pot acum... Nu-mi văd capul de treabă. Şi aşa am întîrziat.

— Ei, zece minute, că doar n-o fi foc. Mergem vizavi, bem o cafea, decise Aneta, apucînd-o ferm de braţ.

— Bine, oftă Agepsina.

În bar era răcoare, un damf înecăcios de fum stătut şi cîteva mese ocupate. Pe tejghea, bîzîind leneş, un ventilator risipea muştele şi adia jucăuş prin rarele şuviţe de păr ale barmanului somnolent. Aneta ochi o masă mai retrasă şi, punîndu-şi misterios un deget pe buze, îi făcu semn Agepsinei s-o urmeze.

— Ce-i ? şopti fata.

— Cine era individul ?... Ce vroia ?

— Care ?... A... ăla... Era, ezită Agepsina. Avea oare rost să-i povestească Anetei chestia cu Pascu, despre care nici măcar nu se lămurise dacă era sau nu maior ? Prea era ciudată povestea şi apoi tanti nici nu agrea în mod deosebit poveştile cu miliţieni... Un tip, o lămuri ea şi dădu din umeri a lehamite... Nebun... Să vin cu el, că mă cheamă nu ştiu cine, nu ştiu unde... Pe drum... Ce să-ţi mai povestesc ?... Noroc că a oprit taxiul la un stop. Am deschis uşa şi am sărit afară... Oraş de ţîcniţi, rîse zglobiu.

Aneta ţîţîi prelung, învăluind-o cu o privire incredulă.

— Ce vorbeşti ?... Şi ? !

— Nimic, lasă-l, doamne iartă-mă... Tanti, mă grăbesc, zi despre ce e vorba, aruncă Agepsina o privire la ceas.

Aneta își umezi buzele cu limba și oftă adînc :

— Scumpo, nu mai am țigări, du-te, te rog, pînă la bar și ia-mi un pachet.

Agepsina se ridică și vru să-și ia poșeta de pe spătarul scaunului.

— Nu se poate, uite banii, protestă Aneta, întinzîndu-i o hîrtie de zece lei.

Barmanul conversa cu domnul brun și zvelt, care admirase comorile de artă populară din vitrina magazinului de artizanat ; acum se refugiase în bar, gonit de arșița străzii, și se răcorea cu pepsi și coniac.

— Un foc ? susură galant, întinzînd spre Agepsina bricheta aprinsă.

— Nu, mulțumesc, se fîstîci fata sub mîngîierea privirii catifelate.

Cînd se reîntoarse la masă, Aneta părea că ațipise cu un zîmbet blajin înflorit în colțul buzelor.

— Tanti... țigările, o scutură ușurel Agepsina.

— A... da... țigările, reveni la viață Aneta. Privirea i se lipi de fereastră, urmărind o siluetă... Nick !... O, *mon Dieu,* Nick ! murmură cu glasul înecat de emoție... Scuză-mă puțin... e Nick ! Îți dai seama, de douăzeci de ani nu l-am văzut ! își înșfăcă poșeta și, fîlfîind din poalele rochiei, dispăru pe ușă.

Agepsina o urmări amuzată : mare nebună, Aneta asta ! Precis Nick era vreun amor din tinerețe, altfel n-o ștergea ea ca din pușcă !... Sorbi din cafea și se uită la ceas... Plutirea grațioasă a Anetei spre ușă nu trecu neobservată. Un tînăr blond, cu figură insolentă și cu o mustață așijderea, se repezi și, cu un gest de majordom stilat, îi deschise larg ușa.

— Taxi, taxi, năvăli Aneta pe trotuar, agitînd frenetic mîna spre mașinile ce vîjîiau pe caldarîm.

— Sînteți grăbită, doamnă ? se interesă tînărul blond din spatele ei.

— Foarte, îi răspunse peste umăr, continuînd să facă semne disperate.

— Vă conduc eu, se oferi blondul cu un strop de ironie în glas, dar probabil insesizabil, pentru că Aneta se întoarse spre el, privindu-l ca pe salvatorul mult așteptat.

— Vai, sînteți atît de amabil !

— E plăcerea... ca să nu zic datoria mea, zîmbi el.

— La gară, v-aș ruga, murmură Aneta, rezemîndu-se comod pe bancheta din spate a mașinii.

— Ajungem și acolo, zîmbi el insolent... În fond, la ce altceva te puteai aștepta de la un blond cu figură și mustață insolente ? !...

Blondul nu fusese singurul bărbat din local sensibil la farmecele Anetei ; celălalt, domnul care-și sirota amestecul răcoritor la tejgheaua barului, se ridicase brusc de pe scaun, cu privirea oscilînd între făptura care dispărea pe ușă și cea rămasă la masă, care-și sorbea zîmbitoare cafeaua. Zîmbetul tinerei îl opri, privi indecis în jur, jucîndu-se cu bricheta, pe care, în relief, într-un cerc argintiu, apărea litera „V". Deși privirea de velur și trăsăturile virile îl situau printre cei cu experiență bogată în relațiile cu femeile, domnul săvîrșise o greșeală impardonabilă : ezitase nepermis de mult. Cînd se avîntă spre ușă, Aneta dispăruse... Se reîntoarse deci la bar și-și șterse tîmplele grizonate ; ochi tonomatul, ce trona printre ceramica neagră de Marginea, sub fîlfîielile unor ștergare oltenești, și-și croi drum spre el... În încăpere se revărsă vocea pasionată a lui Presley, decretînd, bineînțeles pe

limba lui, „acum ori niciodată"... Acum, își făcu curaj domnul, îndreptîndu-se spre masa Agepsinei :

— Vă place Presley ?

— Enorm, murmură fata, cu privirea pierdută-n gol.

— Da, a fost cel mai mare, unicul, poate... Soarta, cît de neîndurătoare poate fi... Îmi permiteți... Dino Vlase, pictor... Pot să... ? și trase scaunul, cerînd din ochi încuviințarea.

— Vă rog, îi răspunse amabil Agepsina... Eu tocmai plecam.

— Nu, vă rog, imploră pictorul Dino, cu voce rugătoare și privire de adorator sacrificat... Vă urmăresc de cînd ați intrat... Aveți puritatea madonelor prerafaelite... și candoarea lor... O să spuneți că nu credeți în *coup de foudre ?*

— N-am avut plăcerea să-l cunosc, zîmbi cu gropițe Agepsina.

— Dumnezeule, sînteți boticeliană, se extazie pictorul.

— Adică... nu mai sînt prerafaelită ? panică ea.

— Rîdeți, rîdeți, murmură el abătut... De cînd v-am văzut, m-am simțit atras de dumneavoastră... Simțeam și rezistam...

— Dar totul are o limită, comentă ea pe ton grav... Chiar și rezistența dumneavoastră... Desigur, o să-mi propuneți să vă pozez ?

— N-aș fi îndrăznit... deși aveți chipul ideal pentru un ulei.

— Și nu numai chipul, îl asigură ea.

— Vă rog, m-ați înțeles greșit, domnișoară...

— Agepsina, se recomandă ea, deschizînd poșeta în căutarea pachetului de țigări ; privirea îi deveni mată, iar degetele i se încleștară convulsiv de marginea mesei.

— S-a întîmplat ceva ? se alarmă Dino.

— Nimic, șopti abătută.

— Ați pierdut ceva ? încercă el să se ridice de pe scaun cu ochii țintă spre poșeta a cărei gură, larg deschisă, părea botul unui saurian așteptîndu-și prada, deși nici măcar din piele de șarpe nu era, darmite de crocodil...

— O prietenă, zîmbi ea sibilinic și cu un gest ferm închise geanta.

— Așa e viața, oftă el, lăsîndu-se pe scaun... Toți ne ducem... Condoleanțele mele...

Agepsina îl privi cu ochi mari și începu să rîdă :

— M-ați înțeles greșit... E... n-are importanță... Îmi pare rău, conversația dumneavoastră e foarte instructivă, dar trebuie să plec, se scuză ea, ridicîndu-se de pe scaun.

— O clipă, doar o clipă, o imploră el. Aveam atîtea să vă spun... Sînt un singuratic, îi declară, învăluind-o în privirea catifelată.

— Marele... ? încercă ea o replică hazoasă, deși se simțea tulburată.

— Simt că sîntem în aceeași dispoziție sufletească... Să ne juxtapunem singurătățile ; luă palma fetei și, purtînd-o ca pe o ofrandă, o lipi de buzunarul de la piept al saharienei lui : Agepsina nu percepu tam-tamul cordului, deși presupunea că e năvalnic, se înțepă însă în acul insignei „Meritul apicol" pe care Dino o avea agățată la buzunar.

— De ce nu ? chicoti ea nervos și-și linse picătura rubinie din buricul degetului... Dar să o facem după patru și jumătate, că pînă atunci sînt ocupată.

— O să număr minutele, unul cîte unul, îi promise, sărutîndu-i mîna, puțin deasupra încheieturii.

Nici măcar nu mai sînt multe, se miră ea, după ce calculase în gînd și după ce ieșise pe asfaltul transformat în

caramea... 253 !... Întoarse capul... Sperase că pictorul cu tîmple grizonate îi va însoți, cu privirea-i de velur, pașii spre Minister... De ce să nu fie sinceră ? ! I-ar fi făcut plăcere... El, rezemat de tocul ușii, distilînd un zîmbet tandru prin volutele de fum ale țigării, ea, urcînd treptele, la ultima, înainte de a dispare pe ușa turnantă, ar fi întors capul, căutîndu-i privirea. De pe buzele și mîna lui ar fi zburat spre inima ei o bezea, ea ar fi clipit des, și ușa ar fi prins-o în rotirea ei monotonă... o dată, de două ori, cum văzuse ea într-un film cu o tînără îndrăgostită și visătoare, exact genul ei, bineînțeles ca deschidere sufletească, altfel, personajul fiind o blondă spălăcită ; nimic de zis, au și ele dreptul să se îndrăgostească, blondele, da' e normal să se strice atîta Eastman color pentru orice limfatică ? !... și cînd să se rotească pentru a treia oară, un film, bineînțeles, un tip *à la Redford*, care era *inside*, o oprește din învîrtit și limfatica îi cade în brațe, că te și miri ce baftă au unele, că nici cel din *outside* nu era de lepădat, dar chiar deloc !... Și, să mai zici că filmul nu înseamnă viață : nici nu terminase Agepsina prima rotire completă și un braț ferm o smulse din compartimentul ușii turnante...

— *I am in love with you*, murmură ea, poposind în brațele bărbatului ; bineînțeles, filmul fusese american, ușa turnantă la fel, ca și lipsa de principii a blondei care cochetа și cu *inside boy* și cu *outside boy*, ca să nu mai vorbim că totul se întîmpla în orele de serviciu, dar în fond la ce te puteai aștepta de la un tineret de capul lui, fără nici o preocupare serioasă ? Dar ea, Agepsina, indiferent că ușile turnante sînt peste tot la fel, în viață și în film, trebuia oare să se comporte ca o mic-burgheză, să se cuibărească la pieptul bărbatului, să-i șoptească ce-i șoptise, și, mai ales, în altă limbă și cu ochii închiși ? !... Nu

trebuia să uite că se afla de cealaltă parte a uşii turnante, în holul ministerului, sub privirile colegilor de breaslă, care cu siguranţă vor comenta lipsa de principii şi etică a specialistei în zootehnie, tocmai în acest moment de cumpănă în care e nevoie de o angajare totală pentru realizarea în bune condiţiuni a programului de dezvoltare a agriculturii noastre, în general.

— Pardon, tovarăşe, rosti ea ferm şi deschise ochii.

— Nu e nevoie să vă scuzaţi, mi-a făcut plăcere, zîmbi tînărul domn cu ochelari, admiratorul ei din orele dimineţii, căci în braţele lui poposise.

— O, dumneavoastră, roşi, dar nu cine ştie ce, Agepsina. Îngerul meu păzitor...

— Fără aripioare dar cu ochelari, ripostă tînărul... Sînteţi cam distrată azi, o ameninţă cu degetul privind-o sever... Iar aţi pierdut ceva, şi-i întinse o poşetă.

— Nu mă aşteptam ca şi ea să fie, oftă fata.

— Atenţie, de data asta sînt cele veritabile, o avertiză el.

— Iată-mă şi cu dotă, rîse ea... Devin o partidă interesantă.

— Oricum sînteţi, o asigură el galant.

— E cumva o propunere ? se miră ea ingenuu.

El se-necă într-o chintă de tuse şi schimbă subiectul :

— Ştiţi cum e la pescuit, întinzi plasa pentru peştele cel mare, dar pînă să apară, pică ce nu te aştepţi, tot felul de plevuşcă.

— Un adevărat pescar nu-şi pierde răbdarea, comentă ea aruncînd o privire circulară prin hol... Şi, cu peştii cei mici, ce se-ntîmplă ?

— Sînt puşi la conservat.

— Toţi ? tresări ea.

— Depinde de circumstanțe... care, din păcate, nu prea sînt atenuante.

— Poate... speră ea.

— Să așteptăm să se umple năvodul, sugeră el cu bunul simț al gospodarului pus pe o treabă serioasă.

Conversația pescărească se-ncheie în coadă de pește, el rămînînd melancolic și cu ochelarii pe nas lîngă ușa turnantă care se rotea la fel de monoton ca mai înainte, ea, melancolică, dar din cu totul alte motive, țăcănind tocurile pe mozaicul holului spre ușa liftului... Apăsă pe butonul pentru etajul șase și, în timp ce se înălțau, ea și cușca liftului, calculă minutele rămase pînă la întîlnirea cu „tîmple grizonate și ochi de catifea"... 222, exact din momentul în care păși cu dreptul pe culoarul etajului șase...

Următoarele 170 de minute și le petrecu colindînd etajele de sus în jos, de jos în sus, din două-n două, întîi cele cu număr par apoi imparele, în final pe sărite, fără o sistemă clară. Trecu pe la cei trei „vice", pe la doi adjuncți, pendulă între Contabilitate-Plan-Investiții... Ca-n orice Minister, toți cei cu funcții de răspundere nu-și vedeau capul de treburi... Ritmul e nebunesc, stressul așijderea, cine să aibă timp pentru zootehnista Vrejurilor care, culmea, în loc să aducă situația cu recensămîntul animalelor, vine să ceară bani pentru investiții... cînd toată lumea știe că a venit timpul gospodăririi cu forțe locale... Oricum, bătăioasă cum o știm, Agepsina nu a plecat cu mîna goală : un „vice", cel cu numărul doi, îi înmînă situația planului pentru export ; un adjunct, cel științific, îi dădu un teanc de broșuri, pe care Agepsina urma să le împartă prin sat, în care era demonstrat negru pe alb, cu date statistice, ce-nseamnă porumbelul de casă pentru alimen-

ţaţia raţională ; iar de la serviciul Organizare-Protecţia muncii primi o înştiinţare, prin care sătenilor, nu numai celor din Vrejuri, li se recomanda să nu mai sacrifice bovinele timpurii...

Timpul nu se scurge la fel pentru fiecare. În timp ce Agepsina primea cadourile de mai sus, pictorul Dino, om de cuvînt, număra minutele. Număra, bea cafele şi fuma ţigară de la ţigară. Cam din şaizeci în şaizeci, minute, bineînţeles, se-ndrepta spre cabina telefonică, formînd un număr :

— Totul e-n regulă, îşi informă interlocutorul la prima convorbire... Voi ?

Răspunsul îi adînci cuta de pe frunte şi-l făcu să bea cafeaua fără zahăr.

— Nimic nou, declarase o oră mai tîrziu... Voi ?

Nici celălalt n-avea de semnalat vreo noutate, ceea ce pictorului, evident, nu-i produse nici o plăcere.

— Ceva ? se interesă la 14,30... Curios, nici aici n-a apărut, răspunse întrebării interlocutorului... Mai aşteptaţi o oră, dacă nu apare, procedaţi cum am stabilit.

După ce trecu din nou timpul regulamentar şi formă numărul, ridicînd receptorul, auzi :

— N-a venit ! Vocea, tremurată şi bătrînicioasă, era a unei persoane cuprinsă de panică.

— Calm, recomandă Dino, privind concentrat peretele cabinei, pe care era scrijelit un trup de femeie, iar dedesubt, artistul îşi transmitea posterităţii sentimentele : „Tanţi, te-aş....“ Restul e tăcere, vorba dramaturgului, îşi zise el, lansînd ordinul de luptă : *Allez !*

Puse receptorul în furcă, îşi aprinse o ţigară şi comandă un Campari, cu gheaţă multă şi o felioară de lămîie.

În timp ce limbile ceasornicelor se apropiau, care mai zorite, care mai lenește, de ora 16, trei persoane grăbeau pașii spre Minister. Înaintau tăcute, aruncînd priviri ostile trecătorilor. Nemulțumirea li se citea pe chipurile transpirate, lucru perfect explicabil dacă ne reamintim că meteorologii avertizaseră că gradele vor crește, chiar și la umbră, în orele post-meridian. În frunte, Tancred, la al cărui rever se fana o garoafă cu mîna înfundată-n buzunarul hainei, urmat de Angelo, cu figura impasibilă și mîna strînsă, de i se albiseră falangele, pe mînerul unei genți diplomat ; ultima-n șir, Laguna, cu un evantai în mîna stîngă și o poșetă în dreapta.

— Fără zece, anunță Tancred.

— E ceva-n aer care-mi aduce aminte de Anvers, mormăi sumbru Angelo... Anvers, în '35, cînd *les flics* ne-au înhățat.

— Prostii, îl întrerupse nervos Tancred. Viorel ne-a asigurat că totul e-n regulă.

— Barem de-ar fi adus banii nenorocitul ăla de Țuțu.

— Un neserios, îl categorisi disprețuitor Tancred.

— Fără caracter, întări Laguna. Se vede imediat că nu e persoană de condiție.

— N-o fi putut să facă rost de bani, îl scuză Angelo.

— Gestionar să n-aibă bani ? rîse Tancred. Ești copil, domnule. Oricum, să fi dat un telefon, să ne fi anunțat, eram doar parteneri. Poate găseam o altă soluție în locul cacialmalei ăsteia periculoase.

— Uite-o, șopti Laguna.

În capul scărilor, cu buclele-n vînt și privirea-n soare, apăruse Agepsina. Se opri în fața lor și se interesă pe un ton indiferent :

— Aţi adus ?

Angelo arătă servieta iar Tancred întrebă :

— Dar dumneata ?

Fata rîse şi-şi lovi poşeta cu palma.

— Nu ţi-ar fi ruşine ? ! izbucni Laguna... Eşti fată tînără... Asta aţi învăţat la şcoală ? !... Să furi de la nişte bătrîni neajutoraţi ? !

— Noi te-am tratat ca pe copilul nostru, interveni cu glas îndurerat Angelo.

— Discutăm afacerea sau sentimente ? se interesă pe ton rece fata.

— Afacerea, mormăi printre dinţi Tancred... Am vrea să vedem înainte marfa.

— Normal, şi eu vreau la fel, ripostă Agepsina.

— Scuarul de vizavi mi se pare cel mai indicat loc, propuse Tancred, după ce aruncase o privire circulară-n jur.

Era ora la care tot cetăţeanul, avînd satisfacţia celor opt ore de muncă, semnează condica şi se repede pe porţile instituţiilor, transformînd strada-n furnicar. Fiecare are problemele lui, unii au aflat că-n Amzei, la Premial, ar fi carne şi pornesc în galop într-acolo, alţii fug spre Buzeşti, unde cică ar fi telemea, alţii, puţini la număr ce-i drept, insensibili la zvonurile alimentare — poate au de toate, poate duc o viaţă raţională pe bază de vegetale, cine ştie — o iau agale spre casă, oricum nimeni nu părea interesat de grupul celor patru care, traversînd strada, intrară în scuar... Şi totuşi... Din uşa barului pictorul Dino îi urmăreşte cu atenţie ; de pe scările Ministerului, tînărul domn cu ochelari pendulează cu privirea

între ușa barului și scuar, iar lîngă mașina oprită chiar sub un semn de „Staționare interzisă", blondul cu date personale insolente fluiera și se acompania bătînd cu degetele-n capotă... Probabil aștepta pe cineva... Un nou client ? !... Mai mult ca sigur, blondul era unul dintre cei care fac concurență taximetriștilor, realizînd venituri ilicite pe autoturisme proprietate personală ! Din păcate, opinia publică din jurul Ministerului era prea ocupată cu treburile ei ca să combată în mod ferm acest act antisocial, așa că blondul zîmbea în continuare insolent, așteptînd.

— Arată-i ! ordonă Tancred.

Găsiseră o bancă liberă ; Angelo scoase o cheiță, o răsuci în broască, apăsă pe o clapă și capacul genții vîjîi prin aer... Doar o fracțiune de secundă... suficient însă ca Agepsina să zărească teancurile de bancnote, îngrămădite unul lîngă altul, sub benzi de elastic... apoi capacul se închise cu un zgomot sec.

— Patruzeci ? bîlbîi Agepsina, sprijinindu-se de spătarul băncii.

— În bancnote folosite, serii discontinui, numere la fel, enumeră Tancred. Tușind de cîteva ori și-și tamponă fruntea cu batista : E rîndul dumitale...

— Desigur, desigur, se precipită fata. Deschise poșeta și, din pachetul în care ai fi crezut că se află gustarea de la ora zece a zootehnistei din Vrejuri, începură să scînteieze pietrele prețioase montate în aurul inelelor, pandantivelor, brățărilor...

— *Mon dieu,* gemu Laguna, lăsîndu-se moale pe bancă.

— E-n regulă ? îl întrebă pe Tancred, care privea visător poșeta.

Tancred tresări, își trecu mîna peste pleoape și rosti anevoie :

— Da... cred că da...

— Perfect... Agepsina întinse o mînă spre servietă, cu ccalaltă căutînd pachetul în poșetă.

— Nu-i chiar atît de simplu, mormăi Tancred.

— Ce vrei să spui ? tresări fata.

— Nu facem schimbul aici... E prea periculos. Am o propunere : ne urcăm toți patru într-un taxi, mergem pînă la Arcul de Triumf, intrăm în Herăstrău. Acolo...

— O cursă ? îl privi suspicios Agepsina.

Tancred ridică din umeri, obosit :

— Ești fată deșteaptă. Ce cursă pot să-ți întindă trei bătrîni în plină zi, în văzul oamenilor ?

— Atunci schimbăm aici, se încăpățînă fata.

— E prea periculos. Ascultă-mă, am albit în meseria asta. Ori facem cum ți-am spus, ori la revedere.

Agepsina își privi ceasul : 16,20. Doar zece minute o mai despărțeau de întîlnirea cu ochii de velur ai pictorului Dino... Ce este oare mai important pentru ea, o privire catifelată sau patruzeci de mii ?

— De acord, răspunse fără să ezite.

Cînd observă că grupul celor patru se puse în mișcare, Dino, care probabil se plictisise să tot rezeme ușa barului, tam-nesam o luă la goană, oprindu-se glonț în fața blondului și a mașinii lui :

— Dom'le, am o urgență teribilă... Dau un sutar.

Blondul îl privi mirat și începu să rîdă-n hohote :

— Hai, că-i bună, chestia !... Tocmai pe mine m-ai găsit ? !

— Domnule, nu apelam, dar nu trece nici un taxi, se scuză Dino... Te rog foarte mult.

— E-n regulă, acceptă blondul, care rămăsese cu privirea pironită pe treptele Ministerului... Banii înainte!

— Mare noroc am cu dumneata, oftă satisfăcut Dino... O să te pomenesc, îi promise urcîndu-se în mașină.

— Sînt convins, îl asigură blondul și demară în trombă.

Agepsina și bătrînii se agitau pe marginea trotuarului, măturînd strada cu privirea, în căutarea unui taxi. Agepsina era ușor enervată : i se păruse că-l zărise pe cel cu care avea întîlnire suindu-se în mașina unui tip, un blond cu figură cunoscută, și plecînd ca din pușcă. Nici n-apucase să-și analizeze sentimentele față de Dino și plecarea lui precipitată — poate nici măcar nu era el și s-ar fi zbuciumat degeaba — cînd, de pe treptele Ministerului, ochelaristul, care o urmărea de dimineață cu o insistență deplasată, începuse să-i facă niște semne cabalistice ; cînd să-i răspundă, dispăruse. Scrîșnetul frînelor unei mașini o făcu să tresară : era un taxi...

— Hai ! o somă Tancred să-i urmeze pe ceilalți care se buluciseră pe bancheta din spate a mașinii.

Agepsina privi portiera deschisă, făcu un pas înainte și se opri.

— Nu merg !

— Ce naiba ! se enervă Tancred, încercînd să iasă din mașină.

— Nu merg, repetă ea, scoțînd pachetul din geantă...' Ori acum, ori nu mai facem nici un tîrg.

— Dă-i servieta ! ordonă printre dinți Tancred,

— Dar... protestă Angelo.

— Servieta, răcni Tancred.

— Mergeți sau coborîți ? se impacientă taximetristul. Mîinile celor doi procedară la schimb.

— Să le purtați sănătoși ! le ură Agepsina în timp ce mașina demara, astfel că nu mai auzi rîsetele satisfăcute ale bătrînilor.

Rămase nemișcată pe bordura trotuarului, cu mîna încleștată pe mînerul servietei... patruzeci de mii !... Ce nu s-ar putea face cu banii ăștia ? Ar fi suficienți pentru două tone de aluminium în lingouri, pentru mii și mii de kilowați, ca să nu mai pomenim de fierul sau de cărbunele... Oricum ai întoarce-o, patruzeci de mii e o sumă, salariul ei, cu spor de vechime cu tot, pe un an jumate... Ar fi ea fericită cu patruzeci de mii ? Nu, pentru că, e știut că banii n-aduc fericirea decît pe alte meleaguri, în societatea capitalistă, pe cînd în Vrejuri și împrejurimi o cu totul altă societate se construiește... Așa că, Agepsina, cu conștiința împăcată, lăsă geanta jos și privi cu încredere, senină, înainte, înspre apus, direcție în care evolua și soarele, fiind ora 16,36.

Cum stătea ea și privea, ca o dulce turturea, cu servieta alăturea, pe stradă cine apărea, tiptil de ea se apropia, pe umăr o bătea și din gură îi zicea, de inima îi tresărea :

— Sper că n-am întîrziat prea mult !

Inima îi tresărise degeaba, nu era nici vocea, nici privirea catifelată și nici trăsăturile virile ale celui care o făcuse să mai tresară o dată, inima bineînțeles, pe la amiază, în barul de vizavi. Era privirea mioapă de sub lentilele bombate ale tînărului cu facies de intelectual incert.

— Pot să plec ?... Sper că s-a terminat spectacolul ? ! se interesă ea pe un ton ușor ironic.

— E doar antract... urmează ultimul act.

— M-am săturat, răbufni ea... Aveam o întîlnire la patru jumate... am pierdut-o...

— Se poate ? se miră el, mimînd candoarea... Credeți că nu ne interesează fericirea dumneavoastră personală ?

— Sînt convinsă, mormăi ea.

— Am o surpriză pentru dumeavoastră...

Și ochelaristul, ignorînd probabil că farmecul surprizei e dat de misterul și așteptarea ce o însoțesc, începu să-i explice în ce consta ea, și poate mai bine a făcut, pentru că privirea incredulă a Agepsinei lăsa să se înțeleagă că supriza nu era una dintre cele plăcute...

— Nu se poate ! țîțîi ea prelung... Și credeți că o să iasă ceva ?

— Încercăm.

— Totul e tras de păr, făcut în pripă, se enervă fata. Mă așteptam la un profesionalism impecabil și cînd colo, amatorism cu „a" mare ! Așa procedați de obicei ?

— Toată istoria e trasă de păr, de la început pînă la sfîrșit, protestă el. Nu e vina noastră, ci a autorilor !

— Cum e ceva-n neregulă, dați vina pe ei, protestă Agepsina... Ce, crezi că-i ușor fără crime, fără delicte majore, fără miliție... Ei, săracii, au vrut să se simtă toată lumea bine, să ia și ei un ban... Apropo, cu asta ce fac ? și bătu cu vîrful pantofului în servietă.

— O iau eu.

— Sînt patruzeci de mii, surîse dezinvoltă.

— Crezi ? rîse el, deschizînd capacul și fluturînd teancurile... Hîrtii, hîrtii, hîrtii... În fiecare teanc, sub bancnota de o sută, nu erau decît bucăți de ziar...

— Bine c-am rezistat tentației, murmură ea.

— Toți eroii pozitivi rezistă tentațiilor de orice fel, o asigură el... Gata pentru ultimul act ?

— Dacă-mi promiți că-i ultimul, oftă ea.

— Ai grijă de el ! şi îi întinse pachetul, care părăsise puţin mai devreme poşeta Agepsinei în schimbul servietei.

Taxiul căruia îi făcuse semn opri lîngă ei ; Agepsina deschise portiera şi se aşeză pe scaunul de lîngă şofer :

— Vii ?

— Te voi urma, o asigură el.

— Pînă la capătul lumii ? cochetă ea.

— Nu ştiu. Sigur, pînă la Arcul de Triumf...

CAPITOLUL X

„Fericirea omenească nu vine nici de la desfătările trupului, nici de la bani, ci de la o viață curată și plină de chibzuință."

Democrit

Un roman polițist se aseamănă cu prepararea unei prăjituri de casă : în firul logic al acțiunii se toarnă misterul, se adaugă suspansul, cît cuprinde, crime, ca să-i dea savoare, umor sau sex după gust. Totul se amestecă, se bate, plus celelalte operațiuni tehnice, pentru ca, în final, făptașii să fie serviți pe tavă publicului consumator. Cei care din felurite motive au reușit să ajungă cu lectura la finalul capitolului anterior precedentului se vor întreba, și pe bună dreptate, ce legătură e între comparația polițisto-culinară de mai sus și cele citite... Nici una... La aceeași concluzie au ajuns și autorii, dîndu-și seama că acțiunea și firul ei sînt oricum, dar nu logice, că indicatorii referitori la mister și suspans sînt în mare parte nerealizați iar în privința crimelor e un fiasco total, deși fuseseră create toate condițiile pentru îndeplinirea exemplară a prevederilor de plan. Cum, pentru crime este totdeauna timp, s-a stabilit, într-un pronunțat spirit de lucru, recuperarea grabnică a restanțelor iar în privința indicatorilor de plan referitori la mister și suspans s-a hotărît îndeplinirea ritmică, integrală și chiar depășirea lor. Aceasta este explicația infuziei masive de mister și suspans în precedentul

și totodată penultimul capitol, ultimul neputînd fi folosit în acest scop, fiind rezervat, în buna tradiție a romanelor de gen, lămuririi enigmelor de tot felul, ceea ce, evident, duce la risipirea misterului și la domolirea suspansului, cum se va vedea în continuare.

Deci, să ne întoarcem un pic în urmă...

— Liniștește-te, îi aruncă peste umăr... O să fie bine !

Agepsina așteptă urmarea, dar Dan nu părea dispus să scoată bijuteriile din buzunarul halatului. Oftă și-și aprinse o țigară. Trecuseră patru minute peste ora 8 a.m. Peste cîteva minute, timp în care Dan tăcuse și fumase, iar Agepsina doar fumase, soneria țîrîi prelung.

— El este Gelu, îl recomandă Dan pe cel care intrase.

— Ionescu, completă tînărul, aplecîndu-se galant asupra mîinii Agepsinei... Deranjez ? întrebă, plimbîndu-și privirea între halatul bleumarin și cel roșu.

— Din contră sper să aranjezi, rîse Dan... Gelu este căpitan de miliție, explică el pentru a risipi negura din privirea fetei.

Ionescu era înalt, slab, purta ochelari cu lentile bombate și afișa un aer de intelectual de *„rive gauche"*, deși locuia pe malul drept al Dîmboviței, pe Vuietului. Pasionații de romane polițiste au dedus că Gelu, căpitanul, e una și aceeași persoană cu tînărul domn cu ochelari din capitolul precedent, iar cei care crezuseră din desfășurarea ultimelor douăzeci de pagini că eroina s-ar fi abătut de la principiile eticii, vor răsufla ușurați sau vor ofta dezamăgiți.

Dan arătă bijuteriile, Agepsina povesti tot ce i se întîmplase în ultimele zile, iar Gelu țîrîi prelung și formă un număr de telefon.

— Am chemat un expert, le comunică și începu să noteze pe o hîrtie, pe trei coloane, persoanele implicate în afacere : cei în viață, muribunzii și morții.

Morții erau celebri, așa că Gelu scrise Beethoven, Mozart, Wagner, urmați de două semne de întrebare, nu pentru că le-ar fi pus la îndoială genialitatea, ci pentru că în mintea Agepsinei ceilalți titani de ipsos erau neclari ca nume și figură, ca să nu mai vorbim de operă. În privința muribunzilor situația se ameliora, fiind unul singur, Toto Popescu, a cărui situație, din păcate, nu numai că nu se ameliora, dar nici măcar staționară nu mai era, agravîndu-se, după cum află Gelu cînd telefonă la spital... Gelu își aplecă din nou ochelarii deasupra hîrtiei, concentrîndu-și atenția asupra numelor înșirate pe coloana întîi. Din păcate, nici el, nici ceilalți doi, care-l urmăreau într-o tăcere respectuoasă, nu apucară să beneficieze de vreuna din intuițiile tipice romanelor și anchetelor polițiste, soneria de la ușa apartamentul intrînd din nou în acțiune.

— Expertul, mormăi Gelu, ridicîndu-și ochelarii de pe foaie și trupul de pe scaun.

Cîteva clipe mai tîrziu, Expertul intră în încăpere. Mai exact, se rostogoli, căci era un scundac a cărui siluetă evoca o minge imensă. Cînd zări bijuteriile, își frecă palmele și chicoti fericit. Ca prin magie, o lupă apăru fixată în orbita ochiului stîng, iar degetele, rotunde și trandafirii, începură să foiască printre bijuterii.

— Măi, măi, măi... Bravo, de cînd te căutam ! mîngîie el drăgăstos o broșă... Păi da, nu puteai s-o lași singură, că mereu ați fost împreună ! și un pandantiv fu așezat lîngă broșă... Și tu ești aici ? ! Păi sigur, că fără tine nu se

poate, îi şopti colierului, care fu rînduit lîngă celelalte două... Hai, nu te mai ascunde ! mustră un inel... Dar şeful unde e ? interogă cele două grămăjoare de bijuterii, mutîndu-şi privirea de la una la alta.

— Care şef ? bîlbîi Dan.

— Engolpionul, mormăi Expertul... Nu e, murmură abătut... Unde e ? Ce-aţi făcut cu el ?

— Stai, s-o luăm metodic, propuse Gelu. Ce e cu bijuteriile astea ?

— Astea, şi mîna Expertului se lăsă pungă pe o grămăjoară, obişnuite, pietre mici, mai mult semipreţioase, montate în aur. Mîna i se mută pe cealaltă grămăjoară, privirea îi deveni visătoare şi glasul mîngîietor : broşă de platină, în formă de baretă, cu două lamele circulare pe care sînt montate lateral două briante de douăzeci de carate, pe rame sînt montate treizeci de briante mici, de două zecimi de carat fiecare, şlefuite arhaic... Pandantiv de platină, avînd în partea superioară un ornament vegetal realizat din benzi fine cu şaizeci de briante mici şi două diamante... Colier de briante fixate în monturi rotunde de platină... Inel de platină cu şaton alcătuit din frunzuliţe cu treizeci de briante mici... Ce lipseşte ? întrebă pe ton răstit, făcîndu-i să tresară pe cei trei... Privirea i se fixă asupra lui Gelu, devenind mustrătoare : Se poate, tovarăşe căpitan ? !... En-gol-pio-nul... Colecţia Crezeanu...

— Aaa, murmură Gelu, semn că revelaţia se pogorîse asupra-i... Furtul de la colecţia Crezeanu de acum doi ani.

— În sfîrşit, mormăi Expertul... Acum, că v-aţi reamintit, puteţi să-mi spuneţi unde e Engolpionul ?

— Dar ce naibii e Engolpionul ăsta ? se enervă Dan.

Expertul catadicsi să-l privească şi-i răspunse ca un profesor care se adresează repetentului clasei :

— Înseamnă „ținut în sîn", pe grecește. E o podoabă rituală, folosind ca semn dinstinctiv al ierarhiilor în biserica ortodoxă. Afectează forma unei cruci, de obicei din metal prețios și bogat împodobită. Cel în cauză are forma unui vultur bicefal, de care sînt prinse două pandantive cu perle mari, baroce. Aversul este împodobit cu cincizeci de rubine și cinci smaragde montate *„au cabochon"*, șlefuite rectangular, cu platan mare.

— De mare valoare, nu? așteptă o confirmare Agepsina.

— Inestimabil, o lămuri Expertul. În primul rînd valoarea istorică — piesă din secolul XVII, făcută după desenele lui Sebastian Hann din Sibiu, vă dați seama?! Ca să nu mai vorbim de valoarea pietrelor și a monturii... Tovarășe căpitan, trebuie să-l găsiți, îl somă pe Gelu.

— Ușor de zis, oftă acesta.

După plecarea Expertului, Gelu se năpusti asupra telefonului: în cîteva minute, raportă cui trebuia să raporteze, informă pe cine trebuia să informeze și împărți ordine celor care le așteptau. Se formă o echipă operativă și, în timp ce ea se deplasa spre apartamentul lui Dan, cei trei sorbeau din cafelele pe care le adusese Agepsina. Gelu reinventarie numele de pe coloana întîi și întări X-ul care apărea în fruntea listei.

— Nu știu, murmură Agepsina cînd lentilele bombate începură s-o fixeze cu intensitate... Mergem să vă arăt blocul... Știa din ziare și chiar din romanele polițiste, că cetățenii au datoria morală de a sprijini eforturile apărătorilor legii.

— O să mergem, o liniști reprezentantul legii.

— Ce e cu furtul de la colecția aia? se interesă Dan.

Gelu ridică din umeri nedezlipindu-şi ochii de pe foaia de hîrtie, sperînd probabil că Engolpionul va apărea din ea, precum se mai întîmplase cu o persoană de origine greacă, care răsărise nudă din spuma mării... Cum se părea totuşi că Engolpionul n-avea de gînd să urmeze exemplul celebrului precedent grecesc, oftă şi-şi ridică privirea de pe foaie, plimbînd-o între cei doi.

— Şi acum ?... lăsă Dan în suspensie restul întrebării.

— Dacă povestea Agepsinei este reală...

— Este, este, îl asigură fata.

— Atunci sînt trei posibilităţi : ori busturile sînt ale bătrînilor, ori e o tranzacţie, ori un furt.

— Şi păgubaşul să nu fi reclamat ? se miră Dan.

— Tu erai mai sprinten la minte în tinereţe, remarcă Gelu. Ce să reclame, cînd cele mai valoroase piese provin din furtul unei colecţii ? !... Şi poate şi celelalte...

— Apropo de colecţie, începu Dan, dar bîzîitul soneriei îl întrerupse... Ca la gară, mormăi, îndreptîndu-se spre uşă.

Surîsul, privirea şi mustaţa, toate insolente ale tînărului blond care intră, sînt cunoscute din capitolul precedent. Gelu îl prezentă :

— Colegul meu, căpitanul Cernea.

Cei doi căpitani se retraseră într-un colţ, discutînd în şoaptă : de fapt, vorbea doar căpitanul numărul unu, iar pe măsură ce explica, numărul doi, deşi blond cu tenul alb, se întuneca la faţă :

— Gibi ştie de tîmpenia asta ? se interesă Cernea.

— Nu încă ! ezită Gelu.

— Aha...

— O să fie de acord, îl asigură Gelu şi formă un număr de telefon.

Misteriosul Gibi, pe care Gelu îl deconspiră, adresîndu-i-se cu „Să trăiţi, tovarăşe colonel Banciu", după ce ascultă argumentele şi propunerea lui Gelu, le acceptă, spre deosebire de Dan care începu să protesteze vehement :

— E o tîmpenie, ridică el tonul. Şi pe deasupra şi periculoasă.

Cernea tuşi de cîteva ori şi Gelu puse receptorul în furcă :

— Ce spuneţi, domnişoară Agepsina ?

— La ordin, tovarăşe căpitan, rîse fata.

— N-o luaţi în serios, protestă Dan. E cam nebună... Nu-şi dă seama în ce intră. N-ar fi mai simplu să-i chemaţi la voi şi să-i luaţi la întrebări ? !... Doar aveţi numele şi adresele lor.

— Desigur, noi le putem oferi toate condiţiile să mărturisească disciplinat, liber consimţit, murmură visător Cernea.

— De luat la întrebări e simplu, rîse Gelu, cu răspunsurile o să fie mai complicat. Toţi vor nega. Avem vreo probă împotriva lor ?... Nu... Rămînem cu bijuteriile...

— Dar fără Engolpion, continuă Agepsina.

— Exact, confirmă Gelu. Trebuie să-i momim într-un fel, să-i determinăm să acţioneze.

— Adică voi n-aveţi nici un mijloc să-i faceţi să mărturisească ? ! se miră Dan... Cum tăcerea celor doi căpitani se prelungea, continuă : Te întreb aşa, ca pe un prieten...

— Păi să-ţi răspund ca unui prieten, mormăi Gelu ; suficiente, dar neutilizabile în romanele poliţiste.

— Eu ce trebuie să fac ? se interesă Agepsina.

— Să daţi un telefon.

Convorbirea pe care o purtă Agepsina fiind relatată într-unul din capitolele precedente, mai trebuie semnalat, pentru a fi în deplină cunoștință de desfășurarea anchetei, că minutarele ceasornicelor arătau șase minute peste 10 a.m. iar cei doi căpitani beau cafea amestec fără zahăr.

— Cum m-am descurcat ? întrebă Agepsina, cu un strop de neliniște în glas, după ce puse receptorul în furcă.

— Excelent, o asigurară căpitanii, iar Dan pufni nemulțumit.

— Și acum ? se interesă ea, plină de elan.

— Vă îmbrăcați și noi vă așteptăm afară.

— Și eu ? întrebă Dan.

— Tu poți să rămîi în halat, îl liniști Gelu.

— Apropò, nu ne-ai povestit cum s-au furat bijuteriile din colecția aia...

Dar căpitanii nu mai auziră întrebarea, pașii lor grăbindu-se pe scări...

Puțin după ora unsprezece, un plutonier major deschise ușa unei încăperi dintr-o Secție de miliție, împingînd înăuntru doi indivizi : tineri, semănînd la port și chip și tremurînd la fel de tare amîndoi.

— Numele ? ! se răsti locotenentul în fața căruia se opriseră.

— Johnny... bîlbîi primul.

— Tommy... îl imită celălalt.

— Am greșit, izbucniră glasurile tinere.

Locotenentul și plutonierul major se grăbiră să-i liniștească, cu vorba și cu fapta.

— Ce e cu poșeta ? se interesă locotenentul cînd calmul și pozițiile verticale ale celor doi fură restabilite.

— Ce să fie ? ! se smiorcăi Tommy... Parcă ne-a luat ăl de sus mințile... Cînd am văzut-o pe aia că se suie pe

treptele autobuzului, i-am tras-o de pe braț și am luat-o la fugă.

— N-o cunoșteați ?

— Pe cine ? se miră candid Johnny. Dar, observînd privirea întunecată a locotenentului, continuă într-o suflare : De unde s-o știm ? ! Că noi pe poșetă eram cu ochii, arde-mi-s-ar mîna care a luat... Dar vă promitem, tovarășe...

— Engolpionul unde e ? întrebă brusc locotenentul.

Chipurile celor doi se lungiră uimite.

— Asta cu ce se mănîncă ? rîse prostește Tommy.

Ceva mai tîrziu, ușa se deschise din nou și plutonierul major apăru în spatele unui bărbat grăsuliu al cărui trup era străbătut de frisoane violente, deși în încăpere era foarte cald, mărturie fiind și pagina a cincea a ziarului. Scînteia pe care locotenentul o transformase în evantai.

— Tovarășul maior Pascu, rîse locotenentul.

— Vă rog să mă iertați, gemu maiorul... Mi-a luat Dumnezeu mințile...

— Și dumitale ? se miră locotenentul... Numele ? !

— Prișcu... Țuțu Prișcu, și înșiră într-o sufiare adresa, vîrsta, contingentul, profesia, prenumele soției...

— Domnul Prișcu de pe Nuferilor, murmură visător locotenentul.

— Da, să trăiți, aprobă Țuțu.

— Și, zii, domnule Prișcu, cum ți-a venit ideea să te dai drept maior de miliție ?

— Păcatele mele, oftă Prișcu... Vă rog să țineți secret, să nu afle soția, știți cum sînt femeile, sensibile...

— Se poate, domnule Prișcu, sîntem oameni de onoare, îl asigură grav locotenentul.

— Tovarăşe, mi-a plăcut tînăra... M-am dat mare, s-o conving să vină... În taxi o lămuream, o invitam la masă undeva... Tovarăşe, nu mă nenorociţi, plătesc amenda, cît o fi, da' să nu se afle, că sînt şi eu cineva în profesia mea...

— Nici o grijă, rîse binevoitor locotenentul... Dar cu Engolpionul ce-ai făcut ?

— Ce gol ?... Ce pion ?... îl privi zăpăcit Ţuţu... Ştiţi, eu cu fata...

După ce Ţuţu dispăru, escortat de braţul puternic al Legii, locotenentul dădu cîteva telefoane şi scoase din sertarul biroului un tub de Mentosan. Taman în momentul în care drajeul pus pe limbă începuse să-i transmită din răcoarea acrişoară, uşa se deschise şi înăuntru păşi o doamnă condusă de privirea blîndă şi braţul ferm al plutonierului major.

— E un abuz, protestă doamna.

— Nu doriţi un Mentosan, se interesă amabil locotenentul.

— Am să reclam...

— Aveţi tot dreptul, o asigură locotenentul... Numele dumneavoastră ? !

— Aneta Papazu, se prezentă doamna pe un ton mai îmblînzit... A fost o confuzie regretabilă... eu şi pupila mea avem poşete la fel... De fapt, a mea e un regal din partea ei...

— Regal, murmură locotenentul luînd un alt Mentosan din tub.

— Cadou, pufni enervată Aneta.. Să vedeţi... eram la un bar cu pupila mea şi am zărit un cunoscut ; am plecat grăbită şi din greşeală am luat poşeta ei... Se poate întîmpla oricui.

— Bineînțeles, aprobă locotenentul.

— Nu-i așa ? !... Dar milițianul acela blond s-a purtat cu o insolență... Vă rog să-l pedepsiți.

— Cu multă plăcere, doamnă, surîse locotenentul... Dar o să fie cam greu, e mai mare în grad ca mine... Și, apropò, Engolpionul unde e ?

— Engolpion, engolpion... N-am auzit... Știți, eu nu folosesc decît Intensainul pentru inimă...

Locotenentul rămase din nou singur. După ce telefonase cui trebuia, plictisit să mai sugă pastile de Mentosan, fiind o natură reflexivă, începu să mediteze asupra persoanelor pe care le cunoscuse în ultimele ore. Deși tînăr, avea oarece experiență, mai ales în relațiile cu oamenii, pentru că dînsul, în afara sarcinilor de serviciu specifice gradului pe care-l primise cînd se dau ele de obicei, în timpul liber se ocupa cu psihologia, la fără frecvență. Cei patru pe care-i interogase aveau ceva comun : toți, indiferent de sex, vîrstă sau cunoștințe lingvistice, negau că ar fi auzit de Engolpion. Dacă în cazul lui Tutu situația era explicabilă — școala din timpul lui apucînd epoca de tranziție dintre limbile moarte și cele moderne —, în cazul tinerilor era și scuzabilă — în generația lor limbile moderne lăsînd locul treptat, dar sigur, practicii în producție —, Aneta era un mare semn de întrebare. Erau două posibilități : Aneta, în tinerețea ei, să fi urmat realul și atunci era explicabil că nu știe grecește, dar asta ar fi presupus o natură exactă, ceea ce nu cadra cu încurcătura cu poșetele ; sau, să aibă la bază umanul, dar atunci ar fi știut grecește... E ceva putred aici, decise locotenentul, privind îngîndurat pastila de Mentosan din palmă...

În timp ce locotenentul gîndea și concluziona, căpitanii, după cum știm și din capitolul precedent, se aflau pe

teren, în plină activitate. Căpitanului Gelu îi era familiară figura bărbatului care luase loc la masa Agepsinei. Îl informă pe celălalt căpitan, care fu întrutotul de acord cu el, căci și lui îi era cunoscută figura individului.

— E... începu Gelu.

— El e, îl asigură Cernea.

— Se îngroașă gluma, murmură Gelu.

— Crezi că... ?

— Sigur.

— Poate e o coincidență.

— Coincidență ? ! Cînd specialitatea lui e furtul de bijuterii, rîse Gelu.

— Îl... ? și Cernea făcu un gest semnificativ cu mîna.

— Nu, așteptăm...

— Crezi că e un *outsider* ?

— Nu știu, dar să vezi că dăm finala cu el, surîse Gelu... Află-i fișa !...

Locotenentul rămase cu receptorul în mînă privind în gol. Lili, cea pe care o visa și în orele de serviciu și în cele de somn, se declarase neplăcut impresionată cînd aflase că el nu va putea veni la 5, în colț, la Scala, unde aveau întîlnire. El încercase să-i explice că, la ora întîlnirii și poate și cîteva ore după, va fi o importantă rotiță din mecanismul unei anchete deosebit de complexe, ea replicase că e sătulă ca de trei ori pe săptămînă el să fie rotiță și că, în general, dragostea cere sacrificii, că ea chiulise pentru el de la ore, și doar el știe cît de importantă este școala pentru viitorul unui om, că doar fuseseră colegi la seral, pînă nu pierduse ea anul. Spre sfîrșitul convorbirii, Lili lovi mișelește în dragostea lor, informîndu-l că se va duce cu un oarecare Bebe. Unde și cînd, nu

mai află locotenentul, nu pentru că nu l-ar fi interesat aceste aspecte ale problemei, dar Lili închise telefonul. Așa că locotenentul privi cu tristețe ușa care se deschidea și puse receptorul în furcă.

— Numele ? îi întrebă răstit pe cei ce tremurau în fața biroului lui.

— Tancred... Laguna... Angelo... bîlbîiră cei trei.

— Aha. murmură locotenentul după fiecare prezentare... De pe Știrbey Vodă ? !

— De unde știți ? tresări Tancred.

— Noi știm tot, îl asigură locotenentul, întrebîndu-se cine ar putea fi acel Bebe care apăruse în viața și inima lui Lili.

— Nu sîntem vinovați, gemură într-un glas bătrînii.

— Și bijuteriile ? se interesă locotenentul.

— De familie, murmură Laguna.

— Desigur, ale familiei Crezeanu, confirmă locotenentul și începu să bată cu un creion în masă, în ritmul unui metronom care-și scurge secundele în așteptarea răspunsului exact.

Bătrînii se priviră zăpăciți, replica locotenentului readucînd în trupurile lor neliniștile ce abia se potoliseră.

— Să vedeți, începu cu glas stins Tancred.

Erau patru pensionari, da, da, cei de față, cel ce lipsea fiind țintuit pe un pat de spital de o boală ce nu iartă, unde probabil vor ajunge și ei pentru că sînt la fel de bătrîni și bolnavi, cu pensii mici și cheltuieli mari. Sărăcia, mizeria și foamea i-au împins la un act disperat.

— Acesta e cuvîntul, *mon lieutenant,* confirmă Angelo și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Aflaseră de la soția gestionarului Prișcu de pe Nuferilor că soțul — un tîlhar, după cum se convinseseră ei

făcînd cumpărături de la Góstatul al cărui responsabil era — dosise ceva bijuterii într-un bust. Ei erau oameni cu frica lui dumnezeu, dar văzînd că nici cei de sus nici cei de pe pămînt nu luau măsuri împotriva banditului, s-au hotărît să facă singuri dreptate, că doar se tinde spre o societate fără bogaţi şi săraci, în care fiecare să aibă după nevoi, şi ale lor erau destul de mari.

— Aici am greşit noi, interveni cu blîndeţe Angelo. Trebuia să fi avut încredere în organele noastre competente şi să le fi semnalat problema... Rămîneam noi săraci, dar sărăcea şi Ţuţu.

— Săraci dar curaţi, gemu Laguna.

— Aşa ne-a fost scris, oftă Tancred... Destinul...

Destinul jucase şi el un rol în poveste, scoţînd-o în calea lor pe Agepsina, o tînără cu profil moral dubios, dar cu Dacie 1300. Toto, cel care absenta, fiind muribund, luase busturile şi în timp ce ei îi aşteptau pe Toto, busturile, Agepsina şi maşina, Toto face infarct că de acolo i se trage starea actuală, iar Agepsina dispare cu maşina şi busturile, reapărînd tîrziu în noapte cu busturi false, în sensul că erau goale.

— O escroacă, surîse locotenentul.

— Pa-ten-ta-tă, silabisi Tancred. Pentru că să vedeţi...

Dimineaţa, cînd tocmai îşi sorbeau ceaiurile medicinale, sunase telefonul. Era ea, escroaca, cerîndu-le bani în schimbul bijuteriilor. De unde să facă ei rost de patruzeci de mii, că doar acum tovarăşul locotenent cunoaşte situaţia lor, că sînt bătrîni, bolnavi şi săraci ? Încercaseră o cacialma care, spre surpriza lor, reuşise. Ei căpătară bijuteriile pe care, oricum, le-ar fi predat organelor în drept, chiar dacă n-ar fi intervenit tovarăşii de la miliţie. Agepsina primise doar cîteva sute de lei, toate economiile

lor și de aceea îl rugau pe tovarășul locotenent să ia măsuri ca escroaca să fie prinsă, să poată să-și recupereze și ei banii...

— Agepsina, cînd v-a telefonat, n-a pomenit nimic de Engolpion ? se interesă locotenentul.

— Nu.

— Și nici dumneavoastră nu știți nimic ?

— Nu v-am fi spus ? îl privi mustrător Angelo. Că doar ne-am deschis sufletul ca unui frate...

...În timp ce Locotenentul asculta preatrista poveste a pensionarilor de pe Știrbey, Agepsina își aprinse o țigară, cugetînd asupra înțelepciunii populare : „cine se scoală de dimineață, departe ajunge !" Și ea se sculase devreme, dar prea departe nu ajunsese, pentru că taxiul în care o suise căpitanul Gelu opri la Arcul de Triumf, în apropierea intrării în parc. Pași cu dreptul pe asfalt și-și făcu cruce cu limba în cerul gurii, dar cum tovarășii aveau încredere în ea și în posibilitățile ei, nimic din zbuciumul interior nu răzbătu în privirea oțelită care cercetă împrejurimea și nici în pașii ei fermi. Se așeză pe o bancă, a patra din stînga, vizavi de trei arbuști, grupați în formă de vîrf de lance și așteptă...

— Domnișoară Agepsina, se desluși chemată deodată.

— Domnul Dino, tresări ea... Vă așteptam...

— Pe mine ? o priviră uimiți ochii de velur ai pictorului Dino... Aici ? !... Altul era locul întîlnirii noastre. V-am văzut suindu-vă într-un taxi și am plecat în urmărirea dumneavoastră... Destinul ne vrea inseparabili...

— Destinul are un nume, rîse fata... Tancred.

— Poftim ? o privi surprins Dino.

— Laguna și Angelo, continuă ea.

— Nu înțeleg.

— Păcat, murmură ea, ridicîndu-se de pe bancă. La revedere, domnule... Dino, mi-ar fi făcut plăcere să ne fi înțeles.

— N-am chef de glume, mormăi Dino, care, ca orice personaj negativ, își dădu brama pe față : din privire îi dispăru catifeaua, trăsăturile i se înăspriră, glasul îi era amenințător iar mîna apucase ca o gheară brațul fetei... Ce e cu ăia ?

— Niște ramoliți, surîse Agepsina.

— Asta știam și eu... Unde sînt ?

— Acasă... cred au încercat un *bluff* ordinar... O geantă plină cu hîrtii în loc de bani. Și au tupeul să-și zică profesioniști !

— Dar tu ești profesionistă ? ! rînji Dino.

— Vrei un răspuns sau bijuteriile ? ripostă ea pe un ton plictisit.

— De unde știai că sînt aici ?

— Evident de la oamenii tăi, surîse ea disprețuitor. Am vrut să-i dau dracului, dar m-au implorat să vin aici să-l întîlnesc pe șef, un bărbat serios, foarte interesat de afacere... Ești serios, domnule Dino ?

— Mda, mormăi interpelatul, aruncînd priviri furișe în jur.

— E cam multă lume pe alei, remarcă ea pe ton neutru.

Dino scuipă cu obidă în prundișul aleii și dădu un pumn în bancă :

— Și acum ?

— Simplu, banii contra bijuteriilor.

— Să le văd, mormăi Dino.

Agepsina ţîţii prelung şi-l privi mustrător :

— Nu aici, dragul meu... Îmi dai una-n cap şi pînă să strig după ajutor ai şi dispărut cu ele... Mă inviţi la restaurant şi, în timp ce eu am să ciugulesc cîte ceva, le poţi admira în voie... Dacă vei fi satisfăcut, dai fuga pînă acasă după bani şi eu am să te aştept cu un coniac în faţă şi cu bijuteriile în poşetă.

— Nu-mi pici tu în mînă ? scrîşni Dino printre dinţi.

— Şi cînd te gîndeşti ce romantic începuse idila noastră, îl privi ea visătoare...

...Şi privirea locotenentului era visătoare. Domnul Ţuţu după o discuţie sinceră, deschisă, ca de la bărbat la bărbat, sfîrşise prin a i se confesa : bijuteriile din bust erau ale lui, fiind cumpărate din ceea ce reuşise să economisească din salariu. Deşi nivelul de trai crescuse de cîteva ori în ultimii ani, totuşi nici chiar un salariu de gestionar nu putea justifica economii de aproape două milioane, aşa că locotenentul lăsă în grija unor colegi competenţi rezolvarea acestui aspect al problemei, dînsul interesîndu-se de bijuteriile colecţiei Crezeanu. Din bust şi din confesiunea lui Ţuţu lipsea Engolpionul, bijuterie pe care domnul Prişcu nega cu înverşunare că ar fi cumpărat-o.

— Dar cine ţi le-a vîndut ? se interesă locotenentul, învăluindu-l cu aceeaşi privire visătoare şi plină de bunăvoinţă.

— Nu ştiu cum îl cheamă, oftă Ţuţu. Şi nici unde stă. Cînd avea vreo bijuterie de vînzare mă căuta la magazin.

— Cum arată ?

— Un boşorog, lovi-l-ar damblaua, gemu cu obidă Prişcu. Unul mic de statură, cu părul alb tuns perie şi ochelari cu lentile bombate...

Între timp, Agepsina şi pictorul Dino străbătuseră în pas vioi cîteva alei ajungînd la Restaurant. Înăuntru, un pian şi o vioară susurau melancolic, creînd atmosfera propice pentru idile, confesiuni şi beţii solitare. Unul dintre chelneri, un lungan cu ochelari, se apropie grăbit de masa lor recomandîndu-le specialitatea bucătarului şef, neapărat asortată cu un Riesling de Tîrnave, ştiut fiind că escalopul cu ciuperci cere vin alb şi sec şi, oricum, altul mai ieftin nu aveau, restaurantul fiind de categoria I, şi în privinţa serviciului şi a remizei şi, bineînţeles, a bacşişului.

Privirea lui Dino vagabondă prin sală, urmări chelnerii care mişunau aferaţi, inspectă mesele învecinate, fixîndu-se în cele din urmă pe chipul Agepsinei. Fata zîmbi, deschise poşeta şi scoase un inel.

— Interesant, murmură Dino, cercetîndu-l cu atenţie. Gingaş, dar fără valoare.

— E doar o mostră, îl asigură ea şi scoase altă bijuterie.

Acordurile pianului şi ale viorii se răsfirau în zumzetul conversaţiilor de la mesele vecine. Răsuflarea lui Dino aburi pietrele unui pandantiv, pe care le şterse apoi cu o batistă.

— Sînt veritabile, comentă Agepsina pe ton neutru.

— Mie-mi spui ? rîse scurt Dino.

Chelnerul, care foia pe lîngă masa lor, risipindu-şi amabilitatea în micile gesturi care fac totdeauna impresie consumatorilor — golirea scrumierei, un strop de vin sau de apă în pahare — oferi serviabil flacăra unui chibrit ţigării care pendula între degetele Agepsinei.

— Mulțumesc, îl concedie ea cu un gest plictisit.

— Astea sînt toate ? se interesă Dino după ce admirase și ultima bijuterie pe care i-o întinsese Agepsina.

— Tot ce ofer pentru patruzeci de mii, surîse ea.

— Și dacă suma s-ar mări ?

— Ar fi minunat, rîse Agepsina.

— Dar ar trebui să apară și restul, replică Dino, privind-o cu intensitate.

— Ce înțelegi prin rest ?

— Piesa care lipsește... Engolpionul...

— Păi, s-o căutăm împreună, domnule Viorel, îi propuse chelnerul, care, deși nu fusese chemat, adusese și nota de plată pe o farfurioară...

Lîngă el apărură doi chelneri mai mici în grad și Viorel dispăru braț la braț cu ei din restaurant și din viața Agepsinei...

Puțin mai tîrziu, după ce se așezase pe scaunul din dreapta șoferului, Agepsina își aprinse o țigară :

— Aveți talent, tovarășe căpitan... Păcat că nu v-ați făcut chelner...

Gelu surîse amuzat și o amenință cu degetul.

— De ce a trebuit să-l atragem pe domnul Viorel în restaurant ?

— Orice poveste polițistă are nevoie de un strop de spectaculozitate, chiar dacă uneori pare gratuită, o lămuri Gelu pe ton grav... Iar poveștii „domnului Viorel" tocmai spectaculozitatea îi lipsea pînă acum.

— O pot afla și eu ? se pisici Agepsina.

— E prea lungă, mormăi Gelu... Specialitatea lui e furtul de bijuterii. Acum trei ani, în aceeași dimineață în care au fost furate bijuteriile din colecția Crezeanu, un

telefon anonim ne semnala că în locuința unui doctor — dintr-un cartier diametral opus celui în care se afla colecția Crezeanu — se întîmpla ceva suspect. Așa a fost prins Viorel.

— Păi, atunci n-are nici un amestec în furtul de la colecția Crezeanu ?

— Da, părea un alibi perfect, individual nu putea fi în două locuri deodată.

— Și ?

— Și nimic. El a făcut pușcărie pentru intrare prin efracție în locuința doctorului iar noi căutam Engolpionul și restul... Îl uitasem... A redevenit un personaj interesant din momentul în care a început să-ți dea tîrcoale și, mai ales, cînd am aflat că locuiește cu bătrînii de pe Știrbey... Sper că se va oferi să ne ajute în căutarea Engolpionului, murmură visător...

...Unul dintre cei trei bărbați care se aflau în biroul locotenentului desena ceva pe o foaie de hîrtie ; al doilea privea cu intensitate foaia, murmurînd din cînd în cînd cîte un cuvînt, iar locotenentul, instalat la masa de lucru, îi urmărea pe cei doi, sorbind din cafea :

— Hai, domnule Prișcu, fă un mic efort, că ne apucă noaptea !

— Seamănă cu el, zău că seamănă, se dezvinovăți Prișcu, arătînd foaia din fața desenatorului... Doar buzele...

Ușa se deschise și în prag apărură căpitanii și Agepsina.

— Iese ceva ? se interesă Gelu.

— Să trăiți, iese ! raportă desenatorul și îi întinse foaia de pe care zîmbea chipul unui bătrîn.

— Domnul Toto, tresări Agepsina.

— Cine ? o privi curios Gelu.

— Cum „cine ?" se miră fata... Păi nu e el ? și întinse mîna spre chipul de pe foaie... Domnul Toto Popescu...

— Și să vezi, Dănuț, ce halima a început după aia ! îl avertiză Agepsina.

Dan căscă prelung și se uită la ceas :

— E trecut de miezul nopții... Hai, bine, spune-mi, dar mai concis, că prea ești balzaciană.

— Pardon, zootehnistă, protestă ea... Cînd le-am spus că chipul de pe hîrtie e al lui Toto, a fost o bombă... Prișcu a răcnit ca o fiară înjunghiată : „Îi omor !", căpitanul Cernea a zis : „Aha !" iar Gelu : „Lăsați-mă să mă gîndesc !"

— Și l-au lăsat ? întrebă inocent Dan.

— Sigur, doar era cel mai mare în grad. Ce a gîndit, nimeni nu știe, dar a ordonat să fie aduși Laguna, Tancred și Angelo. Cînd au dat cu ochii de mine, s-au îngălbenit ; îl zăresc și pe Prișcu și se înverzesc, le mai arată și Gelu foaia cu chipul lui Toto și se învinețesc, iar cînd au aflat că și Viorel e pe aproape s-au...

— Înnegrit, oftă Dan.

— De unde știi ? îl privi ea mirată... Și unde s-au pus Gelu și Cernea cu întrebările pe ei...

— De au spus și laptele care l-au supt de la mama lor.

— Nici chiar așa, protestă Agepsina. Dar, în tot cazul, s-a lămurit chestia cu Engolpionul.

— Era la ei ?

— Stai, să vezi... Cine crezi că a dat lovitura de la colecția Crezeanu ?

— Toto, hazardă Dan.

— Nu... Viorel, îl privi ea triumfătoare. Toto îl aștepta cu o mașină în apropiere și l-a dus în mare viteză la

locuința doctorului pe care o ochise mai demult. De acolo, Viorel dă un telefon la miliție și îi așteaptă să vină să-l înhațe. Înțelegi ? ! Asta era alibiul lui, să fie prins acolo, ca să nu mai poată fi bănuit de furtul de la Crezeanu... Ca-n romanele polițiste.

— Ca-n cele tîmpite, mormăi Dan... Apropó, ai aflat cum a furat Viorel bijuteriile ?

— Nici nu m-am interesat.

— Păi da, să nu te interesezi, izbucni Dan. Hai, fără crime am înțeles, dar să se fure bijuterii de valoare și să nu explici mecanismul loviturii pe cîteva pagini cu detalii tehnice, suspans și atmosferă ? !... Crezi că un roman polițist înseamnă doar vorbărie fără pic de acțiune ? !

— Păi, cine are pretenția că e roman polițist ? se miră Agepsina. Și, cum îți spuneam, bijuteriile rămîn la Toto, care i le vinde lui Prișcu pe cinci sute de mii de lei : trei sute de mii partea lui Viorel, restul pentru bătrîni. În pușcărie, Viorel află că una dintre piesele pe care le furase, Engolpionul, ar valora peste un milion.

— Abia acolo s-a documentat asupra celebrei colecții Crezeanu ? !

— Vezi, dragă, asta m-am întrebat și eu. Se pare că Viorel habar n-avea că una dintre piesele colecției are o valoare excepțională. Colegii de meserie din cantonamentul comun i-au deschis ochii.

— Ce o fi fost în sufletul lui, îl compătimi Dan.

— Cînd și-a ispășit pedeapsa, s-a instalat la bătrîni, dar gîndul lui — îți dai seama, chestia îl lucra teribil — era cum să pună mîna pe Engolpion. O ademenesc pe nevasta lui Prișcu cu spiritismul radiofonic și află că bărbată-său și-ar ține valorile ascunse într-un bust. Pe urmă...

— Pe urmă ai apărut tu și a început povestea, continuă Dan... Deci, tot la Prișcu era Engolpionul ?

— N-ai ghicit ! Bătrînii susţineau că Toto îi vînduse patru piese lui Prişcu, acesta o ţinea una şi bună că nu cumpărase decît trei... Una dispăruse pe drum... Engolpionul.

— Toto, fluieră uimit Dan.

— La el s-a gîndit şi Gelu. Numai Toto putea lămuri misterul dispariţiei Engolpionului. A dat telefon la Spital şi...

— Şi, şi ? se precipită Dan.

— Şi nimic. Toto murise...

CAPITOLUL XI

„Cine caută nevastă fără cusur, neînsurat rămîne."

Anton Pann

Sărbătoarea recoltei avusese loc. În zori, flăcăi în costume naţionale sculaseră tot satul intonînd cîntece de masă. În faţa clădirii cu funcţii multiple — Primărie, sediu C.A.P., Miliţie, festiv împodobită cu fîşii de pînză roşie şi lozinci mobilizatoare — se afla un stand cu cele mai frumoase produse : gogoşari, prune brumării, cartofi şi sfecle furajere. Pe trepte apăruseră pe la orele zece oficialităţile — printre care şi Agepsina Tufiş, proaspăt coafată şi, desigur, emoţionată. Festivitatea s-a terminat pe la amiază şi a urmat partea a doua, masa sărbătorească. Într-o livadă de pruni în rînduri drepte, milităroase, se înşiraseră mese de scînduri acoperite cu pînză albă. Pe ele, fel de fel de bucate, străjuite de clondire pîntecoase, cuprinzînd celebra ţuică de Vrejuri, din recolta nouă. Se găsea acolo tot satul, plus rudele de la oraş venite să participe trup şi suflet la belşugul culesului. Se mai aflau şi invitaţii de onoare — doctorul veterinar Dan Socol şi căpitanul de miliţie Gelu Ionescu. S-a toastat pentru recolta viitoare, pentru îndeplinirea planului la export, pentru propăşirea şi înmulţirea pensionarilor noii ferme de porcine. Ceata de femei cu marame pe cap, care grăbeau cu sarmale şi cozonaci, era supervizată de Aneta şi Laguna, maiestuoase în frumosul port de la valea Buzăului.

Angelo și Tancred, care se ocupaseră de tragerea țuicii din butoaie, au regretat din tot sufletul că au ratat spiciul tovarășul Chelboi care a felicitat toată suflarea muncitoare a satului și i-a urat fericire în viața personală, cu un amendament special adresat tov. Agepsina, fată de nădejde, care a dovedit pe lîngă bineștiutele-i calități de veterinar și însușiri remarcabile de educatoare.

La apusul soarelui, osteniți dar fericiți, în sunetele armonicii mînuite cu talent de Jean, croitorul intelectual, gospodarii, navetiștii, rudele și oaspeții s-au retras spre casele lor.

Cînd au urcat — cu explicabilă oboseală — în mașina Agepsinei, cei doi oaspeți de onoare au privit cu emoție și regret spre mulțimea colorată care-i conducea.

— Proverbiala ospitalitate a țăranului român, suspină Gelu.

— Extraordinară, aprobă melancolic Dan. Se apleacă spre Gelu și-i șopti : îți dau un sfat, evită mesele festive.

— De ce ?

— Calorii... mii de calorii în plus... Sîntem niște criminali... Tu, mai puțin, că ești mai înăltuț, ești și într-o categorie de muncă mai grea... Dar eu ? Cînd m-or lua la întrebări, cum am să justific, dom'le, plusul ăsta de 4—5 000 de calorii ?

— Cine să te întrebe ? îl privi îngrijorat Gelu.

— Ei, cine ? !... parcă tu nu știi... diabetul, cardiovascularele, scleroza. Astea de abia așteaptă să greșești... Ce mi-or fi trebuit și momițe și ficăței și mușchi de vacă și cîrnăciori ? Nu mă alimentam eu mai rațional cu un soteu de morcovi sau cu o budincă de praz ? !

— Să trăiți ! le urară într-un glas două voci tinere.

O mînă deschise portiera, o altă mînă plasă lîngă Gelu o damigeană, în sfîrșit, lîngă ușa deschisă apărură și două chipuri zîmbitoare.

— E din cota noastră pe zilele muncă prestate, explică unul dintre tineri. S-o beți sănătos cu cine vi-e drag !

— Mă băieți !.. se emoționă Gelu.

— Să nu ne refuzați, îl rugă celălalt tînăr... Că ați fost ca un tată pentru noi.

— Johnny și Tommy, răspunse Agepsina privirii întrebătoare a lui Dan.

— Tovarășa doctor, vă rugăm din suflet, dați-ne voie să facem niște ore suplimentare, i se adresă Johnny... Știți, n-am vrea să pierdem întrecerea cu brigada lui Prișcu.

— Bine, copii, se arătă mărinimoasă Agepsina.

— Și ei, tot... mormăi Dan neîncrezător.

— Exact, și ei, ca și ceilalți cunoscuți ai noștri, ispășesc pedeapsa la locul de muncă.

— N-ați avut necazuri ? se interesă Gelu, ținîndu-se strîns de speteaza scaunului din față.

— Necazuri ! pufni Agepsina... Întoarse privirea spre Gelu : mai trimite-mi cîțiva și ajungem fruntași pe județ... Că tot veni vorba, cu Viorel ce s-a întîmplat ?

— Ceea ce era de așteptat.

— Apropó de Viorel, tot nu ne-ai spus cum a furat bijuteriile de la colecția Crezeanu ?

— Sistemul de alarmă nu funcționa ; curentul electric era întrerupt.

— Un kilowatt am economisit și Viorel s-a procopsit.

— Fii atentă, și lasă poezia, că ne bagi într-un pom, o admonestă Dan. Dacă te prinde un milițian...

— Slavă domnului, miliția e cu noi...

— Pe mine să nu vă bazați, suspină fericit Gelu, căutîndu-și un locșor pentru cap.

— Păcat că nu s-a găsit Engolpionul. Tare aș fi vrut să-l văd și eu.

— Uită-te înainte, nebuno, că...

Şi Dan nu a mai avut timp să-şi termine vorba, că Agepsina a luat o curbă anapoda şi s-a oprit voioasă în şanţ.

Au urmat clipe de derută. Din maşina într-o rînă s-au extras, ameţiţi, un bărbat şi o femeie.

— Noroc că nu era şanţul adînc, l-a consolat Agepsina pe Dan.

Acesta, depăşind şocul, izbucni într-un torent de înjurături care o lăsară pe fată cu gura căscată şi ochii plini de admiraţie.

— Ce te uiţi ca proasta ?

— Dănuţ... tu înjuri ?

— Ce-ai vrea să fac, dumnezeii...

O privire visătoare luci în ochii codaţi ai fetei :

— Atunci nu-i totul pierdut... mai sînt şanse, rostl ea, privindu-l lung.

— Gelu... ce faci... Gelu... L-ai omorît, nenorocito...

Gelu nu murise. Era clar însă că ceva neobişnuit se întîmplase cu el. În genunchi, lîngă portiera care atîrna într-o rînă, strîngea ceva în palme, străduindu-se să vadă prin ochelarii cărora le sărise o lentilă.

— Eşti rănit ? se grăbi Agepsina, îngenunchind alături.

— Cetăţeană Tufiş, ai putea să-mi spui cum a ajuns acest obiect în maşina dumitale ?

— Ce... tinicheaua asta... Ce vrei să spui ? se bîlbîi Agepsina privind obiectul turtit. Habar n-am... Vrei puţină ţuică ?

— Tinicheaua asta face un milion. Toată miliţia, ca să nu mai amintesc colecţia de babalîci şi marele maestru spărgător, au alergat după el... Engolpionul... Poţi să-mi spui cum a ajuns aici ?

Agepsina se aşează ameţită pe marginea şanţului, smulse sticla din mîna lui Dan şi sorbi lung, lung. Cînd o luă de la gură, o lumină de inteligenţă îi lucea în ochi.

— A căzut din portieră... Mă miram eu ce zdrăngănea mereu. E clar... Mortul...

— Care mort ? săriră cei doi cu priviri crunte.

— Bietul Toto... Dumnezeu să-l... în sfîrșit, se regăsi ca, bătîndu-se peste gură. Mare hoț, dom'le... E clar... Mașina avea un zgomot suspect. Mereu zăngănea. Mă și întrebam ce poate fi... Și de cînd zăngănea ? De cînd am făcut cursa aia blestemată de la care au început toate... Toto... E limpede, nu ?

Cei doi o priveau în continuare. Privirile însă nu mai erau crunte, erau aiurite.

— Bine, mă băieți, nu înțelegeți ? Toto păstrase Engolpionul. Vulpe bătrînă, și-a dat seama ce e cu el și nu l-a mai vîndut lui Țuțu. Cînd am fost să furăm busturile — adică el, eu nu știam nimic, sper că sînteți convinși — voia s-o întindă cu bijuteriile și cu Engolpionul pe care-l avea la el... Pe urmă a făcut infarctul. Și-a dat seama că bijuteriile sînt pierdute, aveau să pună mîna pe ele ceilalți boșorogi. Dar Engolpionul... A încercat să-l salveze, înțelegeți ? Și unde era să-l pună ?... A avut forța să-l bage în căptușeala portierei. Eu alergam după doctori, și el... Ce hoț, dom'le... Mă duc să opresc o mașină.

— Acum că s-au rezolvat toate... oftă Dan.

— Nu chiar toate, mormăi Gelu. Înfășură Engolpionul în batistă, îl puse cu grijă în buzunar și-l privi pe Dan.

— Dar ce mai e ? se bîlbîi Dan.

— Eroina, surîse Gelu. N-o putem lăsa cu mașina zdrobită și cu inima așijderea.

— De unde ai scos chestia cu inima ? îl privi Dan cu ochi mirați.

— Adică, o tînără de tip nou n-are voie să sufere din dragoste ? ! se enervă Gelu... Lasă, că puțină suferință nu-i strică, că prea îi merg toate din plin, dar nu uita că totuși e un roman cu *happy-end*.

— Pentru mine ar fi sfîrșitul, pur și simplu, protestă Dan.

— Daneee ! Vino ! se auzi glasul poruncitor al Agepsinei.

— Soarta ta s-a decis, îl îmbărbătă Gelu. Nu poți decît s-o accepți cu zîmbetul pe buze și calm.

— Daneee ! Mai aștept mult ? !

Cei doi se priviră încă o dată lung, apoi Gelu, luîndu-și prietenul în brațe, îl strînse cu tandrețe.

— Asta e... Se putea să nimerești mai rău...

colecția aventura

MOROGAN—SALOMIE

...Destinul le administrase lovitură după lovitură, după sistemul duşurilor scoţiene; cînd credea că „matul“ e inevitabil, se dovedise că „regele“ adversarilor e doar un pion inofensiv; „dama“, pe care o ştia dispărută prin mişcarea E4 — H7 (Ştirbey Vodă — Magistrală), apăruse din nou, hărţuindu-i. Va trebui să contraatace, cu răbdare şi luciditate... Da, dar cu cine?!... Dama lor căzuse în apatie, sorbind vin de smochine, „nebunii“ cei tineri erau plecaţi...

Lei 10,50